NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

ACEASTĂ MICUȚĂ ADEMENITOARE SE DOVEDEȘTE A FI ABSOLUT DEZARMANTĂ ȘI EXTREM DE ATRĂGĂTOARE...

EDITURA MIRON

JULIA QUINN

MOȘTENITOAREA SEDUSĂ

Cînd Caroline Trent este răpită de către Blake Ravenscroft, ea nici măcar nu încearcă să se elibereze din mîinile acestui fermecător și periculos agent al Coroanei. Sincer vorbind, a tot fugit de propuneri de căsătorie nedorite.

Agentul Blake crede că ea este o spioană periculoasă, numită Carlotta De Leon.

Mai sînt doar șase săptămîni pînă cînd ea va împlini douăzeci și unu de ani și va căpăta control complet asupra averii sale. Dar acum, i se pare romantică aventura cu răpirea ei, de către acest agent.

Misiunea lui Blake Ravenscroft este să o aducă în fața justiției pe „Carlotta" nu să se îndrăgostească de ea. Inima lui este împietrită după ani întregi de acțiuni dure. Dar această micuță ademenitoare se dovedește a fi absolut dezarmantă și extrem de atrăgătoare, ba mai mult, ea cerea să fie sărutată. Brusc toate lucrurile care pînă atunci i se păreau de neimaginat au devenit posibile.

Acest cuplu atît de nepotrivit, ar putea fi destinat iubirii.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 29,00

ISBN: 978-606-8695-17-4
9 786068 695174

TO CATCH AN HEIRESS
by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

A.M

JULIA QUINN

MOŞTENITOAREA SEDUSĂ

Editura MIRON

CAPITOLUL 1

contubernal(subst) *– militar care locuia împreună cu alţii în acelaşi cort.*

Gîndul că Percy Prewitt este contubernal cu mine îmi provoacă urticarie.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Hampshire, Anglia, 3 iulie, 1814

Caroline Trent nu intenţiona să-l împuşte pe Percival Prewitt, dar a făcut-o, iar acum el murise. Cel puţin ea îl credea mort. Era mult sînge peste tot. Se scurgea pe perete, băltea pe podea, iar aşternuturile musteau de sînge. Caroline nu avea multe cunoştinţe de medicină, dar era mai mult ca sigură că un om nu mai putea fi în viaţă după ce a pierdut atîta sînge.

Era în mare pericol.

- La naiba, mormăi ea. Deşi era o femeie educată, mai existaseră în viaţa ei momente cînd i s-au impus anumite lucruri prin metode nu tocmai ortodoxe, aşa că

limbajul ei lăsa de dorit uneori. Prostule ce eşti, i se adresă ea cadavrului lungit pe jos. De ce a trebuit să te repezi la mine în halul ăsta? De ce nu te-ai retras cînd a trebuit, de bună voie? I-am spus tatălui tău că nu mă voi căsători cu tine. I-am spus că nu m-aş mărita cu tine, nici dacă ai fi ultimul cretin din Anglia.

Îi venea să bată cu piciorul în podea, de frustrare. Oare de ce cuvintele ei nu ieşeau niciodată din gură aşa cum le dorea ea?

- Voiam să spun că eşti un cretin, îi zise lui Percy, care, surprinzător, nu-i răspunse. Drace. De ce mai pierd timpul să vorbesc cu tine? Eşti mort de-a binelea.

Caroline scoase un geamăt de încrîncenare. Ce naiba să facă acum cu el? Tatăl lui Percy trebuia să se întoarcă peste două ore şi nu aveai nevoie de studii superioare ca să deduci că Oliver Prewitt nu va fi deloc încîntat să-şi găsească fiul mort pe jos.

- Tatăl tău să se spele pe cap cu tine, îngăimă ea. Oricum, numai tu eşti de vină. Dacă nu ar fi fost atît de obsedat să-ţi pescuiască o moştenitoare...

Oliver Prewitt era tutorele Carolinei, sau cel puţin urma să-i mai fie încă şase luni, pînă cînd ea avea să împlinească douăzeci şi unu de ani. Începuse să numere zilele rămase pînă la 14 August 1814 încă din 14 August 1813, cînd a făcut douăzeci de ani. Mai erau patruzeci şi două de zile. Patruzeci şi două de zile şi în sfîrşit va fi stăpînă pe viaţa şi pe averea ei. Nici măcar nu voia să se gîndească la suma pe care au risipit-o deja membrii familiei Prewitt din moştenirea ei.

Azvîrli arma pe pat, îşi puse mîinile în şolduri şi se uită la Percy.

Apoi el deschise ochii.

- Aaaaau! ţipă Caroline disperată, şi sări un pas înapoi şi îşi luă pistolul în mînă.

- Nenorocito....începu Percy.

- Opreşte-te, îl avertiză ea. Am un pistol în mînă.

- Doar nu-l vei folosi, zise el gîfîind, apoi tuşi, ţinîndu-se cu mîna de umărul însîngerat.

- Te rog să mă scuzi, dar îţi voi dovedi că te înşeli.

Atunci Percy scoase o înjurătură urîtă, după care o privi furios pe Caroline.

- I-am zis tatei că nu vreau să mă însor cu tine. Doamne! Îţi dai seama? Să trăiesc cu tine toată viaţa? Aş fi înnebunit de-a binelea. Adică, dacă nu m-ai fi ucis tu primul.

- Dacă nu voiai să te însori cu mine, nu trebuia să încerci să mă iei cu forţa!

El ridică din umeri nepăsător, apoi scoase un urlet, cînd mişcarea îi provocă o durere groaznică în umăr. Zise extrem de iritat:

- Ai ceva bani, dar să ştii că nu meriţi efortul.

- Fii bun şi spune-i asta tatălui tău, i-o trînti Caroline.

- A zis că mă dezmoşteneşte, dacă nu mă însor cu tine.

- Iar tu nu ai putut să treci peste cuvîntul lui nici măcar o dată în viaţa ta nenorocită?

Percy protestă împotriva cuvintelor auzite, dar în

starea lui gravă nici nu putea riposta cum ar fi dorit.

- Aș putea pleca în America, bombăni el. Sînt sigur că sălbaticele de acolo ar fi o alegere mai bună decît tine.

Caroline îl ignoră. Nu a fost în relații bune cu Percy încă de cînd ea a venit să locuiască la familia Prewitt, acum un an și jumătate. Percy se lăsa condus de tatăl său, iar singura dată cînd a avut tupeu să reacționeze a fost cînd Oliver a plecat de acasă. Din nefericire, tupeul lui era de obicei amorțit și neînsemnat, iar după părerea Carolinei, practic inexistent.

- Și acum probabil va trebui să te salvez, spuse ea vădit dezamăgită. Nu meriți nici să putrezești în închisoare.

- Ești prea cumsecade.

Caroline scoase perna din fața de pernă și tamponă rana de la umărul lui Percy cu damascul de cea mai bună calitate. Se gîndi că materialul a fost cumpărat tot cu banii ei.

- Trebuie să oprim sîngerarea, spuse ea.

- Parcă s-a mai oprit, observă el.

- Glonțul a trecut prin umăr?

- Nu știu. Mă doare groaznic. Nici nu știu dacă doare mai tare cînd glonțul străpunge mușchiul, sau cînd rămîne acolo.

- Probabil că doare la fel în ambele situații, spuse Caroline, apoi îndepărtă compresa și examină rana. Îl întoarse ușor și se uită în spate. Cred că a pătruns prin umăr. Ai o gaură și în spate.

- Numai tu puteai să mă rănești de două ori.

- M-ai ademenit în camera ta pretinzînd că vrei un ceai, îl admonestă ea, apoi ai încercat să mă violezi! La ce te aşteptai?

- De ce naiba ai venit cu o armă?

- Mereu am arma la mine, răspunse ea. O port de cînd cu...lasă, nu contează.

- Doar nu-ți închipui că aş fi trecut la fapte, mormăi el.

- De unde era să ştiu eu?

- Păi, ştii că nu te-am plăcut niciodată.

Caroline ținu apăsat bandajul ad-hoc pe umărul însîngerat, cu o forță

mai intensă decît ar fi fost necesar.

- Ce ştiu eu este că ție şi tatălui tău v-a plăcut dintotdeauna moştenirea mea.

- Îmi displaci mai mult decît îmi place moştenirea ta, recunoscu Percy. Eşti mult prea dominatoare, nu eşti deloc drăguță şi ai o limbă mai ascuțită decît cea a unui şarpe.

Caroline surîse, mîndră de sine. Nu era vina ei că limba i se ascuțise atît de mult. Învățase destul de timpuriu că mintea era singura ei armă de apărare împotriva cohortei de tutori îngrozitori pe care a fost obligată să-i suporte de la zece ani, de cînd tatăl ei s-a prăpădit. Primul a fost George Liggett, văr primar cu tatăl ei. Acesta nu s-a purtat urît, doar că nu ştia cum să se poarte cu o copilă. Prima dată cînd s-au văzut el i-a zîmbit – a fost singurul zîmbet – i-a spus

că e încîntat să o cunoască, apoi a cazat-o într-o casă de provincie, împreună cu o guvernantă şi o asistentă medicală. În continuare a ignorat-o total.

George a murit şi tutela a fost atribuită vărului său primar, care nu era deloc înrudit cu tatăl sau familia ei. Niles Wickham era un bătrîn răutăcios, care s-a bucurat de pupila sa, pe care a transformat-o în propria servitoare şi căreia i-a înşirat o listă de atribuţii pe care era obligată să le îndeplinească. Caroline a gătit, a spălat, a călcat, a lustruit, a frecat podele şi a măturat. Ce i-a lipsit cel mai mult a fost somnul.

La rîndul său Niles s-a înecat cu un os de pui, s-a înroşit la faţă şi a murit. Tribunalul ajunsese într-un impas, fiindcă nu ştia unde să o trimită pe Caroline, care avea deja cincisprezece ani, fiind prea educată şi bogată ca să fie trimisă la un orfelinat, aşa că tutela i-a fost pasată lui Archibald Prewitt, văr de-al doilea cu Niles. Archibald era un libidinos pervers, care a considerat-o pe Caroline extrem de atrăgătoare şi nu i-a dat pace. În vremea aceea ea a căpătat obiceiul de a avea mereu asupra ei o armă. Cum Archibald avea inima firavă, Caroline a locuit cu el doar şase luni, după care a asistat la înmormîntarea lui şi a fost trimisă-pachet să locuiască la Albert, fratele mai mic al lui Archibald.

Albert bea prea mult şi făcea mereu uz de pumni, fapt care i-a înlesnit Carolinei dobîndirea performanţei de a alerga rapid şi de a se ascunde bine. Dacă Archibald a încercat în multe ocazii să o înghesuie prin colţuri, Albert devenea rău cînd se îmbăta, iar loviturile lui

dureau tare. Tot atunci şi-a perfectat talentul de a adulmeca alcoolul din camera de alături. Albert nu ridica niciodată mîna asupra ei cînd era treaz.

Totuşi, din nefericire, Albert era treaz foarte rar, aşa încît, în timpul unui asemenea episod de beţie avansată, i-a dat pinteni calului un pic cam tare, iar acesta l-a doborît la pămînt şi Albert a căzut în cap.

Deja Caroline era obişnuită să se mute, aşa că, imediat după ce medicul legist a acoperit cadavrul cui Albert cu un cearşaf, ea şi-a făcut bagajul şi a aşteptat ca tribunalul să decidă unde va fi trimisă acum.

S-a trezit curînd că locuieşte împreună cu fratele mai tînăr al lui Albert, Oliver şi cu fiul acestuia, Percy, cel care sîngera acum. La început Oliver părea cel mai bun dintre toţi tutorii, dar curînd Caroline înţelese că Oliver era interesat doar de banii ei. Imediat ce a aflat că pupila lui aducea cu sine o sumă frumuşică, el a decis că atît Caroline, cît şi banii ei nu-i vor scăpa din mînă.

Percy era cu cîţiva ani mai mare decît Caroline, aşa că Oliver a anunţat că ei doi se vor căsători. Niciunul dintre potenţialii miri nu a fost încîntat de acest aranjament, ba chiar fiecare i-a mărturisit asta, dar lui Oliver părea că nu-i pasă. Pe Percy l-a îmbrobodit pînă ce a acceptat, după care s-a apucat să o convingă pe Caroline să devină o Prewitt.

Prin "convingere" el înţelegea să ţipe la ea, să o pălmuiască, să o înfometeze, să o încuie în camera ei, iar în final să-l oblige pe Percy să o lase însărcinată, pentru a o forţa să-l ia de bărbat.

- Mai bine îl nasc bastard, decît să-l cheme Prewitt, protesta Caroline.

- Ce ai zis? întrebă Percy.

- Nimic.

- Ştii că va trebui să pleci, zise el, schimbînd brusc subiectul.

- Crede-mă, îmi este foarte clar.

- Tata mi-a zis că, dacă nu te las însărcinată, va avea el grijă de acest aspect.

Caroline simţi că-i vine să vomite.

- Poftim? întrebă ea cu glas tremurat. Îl prefera pe Percy de o mie de ori, nu pe Oliver.

- Nu ştiu unde poţi să te duci, dar trebuie să dispari pînă vei împlini douăzeci şi unu de ani, care va fi...cînd?...curînd, presupun.

- Peste şase săptămîni, şopti Caroline. Fix peste şase săptămîni.

- Crezi că vei reuşi?

- Să mă ascund?

Percy dădu din cap afirmativ.

- Va trebui să reuşesc, nu? Voi avea nevoie de bani, totuşi. Am pus eu de-o parte puţini, dar pînă la ziua mea nu voi avea acces la moştenire.

Percy se strîmbă de durere, cînd Caroline dezlipi compresa de pe rana de la umăr.

- Eu pot să-ţi dau o sumă oarecare, spuse el.

- Ţi-o voi înapoia. Cu dobîndă.

- Bine. Va trebui să pleci la noapte.

Caroline se uită de jur împrejurul ei, prin camera răvăşită.

- Ce facem cu mizeria asta...? Va trebui să curăţ sîngele.

- Nu, lasă-l. Mai bine te las să pleci fiindcă m-ai împuşcat, decît să-ţi pun în pericol planul.

- Va veni şi ziua cînd vei da socoteală tatălui tău.

- Îmi va fi mai uşor dacă nu vei fi aici. Cunosc o fată drăguţă în oraşul vecin şi am de gînd să-i fac curte. E liniştită şi destul de înzestrată, în plus nu e slăbănoagă, ca tine.

Caroline o compătimi pe biata făptură.

Sper că va ieşi totul aşa cum doreşti, minţi Caroline.

- Nu te cred, dar nici nu-mi pasă. Pur şi simplu nu mă interesează părerea ta, ci doar să pleci odată.

- Ştii, Percy, exact asta simt şi eu pentru tine.

În mod uimitor, Percy zîmbi şi era prima dată în optsprezece luni, de cînd Caroline venise să locuiască la familia Prewitt, cînd se simţea oarecum înrudită cu acest tînăr, apropiat ca vîrstă de ea.

- Unde vei merge? întrebă el.

- E mai bine să nu ştii. Aşa tatăl tău nu va avea cum să te oblige să-i mărturiseşti.

- Ai dreptate.

- În plus, habar nu am. Ştii că nu am nici o rudă. De aceea am ajuns la voi, aici. Doar că după zece ani în care am învăţat să mă apăr de aşa-zişi bine-intenţionaţi tutori, cred că mă voi descurca în lumea largă timp de şase săptămîni.

- Dacă există vreo femeie care poate asta, aceea eşti doar tu.

- Ce, Percy, zise ea mirată, mi-ai făcut cumva un compliment? Mă uimești.

- Nu a fost nici pe departe un compliment. Ce bărbat și-ar dori o femeie care se poate descurca foarte bine și fără el?

- Acela care s-ar putea descurca foarte bine și fără tatăl său, răspunse Caroline.

Percy făcu semn cu capul spre birou și spuse:

- Trage sertarul de sus...nu, acela din dreapta...

Percy, aici e lenjeria ta de corp! exclamă Caroline, trîntind sertarul dezgustată.

Vrei să-ți dau banii aceia cu împrumut, sau nu? Acolo i-am ascuns.

- Păi, mi se pare normal că nimeni nu și-ar dori să-i caute acolo, bombăni ea. Poate că dacă ai face baie mai des...

- Doamne! izbucni el. De-abia aștept să nu te mai văd. Caroline Trent, ești fiica diavolului însuși. Ești o boală. Ești ca o molimă. Ești...

- Ia mai taci din gură! Caroline trase brusc sertarul, mîhnită de cuvintele lui. Nu-l plăcea pe Percy mai mult decît o plăcea el pe ea, dar nici nu-i plăcea să fie comparată cu lăcuste, boli și ciumă. Unde sînt banii? întrebă ea supărată.

- În ciorapul meu...nu, în cel negru...nu, nu acela negru, celălalt....da, acolo, lîngă...da, exact, uite-l.

Caroline găsi ciorapul cu pricina, iar din el scoase cîteva bancnote și monede.

- Doamne, Percy, cred că ai o sută de lire aici. Cum ai adunat atîția?

- Îi adun de ceva timp. Iar în fiecare lună şterpelesc cîte o monedă de pe biroul tatei. Nu iau mult, aşa că nu observă niciodată. Carolinei nu-i venea să creadă; Oliver Prewitt era atît de obsedat de bani, încît era o minune că pielea lui nu căpătase culoarea bancnotelor.

- Poţi să iei jumătate, spuse Percy.

- Doar o jumătate? Nu fii prost, Percy. Trebuie să mă ascund şase săptămîni. S-ar putea să am cheltuieli neprevăzute.

- Şi eu aş putea să am cheltuieli neprevăzute.

- Dar ai un acoperiş deasupra capului! protestă ea.

- Nu se ştie, odată ce tata va descoperi că te-am lăsat să pleci.

Caroline trebuia să fie de acord cu el în această privinţă. Oliver Prewitt nu va fi deloc încîntat de ce a făcut fiul său. Puse la loc în ciorap jumătate din suma găsită.

- Bine, zise ea, punînd banii ei în buzunar. Crezi că vei reuşi să te descurci cu sîngerarea?

- Nu vei fi acuzată de crimă, dacă de asta îţi faci probleme.

- Oricît de greu ţi-ar veni să crezi, Percy, nu vreau să mori. Nu vreau să mă mărit cu tine şi desigur, voi fi foarte fericită dacă nu voi mai da ochii cu tine, dar nu vreau să mori.

Percy o privi într-un mod straniu, iar Caroline a crezut că voia să-i spună ceva drăguţ(măcar la fel de drăguţ ca ultimele ei cuvinte), dar el pufni pe nas.

- Ai dreptate. Îmi e foarte greu să cred.

În clipa aceea Caroline lăsă orice sentimentalism și merse la ușă, iar cînd puse mîna pe clanță zise:

- Ne vedem peste șase săptămîni, cînd voi veni să-mi preiau moștenirea.

- Și să-mi returnezi datoria, îi aminti el.

- Și să-ți returnez datoria. Plus dobînda, adăugă ea, înaintea lui.

- Bine.

- Pe de altă parte, își zise ea doar sieși, poate voi reuși să-mi conduc afacerile fără să mai întîlnesc vreun Prewitt vreodată. Aș putea apela la serviciile unui avocat și...

- Ar fi chiar mai bine, o întrerupse Percy.

Caroline răsuflă tare de exasperare și ieși. Percy nu se va schimba niciodată. Era necioplit, egoist și, cu toate că era puțin mai amabil decît tatăl său, rămînea un mare ticălos.

Merse grăbită pe coridorul întunecat și urcă scările spre camera ei. Straniu, dar toți tutorii ei i-au oferit camera de la mansardă. Oliver fusese chiar cel mai rău, cazînd-o într-o cameră foarte mică și prăfuită, cu tavanul jos și streașina în dreptul ferestrei. Dacă s-a gîndit cumva că o va demoraliza, s-a înșelat. Carolinei îi plăceau cămărușele intime. Se simțea acolo mai aproape de cer. Auzea ploaia prin tavan și primăvara privea crengile copacilor înmugurind. Păsările își făceau cuiburile foarte aproape de fereastra ei, iar cîteodată veveriței alergau pe pervazul ferestrei.

După ce înghesui rapid cele mai dragi bunuri ale

ei, se opri şi privi pe fereastră. Era o zi senină. S-ar fi potrivit mai bine o seară înstelată. Caroline avea puţine amintiri cu mama ei, dar îşi amintea de nopţile de vară, cînd stătea în poala ei şi privea cerul înstelat.

- Priveşte-o pe aceea, îi şoptea Cassandra Trent. Cred că e cea mai strălucitoare de pe cer. Şi uită-te acolo. Vezi ursul?

După fiecare plimbare a lor, Cassandra spunea:

- Fiecare stea este specială. Ştiai asta? Ştiu că de multe ori ele par identice, dar fiecare este unică şi specială, exact ca tine. Tu eşti fetiţa cea mai deosebită din întreaga lume. Să nu uiţi asta niciodată.

Caroline era prea micuţă ca să înţeleagă că mama ei, Cassandra era pe moarte. De-abia acum preţuia darul de plecare al mamei sale, iar oricît de dezamăgită sau tristă ar fi fost în ultimii zece ani – Caroline nu trebuia decît să ridice ochii spre cer şi acolo regăsea pacea neprețuită.

Dacă o stea licărea, ea se simţea în siguranţă şi confort. Poate nu atît de sigură cum s-a simţit atunci, demult, în braţele mamei sale, dar măcar stelele îi dădeau speranţă. Ele rămîneau neschimbate, la fel ca ea.

Se mai uită o dată prin cameră, ca să fie sigură că nu a uitat nimic, apoi mai luă cîteva lumînări şi le puse în valiză, să le aibă la nevoie, după care plecă. Casa era cufundată în linişte; toţi servitorii aveau seara liberă, probabil pentru ca să nu existe martori cînd Percy avea să o atace. Oliver se gîndea la toate. Caroline era surprinsă că el nu adoptase această tactică mai devreme.

La început poate că s-a gîndit că o va convinge să se mărite cu Percy fără să recurgă la viol. Acum, cînd se apropia cea de-a douăzeci şi una aniversare a ei, parcă devenise mai disperat.

La fel era şi Caroline. Dacă trebuia să se mărite cu Percy, ar fi murit. Oricît de melodramatic ar fi sunat asta. Mai rău decît gîndul că-l va vedea zilnic, tot restul vieţii, era faptul că ar fi trebuit să-l asculte zi de zi, toată viaţa.

Era pe holul principal şi se îndrepta spre uşa de la intrare, cînd observă sfeşnicul cel nou al lui Oliver, tronînd pe o masă. Toată săptămîna se fălise cu noua piesă. Argint masiv, i-a spus el. Manoperă de cea mai bună calitate. Caroline privi cu îndoială. Oliver nu şi-ar fi permis să achiziţioneze sfeşnice din argint masiv înainte să fie numit tutorele ei.

Era o ironie, totuşi. Ea ar fi împărţit bucuroasă moştenirea ei, dacă ar fi găsit o familie care să o iubească şi să-i poarte de grijă. Dacă ar fi existat cineva care să vadă în ea ceva mai mult decît un cal de povară, înzestrat cu un cont bancar consistent.

Caroline scoase din sfeşnic lumînările din ceară scumpă, parfumată, înlocuindu-le cu acelea pe care le pusese mai devreme în geantă. Dacă va avea nevoie să aprindă o lumînare pe drumurile ei, atunci era bine să fie una scumpă, din cele achiziţionate de Oliver pentru sine.

Ieşi grăbită, mulţumită că vremea era călduroasă.

- Bine că Percy nu m-a atacat iarna, îşi spunea ea mergînd pe alee. Ar fi preferat să se deplaseze cu ceva

care să o scoată cît mai repede din Hampshire, însă Oliver ţinea doar doi cai, care în prezent erau înhămaţi la trăsura lui, cu care plecase ca de obicei, la partida de cărţi săptămînală, de la reşedinţa moşierului.

Caroline preferă să vadă partea plină a paharului, amintindu-şi că se putea ascunde mai lesne dacă mergea pe jos. Va avansa mai încet, iar dacă avea să dea peste hoţii la drumul mare...

Se cutremură uşor. O femeie singură este ceva care sare în ochi. Părul ei şaten deschis parcă reflecta razele lunii, deşi boneta îl acoperea aproape în întregime. Mai bine s-ar fi îmbrăcat bărbăteşte, dar nu a avut timp destul. Poate ar fi bine să se îndrepte spre primul port. Nu era prea departe. Pe mare va călători mai repede, reuşind să ajungă suficient de departe, astfel încît Oliver să nu o poată găsi în următoarele şase săptămîni.

Da, va trebui să călătorească pe mare şi nu pe uscat. Mai mult ca sigur cineva ar putea să o recunoască. Se îndreptă spre sud, cu intenţia de a scurta drumul pe un cîmp. Mai erau cincisprezece mile pînă la Portsmouth. Dacă avansa repede, putea ajunge acolo pînă în zori. Apoi şi-ar cumpăra bilet pe o navă de pasageri şi ar ajunge în altă regiune din Anglia. Caroline nu dorea să plece din ţară, nu acum, cînd urma să-şi revendice moştenirea peste doar şase săptămîni.

Ce putea să facă în acest răstimp? Atît de mult lipsise din viaţa socială încît nu mai ştia dacă se poate angaja într-un post adecvat. Poate ar fi fost o guvernantă bună, dar i-ar trebui probabil şase săptămîni ca să

găsească un loc de muncă potrivit. Apoi....Bine, nu se cuvenea să accepte un post de guvernantă, apoi să plece peste cîteva săptămîni.

Ştia să gătească, iar tutorii ei avuseseră grijă ca ea să se priceapă şi la curăţenie. Poate reuşea să se angajeze la o pensiune, sau la un han izolat. Nu i se părea prea plăcut să strîngă în urma unor necunoscuţi, dar aceasta părea singura ei speranţă de supravieţuire pentru următoarele săptămîni. Orice s-ar întîmpla, trebuia să plece din Hampshire şi din comitatele învecinate. Putea să muncească la un han, doar că la unul foarte departe de Prewitt Hall.

Aşa că se grăbi să ajungă la Portsmouth. Iarba pe care păşea era moale şi uscată, iar copacii o protejau de şoseaua principală. Era noapte şi traficul era redus, dar trebuia să fie precaută. Nu auzea decît sunetul paşilor ei pe pămînt. Pînă ce...

Ce a fost asta? Caroline se răsuci pe loc dar nu văzu nimic. Inima îi bătea cu putere. Putea să jure că a auzit ceva.

- Poate a fost un arici, şopti ea. Sau un iepure. Totuşi, nu văzu nici un animal, aşa că nu se linişti. Continuă să mergi, îşi spuse ea. Trebuie să ajungi la Portsmouth pînă dimineaţa. Îşi continuă drumul cu un curaj pe care nu-l mai simţea acum. Arată-ţi faţa sau rămîi un laş.

Se auzi un foşnet, apoi un bărbat ţîşni din spatele unui copac. Era îmbrăcat în negru, pînă şi părul lui era negru. Era înalt, cu umeri laţi şi părea genul de persoană periculoasă, cum Caroline nu mai văzuse niciodată. Ţinea o armă îndreptată spre inima ei.

CAPITOLUL 2

Bătăios (adj.) *– Căruia îi place să se bată, agresiv. Pot să fiu foarte bătăioasă atunci cînd cineva mă pune la colţ.*

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake Ravenscroft nu părea sigur de înfăţişarea femeii, dar ceva îi spunea că nu era cea pe care o căuta el. Crezuse că era o persoană mai blîndă, reţinută şi uşor de abordat. Aceasta însă era înaltă, părea sigură pe sine şi-l privea în ochi. În plus, avea o gură frumoasă, cum nu mai văzuse demult. Nu putea să o descrie, doar că buza superioară se arcuia într-o formă excepţională şi...

Crezi că ai putea să îndrepţi arma în altă direcţie?

Blake se trezi din visare, uimit de lipsa lui de concentrare.

- Ţi-ar plăcea asta, nu?

Sigur că mi-ar plăcea. Am o problemă cu armele, înţelegi? Mai exact nu mă deranjează. Sînt bune

pentru anumite scopuri, adică pentru vînătoare şi altele, dar nu agreez ideea ca ele să fie îndreptate asupra mea şi...

- Gura!

Ea tăcu. Blake o studie cîteva minute. Ceva nu se potrivea la ea. Carlotta De Leon era spaniolă, în fine, pe jumătate spaniolă, iar fata aceasta arăta ca o englezoaică get-beget. Nu avea părul blond, dar avea o nuanţă deschisă de şaten, iar pe întuneric se distingea clar că ochii ei erau verzi-albăstrui.

Ca să nu mai spunem de glas, care trăda evident accentul elitei britanice. Totuşi, a văzut-o cînd s-a strecurat afară din casa lui Oliver Prewitt, în puterea nopţii. Cînd toţi servitorii erau liberi. Trebuia să fie Carlotta De Leon. Nu exista o altă explicaţie.

Blake – pe care Ministerul de Război nu-l angajase cu acte, dar îi dădea ordine şi ocazional cîte un extras de cont – era pe urmele lui Oliver Prewitt de aproape şase luni deja. Autorităţile locale ştiau de ceva timp că Prewitt făcea contrabandă cu bunuri din şi către Franţa, dar numai de puţină vreme ele începuseră să suspecteze că tot el permitea spionilor lui Napoleon să folosească mica sa ambarcaţiune pentru a duce mesaje diplomatice, laolaltă cu încărcătura lui obişnuită de coniac şi mătăsuri. Cum nava lui Prewitt pleca dintr-un golfuleţ de pe malul sudic, între Portsmouth şi Bournemouth, la început Ministerul de Război nu i-a acordat prea multă atenţie. Cei mai mulţi spioni preferau să plece din Kent, care era mult mai aproape de Franţa.

Locaţia lui Prewitt, aparent incomodă, se dovedise a fi o stratagemă excelentă, iar Ministerul de Război se temea că forţele lui Napoleon îl foloseau pentru mesajele mai delicate. Cu o lună în urmă chiar au descoperit că persoana de contact a lui Prewitt era o anumită Carlotta De Leon, pe jumătate spaniolă, pe jumătate englezoaică şi sută la sută mortală.

Blake a fost în alertă toată seara, de îndată ce a aflat că toţi servitorii lui Prewitt aveau toată seara şi noaptea libere – gest absolut neobişnuit pentru un avar notoriu ca Oliver Prewitt. Clar, punea ceva la cale, iar bănuielile lui Blake s-au confirmat cînd a văzut-o pe fată strecurîndu-se afară din casă, la adăpostul întunericului. Aşadar, era puţin mai tînără decît bănuia el, dar nu se lăsa înşelat de masca inocenţei. Probabil chiar ea întreţinea acea înfăţişare de perpetuă tinereţe. Cine o putea bănui de înaltă trădare pe o tînără atît de frumoasă?

Avea părul lung împletit într-o coadă pe spate, obrajii ei trandafirii şi delicaţi trădau o prospeţime specială şi...

Mîna ei fină, cu degete subţiri cobora lent spre bunzunar. Blake, perfect stăpîn pe instinctele sale ascuţite o opri cu mîna stîngă, năpustindu-se spre ea. O doborî cu greutatea trupului său şi se prăbuşiră amîndoi la pămînt.

O simţi moale sub el, desigur cu excepţia metalului dur al armei pe care o ţinea în buzunarul pelerinei. Dacă pînă atunci a mai avut îndoieli în privinţa identităţii ei, acum ele dispăruseră cu totul. Îi luă

pistolul, pe care-l puse la brîu, apoi se ridică şi o privi, cum stătea întinsă pe jos.

- Foarte neprofesionist, draga mea.

- Da, mă rog. Nici nu mă aşteptam la altceva, fiindcă nu mă pricep în asemenea situaţii, deşi am ceva experienţă cu...

Rămase cu fraza neterminată şi continuă cu nişte mormăieli, iar el nu ştia dacă vorbeşte cu el sau cu ea însăşi.

- Te urmăresc de aproape un an, zise el precipitat. Asta i-a atras ei atenţia.

- Mă urmăreşti?

- Nu ştiam cine eşti pînă luna trecută. Dar acum, că am pus mîna pe tine, nu-ţi mai dau drumul.

- Nu-mi dai drumul?

Blake o privea deopotrivă enervat şi nedumerit. Ce joc juca ea?

- Mă crezi un idiot? o atacă el.

- Nu. Tocmai am scăpat dintr-un cuib de idioţi, aşadar cunosc specia, dar tu eşti cu totul altceva. Totuşi, am speranţa că nu ţinteşti prea bine.

- Nu ratez niciodată.

Ea oftă.

- De asta mă temeam şi eu. Pari genul care nu ratează. Te deranjează dacă mă ridic?

El mută arma cîţiva centimetri, amintindu-i că ţinta era inima ei.

- De fapt, prefer să te văd în aceeaşi poziţie.

- Mă gîndeam că aşa este, şopti ea. Presupun că nu mă laşi să plec mai departe.

Răspunsul lui veni însoţit de un hohot de rîs necontrolat.

- Mă tem că nu, draga mea. Gata cu zilele tale de spionaj.

- Zilele mele de ce?

Guvernul britanic ştie totul despre tine şi comploturile tale trădătoare, miss Carlotta De Leon. Aşa vei afla că nu-i tratăm cu înţelegere pe spionii spanioli.

Faţa ei reflecta nonşalanţă şi consternare. Doamne, femeia era chiar bună.

- Guvernul ştie de mine? întrebă ea. Stai puţin, despre cine e vorba?

Nu face pe nevinovata, miss De Leon. Inteligenţa ta este renumită atît aici, cît şi pe continent.

- Este un compliment foarte plăcut, dar mă tem că se comite o greşeală.

- Nu e nici o greşeală. Te-am văzut plecînd de la Prewitt Hall.

- Da, desigur, dar...

- Pe întuneric, continuă el, cînd toţi servitorii sînt liberi. Nu ţi-ai dat seama că vom supraveghea reşedinţa, nu?

- Sigur că nu, răspunse Caroline furioasă deja. Cineva supraveghease casa? Cum de ea nu a observat? De cît timp?

- De două săptămîni.

Asta explica totul. De două săptămîni ea era plecată la Bath, unde o îngrijise pe mătuşa lui Oliver, o celibatară bătrînă. Chiar în după amiaza aceasta se întorsese.

- Dar în acest răstimp ni s-au confirmat toate bănuielile.

- Ce bănuieli? repetă ea cuvintele lui. Oare despre ce naiba vorbea acest bărbat? dacă era un nebun, atunci ea era în pericol, fiindcă arma lui era încă îndreptată spre pieptul ei.

Avem destule dovezi încît să-l acuzăm pe Prewitt. Mărturia ta ne va ajuta să-l ducem la ştreang. Iar tu, draga mea, vei învăţa să iubeşti Australia.

Caroline tresări, iar ochii i se aprinseră de încîntare. Oliver era implicat în afaceri ilegale? Dar asta era minunat! Perfect! Ar fi trebuit să-şi dea seama că omul era un ticălos de joasă speţă. Începu să-şi facă socoteli. În ciuda celor spuse de bărbatul în negru, se îndoia că Oliver ar fi putut face ceva atît de grav încît să fie spînzurat. Poate va fi trimis la închisoare. Sau obligat să presteze muncă forţată. Sau....

- Miss De Leon, zise scurt bărbatul.

Caroline îl întrebă precipitat:

- Cu ce se ocupă Oliver?

- Pentru numele Domnului, femeie, m-am săturat de teatrul tău ieftin. O să vii cu mine. Se apropie de ea cu o privire ameninţătoare şi o apucă de ambele mîini. Acum.

- Dar...

- Nici un cuvînt în plus, dacă nu e o mărturisire.

- Dar...

- Gata! Îi îndesă o cîrpă în gură. Vei avea destul timp să vorbeşti mai tîrziu, miss De Leon.

Caroline începu să tuşească, iar el îi legă mîinile cu o frînghie groasă. Apoi, spre uimirea ei, cu două degete în gură fluieră puternic, iar din spatele copacilor ţîşni un murg negru, extrem de frumos, care se apropie de el cu paşi mîndri.

Se uită la animalul care părea cel mai tăcut şi bine antrenat cal din istoria omenirii, iar el o ridică foarte uşor pe şa.

Ea încercă zadarnic să protesteze şi reuşi să scoată nişte ţipete înfundate, ca să-i atragă atenţia.

- Ce-i? întrebă el privind-o atent, apoi văzu că fustele lungi o împiedicau să încalece. Ah, fustele astea. Le pot tăia sau le putem ridica în limita decenţei, tu alegi.

Ea îl sfredelea cu privirea.

- Văd că alegi decenţa, zise el, aşa că îi trase fustele în sus, ca să o ajute să urce în şa. Scuză-mă că nu m-am gîndit să aduc o şa pentru femei, miss De Leon, dar crede-mă că am griji mai mari acum decît să mă uit la picioarele dumitale dezgolite.

Ea îi trase un şut în piept. El o prinse de gleznă şi strînse cu putere.

- Niciodată să nu loveşti cu piciorul un bărbat care ţine arma îndreptată spre tine.

Caroline ridică trufaşă capul şi privi în altă direcţie. Farsa aceasta ţinea deja prea mult. De îndată ce va scăpa de căluşul din gură, îi va spune acestei brute că nu auzise în viaţa ei de miss Carlotta De Leon. Îl va reclama autorităţilor pentru abuz, pînă ce va cere îndurare.

Între timp totuşi, va trebui să-i facă viaţa un calvar.

De cum urcă şi el pe cal în spatele ei, ea îi trase un cot în coastă. Tare.

- Ce mai e acum? ţipă el.

Ea ridică din umeri cu nevinovăţie.

- Mai fă o mişcare ca asta şi-ţi bag în gură încă o cîrpă, mult mai murdară decît prima.

Ca şi cînd aşa ceva ar fi fost posibil, se gîndi Caroline. Nici nu voia să se gîndească la locul unde a stat înainte cîrpa din gura ei. Se uita la el duşmănos, dar după mîrîitul lui, realiză că înfăţişarea ei nu era nici pe jumătate atît de fioroasă pe cît şi-o dorea ea.

Calul mergea la pas uşor, iar Caroline era bucuroasă că nu mergeau spre Portsmouth, dar măcar se depărtau de Prewitt Hall. Dacă ar fi avut mîinile libere, ar fi putut aplauda bucuroasă. Nu ar fi putut evada mai rapid nici dacă şi-ar fi aranjat singură transportul. Bărbatul acesta o luase drept altcineva – o criminală spaniolă mai exact – dar ea părea încîntată că o duce departe, foarte departe. Va sta cuminte şi-l va lăsa să mîne calul cu viteza pe care şi-o dorea ca să avanseze.

Treizeci de minute mai tîrziu Blake Ravenscroft descăleca foarte suspicios în faţa conacului Seacrest Manor, lîngă Bournemouth, Dorset. Carlotta De Leon, care nu a protestat cînd a încolţit-o pe cîmp, nu a opus rezistenţă nici pe durata călătoriei de-a lungul ţărmului. Nu s-a zbătut, dar nici nu a încercat să scape. A fost foarte liniştită, de fapt inima lui de gentleman – Blake însuşi recunoştea că era prea politicos - l-a îndemnat de multe ori să-i scoată căluşul din gură.

Totuşi, rezistă impulsului de a fi drăguţ. Marchizul de Riverdale, prietenul său cel mai bun şi adeseori partener în prevenirea crimei avusese de-a face în trecut cu miss De Leon, iar el i-a spus lui Blake că femeia era parşivă şi letală. Aşadar căluşul şi legătura de la mîini urmau să fie îndepărtate de-abia după ce o va şti închisă la loc sigur.

O ajută să coboare de pe cal, apoi o conduse în casa lui. Blake avea doar trei servitori angajaţi – toţi extrem de discreţi – iar aceştia erau obişnuiţi cu musafiri neobişnuiţi în toiul nopţii.

- Sus, pe scări, zise el împingînd-o uşor pe hol.

Ea dădu din cap bucuroasă – bucuroasă?!? – şi se grăbi. Ajunşi la ultimul etaj, Blake o duse într-o cămăruţă mică, dar mobilată confortabil.

- Ca să nu-ţi vină vreo idee că poţi scăpa, zise el pe un ton aspru, ridicînd două chei, uşa aceasta are două încuietori.

Se uită şi ea spre clanţă, dar nu avu nici o reacţie evidentă la cuvintele lui.

- Să ştii că pînă jos sînt vreo cincisprezece metri. Nu-ţi recomand să încerci fereastra.

Ea ridică din umeri nepăsătoare, ca şi cînd nu i-ar fi trecut nicidecum prin minte că fereastra era o opţiune de evadare sigură. Blake păru iritat de nonşalanţa ei, apoi o legă de tăblia patului.

- Nu vreau să încerci ceva cît timp eu sînt ocupat.

Ea schiţă un zîmbet, lucru extrem de dificil, din cauza cîrpei jegoase din gură.

- Pe toți dracii, înjură el. Era absolut confuz în privința ei și asta nu-i plăcea deloc. Verifică din nou legătura de la mînă, apoi se uită prin cameră, asigurîndu-se că nu a lăsat vreun obiect care putea fi transformat într-o armă. Auzise despre dibăcia Carlottei De Leon și nu voia să-și amintească lumea despre el ca fiind fraierul care a subestimat-o.

Luă de pe birou o pană de scris și un presse-papier, apoi scoase scaunul pe hol. Nu că i s-a părut suficient de puternică pentru a distruge un scaun, dar dacă reușea să smulgă un picior de la el, așchiile de lemn ar fi fost o armă periculoasă într-adevăr.

Ea păru interesată cînd îl văzu că revine.

- Dacă vrei să te așezi, stai pe pat.

Ea își lăsă capul într-o parte cu un zîmbet prietenos și enervant, apoi se așeză pe pat. Nu că ar fi avut de ales – doar avea mîinile legate de pat.

- Nu încerca să mă farmeci părînd cooperantă, o avertiză el. Știu tot despre tine.

Ea ridică din umeri.

Blake mîrîi, oarecum dezgustat, se întoarse și continuă să inspecteze camera. La final, cînd se convinse că încăperea putea constitui o închisoare acceptabilă, se întoarse cu fața spre ea și rămase cu mîinile în șolduri.

- Dacă mai ai alte arme ascunse asupra ta, ai face bine să le predai acum, fiindcă te voi percheziționa.

Îngrozită de perspectivă, ea se retrase ca o fecioară speriată, iar Blake păru satisfăcut că în sfîrșit a reușit să o ofenseze. Sau femeia era o actriță desăvîrșită.

- Ei, spune dacă mai ai şi alte arme asupra ta. Te asigur că nu voi fi deloc blînd dacă descopăr că ascunzi ceva de mine.

Ea dădu din cap negativ şi se retrase, încercînd parcă să scape de atingerea lui.

- Nici mie nu-mi va face plăcere, zise el morocănos. O văzu cum închide ochii speriată, dar resemnată. Ştia că femeile pot fi la fel de diabolice şi periculoase ca şi bărbaţii – şapte ani de activitate la Ministerul de Război l-au convins de acest adevăr primordial – doar că nu era deloc obişnuit cu această parte a misiunii. A fost crescut în ideea că femeile trebuie tratate ca nişte doamne şi percheziţionarea unei femei fără voia sa era cu totul împotriva moralei sale.

Îi eliberă o mînă, ca să poată să-i dea jos pelerina de pe umeri, apoi scotoci prin buzunarele ei. Nimic interesant, doar vreo cincizeci de lire în bancnote şi monede, fapt care părea suspect, pentru o spioană notorie. Apoi văzu săculeţul ei de mînă şi-i goli conţinutul pe pat. Două lumînări din ceară de albine – Doamne, oare la ce-i trebuiau, o perie de păr placată cu argint, o Biblie mică, un carneţel cu coperţi de piele şi cîteva obiecte de lenjerie pe care alese să nu le atingă. Considera că fiecăruia trebuie să i se respecte intimitatea, chiar şi cînd e vorba de cei mai periculoşi spioni.

Răsfoi Biblia, căutînd ceva ascuns printre paginile ei. Mulţumit că nu găsise nimic, o azvîrli pe pat, observîndu-i reacţia contrariată. Luă apoi carneţelul şi începu să citească. Primele pagini erau scrise.

- Contubernal, citi el cu glas tare. Calm. Diacritic. Activ. Umlaut. Rostise cuvintele extrem de uimit, apoi continuă să citească următoarele pagini, care conţineau cuvinte pe care le întîlneai doar la Oxford sau Cambridge. Ce sînt acestea?

Ea ridică umărul spre gură, sugerînd căluşul.

- Ai dreptate, spuse, după care lăsă carneţelul lîngă Biblie. Înainte să ţi-l scot, va trebui să...Nu mai continuă fraza, ci oftă stînjenit. Amîndoi ştiau ce va trebui să facă acum. Dacă nu te opui, o să termin repede, zise el liniştit.

Caroline era încordată ca un arc, dar Blake păru că nu observă asta cînd o pipăi de sus şi pînă jos.

- Gata, am terminat, zise cu sfială. Trebuie să recunosc, mă surprinde că nu ai avut şi altceva, în afară de pistol.

Ea se uita la el siderată.

- Da, scot căluşul imediat, dar dacă scoţi vreun sunet strident, ţi-l bag la loc.

Ea dădu din cap, iar cînd îi scoase cîrpa din gură, tuşi de cîteva ori. Blake se rezemă cu spatele de perete şi întrebă:

- Ei bine?

- Nu m-ar auzi nimeni dacă aş scoate vreun strigăt.

- Recunosc, aici ai dreptate. Se uită prelung la carneţelul cu coperţi din piele, apoi îl ridică. Aş vrea să-mi spui despre ce e vorba.

Tatăl meu mă încuraja mereu să-mi dezvolt vocabularul.

Blake nu părea deloc convins de cuvintele ei, aşa că mai răsfoi cîteva pagini. Era un fel de cod, gîndi el.

Asta trebuia să fie. Era obosit acum şi ştia că dacă ea avea să mărturisească în seara aceasta, nu putea fi vorba de un cod secret. Aşa că lăsă carnetul pe pat şi zise:

- Mîine vom vorbi mai mult despre asta.

Enervant, dar ea ridică iar din umeri. Blake scrîşni din dinţi.

- Nu ai nimic de spus despre tine?

Caroline se frecă la ochi, amintindu-şi că trebuia să facă apel la latura pozitivă a acestui bărbat. Părea periculos şi, în ciuda evidentului său disconfort atunci cînd a percheziţionat-o, ea nu se îndoia că i-ar putea face rău, dacă misiunea lui ar fi cerut-o.

Oricare ar fi fost aceasta.

Jocul ei era periculos şi o ştia prea bine. Voia să rămînă aici, pe această proprietate necunoscută, dar unde era mai cald şi mai sigur decît oriunde s-ar fi dus ea la întîmplare. Ca să-şi asigure asta, va trebui să-l facă să creadă că ea este Carlotta aceea. Habar nu avea cum să facă asta; nu ştia spaniolă şi nici cum se poartă o spioană, cînd era desconspirată şi legată de un pat.

Probabil Carlotta ar fi încercat să nege totul.

- Ai prins persoana care nu trebuie, spuse ea, ştiind că nu va fi crezută, deşi o încînta faptul că spune adevărul.

- Ha! exclamă el indignat. Ai putea veni cu ceva mai original.

- Poţi să crezi ce vrei, explică ea.

- Pari foarte sigură pe tine, pentru cineva care se află într-un mare impas.

Caroline trebuia să recunoască, dar aici avea dreptate. Dacă într-adevăr Carlotta era spioană, trebuia să fie o maestră a bravadei. Nu apreciez deloc să fiu legată, cu căluş în gură şi tîrîtă pe drumuri, apoi legată de un pat. Ca să nu mai spun că am fost şi pipăită, ca o insultă supremă.

El închise ochii o clipă, iar dacă nu l-ar fi cunoscut deja, Caroline ar fi crezut că-l doare ceva. Cînd redeschise ochii, îi vorbi destul de dur.

- Miss De Leon, zise el imperturbabil, îmi este greu să cred că ai ajuns atît de departe în profesia dumitale şi nu ai mai fost percheziţionată.

Caroline nu ştia ce să spună, aşa că îl privea doar.

- Aştept să-mi vorbeşti.

Nu am nimic de spus. Asta, cel puţin, era adevărat.

- S-ar putea să-ţi schimbi părerea după cîteva zile fără mîncare sau apă.

- Ai de gînd să mă înfometezi, înţeleg?

Bărbaţi mai puternici decît tine au cedat la înfometare.

Nu se gîndise la asta. Ştia că ar putea să ţipe la ea, ba chiar să o lovească, dar nu-i trecuse prin minte că ar putea să o priveze de mîncare sau apă.

- Văd că perspectiva nu te încîntă.

- Lasă-mă în pace, se inflamă ea. Trebuia să-şi facă un plan şi să afle cine naiba era omul acesta. Mai mult ca orice, avea nevoie de timp. Îi spuse cu un aer obosit: sînt frîntă.

- Eşti, sigur că eşti, dar nu mă încîntă ideea să te las să dormi.

- Să nu-ţi faci griji pentru confortul meu. Evident că nu mă voi odihni ca lumea, după ce voi petrece o noapte legată de tăblia patului.

- Ah, asta era, spuse el şi cu o mişcare scurtă îi eliberă mîinile.

- De ce ai făcut asta? întrebă ea curioasă.

- Aşa am avut chef. Cum nu ai nici o armă, nu poţi să mă ataci şi nu ai cum să evadezi. Noapte bună, miss De Leon.

- Pleci? zise ea mirată.

- Doar ţi-am urat noapte bună. Se întoarse şi ieşi din cameră. Ea auzi cum uşa se încuie de două ori, apoi se învioră.

- Doamne, Caroline, şopti ea pentru sine. În ce bucluc te-ai băgat?

O durea stomacul de foame şi îşi dorea să fi avut ceva de mîncare înainte de a se culca. Răpitorul ei părea un om de cuvînt, iar dacă i-a spus că nu-i va da apă, nici mîncare, ea îl credea.

Alergă la fereastră şi privi afară. Nu a minţit-o. Erau cel puţin cincisprezece metri pînă jos. La geam era un pervaz şi, dacă reuşea să găsească un fel de recipient, putea colecta roua sau ploaia. Îi mai fusese foame şi altădată, cu asta se putea obişnui, dar setea era cu totul altceva.

Găsi un păhărel înalt, în care se ţineau pe birou ustensilele de scris. Cerul era senin, dar, după cum era

de obicei vremea în Anglia, Caroline se gîndi că avea o şansă bunicică să plouă pînă dimineaţa, aşadar puse păhărelul pe pervaz, pentru orice eventualitate. Apoi se apropie de pat şi puse în săculeţ toate obiectele împrăştiate pe cuvertură.

Bine că nu observase ce era scris pe prima pagină din Biblie. Mama ei i-o lăsase înainte de a muri şi cu siguranţă răpitorul s-ar fi întrebat cine era această Cassandra Trent, numele scris pe interiorul cărţii. Plus reacţia lui la dicţionarul ei personal...cerule, aici îi va fi greu să-i dea explicaţii. Avu o senzaţie ciudată...Se descălţă şi merse încet, fără nici cel mai mic zgomot, pînă la uşă. Se aplecă şi privi prin gaura cheii.

Aha! Exact cum şi-a închipuit. Un ochi verde o privea din partea cealaltă.

- Noapte bună şi ţie! zise ea tare, apoi îşi scoase boneta şi o agăţă pe clanţă, ca să obtureze orificiul indiscret. Nu voia să doarmă îmbrăcată cu singura rochie pe care-o avea, dar nici nu voia ca el să o urmărească în timp ce se dezbrăca.

Îl auzi drăcuind de cîteva ori, apoi paşii lui au răsunat pe podeaua din hol, depărtîndu-se. Caroline rămase îmbrăcată doar cu furoul şi se strecură în pat. Privi spre tavan, gîndindu-se. Apoi începu să tuşească.

CAPITOLUL 3

În șolduri (adv) *– în poziția cu mîinile în șolduri*

Nu-mi pot aminti de cîte ori l-am văzut stînd în fața mea, cu mîinile în șolduri. De fapt, mă cutremur numai la acest gînd.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Caroline a tușit toată noaptea. A tușit în continuu pînă în zori. Cînd cerul căpătase o nuanță albastru-deschis ea tot tușea, oprindu-se numai ca să verifice dacă s-a adunat apă în recipientul de pe pervaz. Jale mare. Nimic. I-ar fi prins bine cîțiva stropi de apă. Parcă avea foc în gît.

Oricum, cu durere în gît sau fără, planul ei funcționase de minune. Cînd deschise gura și încercă să spună ceva, nu se auzi decît o gîjîială care ar fi umilit pînă și o broască. Fără îndoială, Caroline reușise să amuțească temporar. Bărbatul acela putea acum să-i pună cîte întrebări voia; nu va fi în stare să-i dea nici un răspuns.

Iar ca să fie sigură că răpitorul ei nu va bănui că-l păcălește cu această problemă, deschise larg gura și

privi în oglindă, lăsînd capul pe spate atît cît să poată pătrunde razele soarelui în gît. Roşu aprins. Interiorul gîtului ei arăta oribil. Iar pungile de sub ochi, rezultatul unei nopţi întregi de nesomn, o făceau să arate şi mai rău.

Carolinei îi venea să ţopăie de bucurie. Măcar dear fi putut simula şi o uşoară febră, asta ca să adauge un plus la boala subită. Putea să-şi apropie faţa de o lumînare, sperînd că pielea se va încinge tare, doar că, dacă el ar fi apărut brusc, ea nu ar fi putut să-i explice de ce a aprins lumînarea într-o dimineaţă însorită ca aceasta.

Nu, muţenia provocată de durerea în gît era suficientă. Chiar dacă nu ar fi fost, nu avea de ales acum, fiindcă tocmai îi auzea paşii grăbiţi pe culoar.

Dădu fuga şi se urcă pe pat, trăgîndu-şi plapuma pînă sub bărbie. Mai tuşi de cîteva ori, apoi se ciupi de obraji, ca să-i înroşească pe moment şi continuă să tuşească.

Tuşea, tuşea, tuşea.

Se auzi cheia răsucindu-se în broască.

Accesul de tuse îi provoca o usturime cumplită în gît, dar Caroline voia să dea un spectacol de excepţie exact cînd el intra în cameră.

Se mai auzi o cheie în cea de-a doua broască. Draci. A uitat că uşa avea două încuietori. Tuşea, tuşea, tuşea. Se îneca de tuse.

- Vai de mine! Ce e gălăgia asta?

Caroline ridică privirea, iar dacă nu ar fi fost mută, atunci chiar ar fi rămas fără glas. Pe întuneric răpitorul ei avea un aer periculos, dar fermecător, însă la lumina zilei l-ar fi făcut pînă şi pe Adonis să se ruşineze. Părea mult mai masiv acum. Ba chiar mai puternic, de parcă hainele nocturne îi estompaseră puterea trupului. Părul lui negru era frumos aranjat, iar o şuviţă rebelă îi rămăsese suspendată pe frunte, în partea stîngă. Ochii lui erau senini şi aveau un aer inocent. Totuşi, în ei se citea că au văzut prea multe într-o viaţă.

O cuprinse de umăr, iar ea tuşi din nou, simţind cum strîngerea lui o arde prin materialul rochiei. Rămase uimită, căscînd uşor gura.

- Parcă aseară ţi-am spus că m-am săturat pînă peste cap de teatrul pe care-l joci.

Ea dădu din cap speriată, se apucă de gît cu ambele mîini şi tuşi iar.

- Dacă pentru o clipă tu îţi închipui că eu cred...

Ea deschise larg gura şi făcu semn spre gît.

- Nu am de gînd să mă uit în gîtul tău, prefăcu...

Ea insistă să-i arate gîtul, indicînd insistent cu degetul în gura larg deschisă.

- Bine. Strînse din dinţi, merse spre o măsuţă de unde scoase o lumînare dintr-un sfeşnic. Caroline îl privi curioasă cum aprinde lumînarea şi se apropie de patul ei. Se aşeză lîngă ea. Greutatea lui pe saltea o făcu să alunece uşor spre el, dar se propti cu ambele mîini pe pat. Se atinse uşor de coapsa lui.

TUŞEŞTE!

Mai avea puțin și ajungea pe partea opusă, atît de repede se distanță de el.

- Pentru Dumnezeu, m-au atins femei mult mai atrăgătoare și mai interesate decît tine, zise el brusc. Nu te teme. Chiar dacă ar fi să te înfometez ca să scot tot adevărul de la tine, tot nu te-aș viola.

Ciudat, dar Caroline chiar îl credea. În afară de pasiunea pentru răpiri, nu părea genul de bărbat care să ia o femeie fără voia ei. Într-un mod foarte straniu, ea avea încredere în bărbatul acesta. Ar fi putut să-i facă rău – ba chiar ar fi putut să o ucidă – dar nu a făcut-o. Caroline simțea că acest om are un cod al onoarei și moralei pe care nu l-a remarcat la nici unul din tutorii ei.

- Ei bine? întrebă el. Ea se apropie sfioasă de el și lăsă mîinile să odihnească pe genunchi. Deschide. Atunci ea își drese glasul – de parcă ar fi fost necesar - și deschise gura. El ridică lumînarea spre fața ei și se uită înăuntru. Se trase înapoi, ea închise gura și așteptă un cuvînt de la el.

El păru descumpănit.

- Arată de parcă s-a jucat cineva cu lama în gîtul tău, dar cred că și tu știi asta.

Ea dădu din cap afirmativ.

- Îmi închipui că ai tușit toată noaptea.

Ea dădu iar din cap.

Atunci el închise ochii cîteva secunde, menținînd momentul de suspans, după care spuse:

- Ai toată admirația mea pentru treaba asta, deși

o dezaprob. Să-ţi provoci un asemenea chin doar ca să scapi de un interogatoriu dovedeşte că eşti foarte dedicată cauzei.

Caroline se uită la el căutînd să exprime totala dezaprobare şi revolta.

Din nefericire pentru tine, ai ales o cauză greşită.

Nici acum nu făcu altceva decît să-l privească lung, fiindcă sincer nu-l înţelegea. Habar nu avea despre ce vorbeşte acest bărbat.

- Sînt sigur că totuşi poţi să vorbeşti.

Ea clătină din cap.

Hai, încearcă. Se aplecă în faţă şi o privi insistent, iar ea începu să se foiască. Pentru mine.

Ea clătină din cap iarăşi, foarte repede. Prea repede. El se aplecă şi mai mult, pînă ce vîrfurile nasurilor aproape li se atinseră.

- Ia încearcă.

Nu! Caroline deschise gura, cu intenţia de a striga refuzul, însă nu scoase nici un sunet.

Chiar nu poţi să vorbeşti, spuse el, foarte surprins.

Atunci ea se forţă să-i arunce acea privire ce-naiba-crezi-că-aş-fi-putut-să-spun-dacă-puteam-vorbi, totuşi avu senzaţia că sentimentul era mult prea complex pentru o singură expresie facială.

El se ridică brusc.

- Mă întorc imediat.

Caroline îl privi cum iese din cameră.

Blake oftă, simțindu-se copleșit de frustrare cînd intră în biroul său. La naiba, era prea bătrîn pentru asta. La douăzeci și opt de ani era încă tînăr, dar cei șapte ani în slujba Ministerului de Război erau suficienți să lase pe fața oricui semne de oboseală prematură și epuizare. A văzut mulți prieteni murind, iar familia lui se întreba adesea de ce dispărea din peisaj perioade lungi de timp, iar logodnica lui...

Blake închise ochii îndurerat și copleșit de remușcări. Marabelle nu mai era logodnica lui. Nu mai era logodnica nimănui și nici în viitor nu mai putea fi, deoarece era îngropată în cavoul familiei din Cotswolds. Era atît de tînără, frumoasă și incredibil

de inteligentă. A fost un lucru de excepție faptul că s-a îndrăgostit de o femeie al cărui intelect îl depășea pe al său. Marabelle fusese un copil-minune, un geniu al limbilor străine și din aceste motive ea a fost recrutată de la o vîrstă fragedă de către Ministerul de Război.

Ea l-a recrutat pe Blake, vecinul ei de-o viață, coproprietarul celei mai frumoase căsuțe în copac și partenerul ei la lecțiile de dans. Au crescut împreună, s-au îndrăgostit unul de altul, dar Marabelle a murit singură.

Nu, se gîndi Blake. Nu era chiar așa. Marabelle a murit pur și simplu. El era cel care a rămas singur. A continuat să lucreze pentru Ministerul de Război încă vreo cîțiva ani. Și-a spus că face asta pentru a răzbuna moartea ei, dar adeseori s-a întrebat dacă nu cumva face asta fiindcă nu știe ce altceva să facă. Iar superiorii săi nu voiau să-i dea drumul.

După moartea Marabellei el s-a transformat într-un rebel. Nu-i mai păsa dacă trăieşte sau moare, aşa că şi-a asumat riscuri imense în numele ţării sale, iar acele riscuri au dat roade. Nu a dat greş în niciuna dintre misiunile sale.

Desigur, a fost împuşcat, otrăvit şi aruncat în mare de pe o navă, dar asta nu a contat prea mult pentru Ministerul de Război aşa cum a contat perspectiva de a-şi pierde agentul cel mai de preţ.

Acum Blake încerca să lase ura în urma lui. Nu avea cum să-şi îngroape durerea, dar se părea că are o şansă să pună capăt urii nelimitate faţă de lumea care îi răpise iubirea adevărată şi cel mai bun prieten. Singurul mod în care putea face acest lucru era să plece din Ministerul de Război şi măcar să încerce să ducă o viaţă normală.

Dar mai întîi trebuia să rezolve acest ultim caz. Un trădător ca Oliver Prewit era responsabil pentru moartea Marabellei. Trădătorul fusese executat, iar Blake era hotărât ca şi Prewitt să putrezească în închisoare. Pentru asta trebuia să scoată cîteva informaţii de la Carlotta De Leon. Afurisită femeie. Nici o clipă nu a crezut că brusc ea a contractat o boală cumplită care o împiedica să vorbească. Nu, precis că trişoarea a tuşit încontinuu toată noaptea, pînă ce i s-a inflamat gîtul.

Meritase totuşi, măcar pentru a-i vedea chipul şocat cînd a încercat să strige "Nu!", ca să-l oprească. Lui i s-a părut că ea chiar şi-ar fi dorit să poată scoate vreun sunet. Rîse. Spera ca usturimea din gîtul ei să fie precum flăcările Iadului. Merita asta cu vîrf şi îndesat.

Totuşi, trebuia să-şi facă datoria. Aceasta va fi ultima lui misiune la Ministerul de Război şi, cu toate că nu-şi dorea nimic altceva decît să se poată retrage liniştit la Seacrest Manor, nu avea intenţia decît să aibă succes în această întreprindere.

Carlotta De Leon va vorbi iar Oliver Prewitt va atîrna în ştreang.

De-abia după aceea Blake Ravenscroft va deveni un domn plictisitor, al cărui destin era să-şi ducă traiul într-o singurătate placidă. Poate se va apuca de pictat. Sau de crescut cîini de vînătoare. Posibilităţile erau nenumărate, plictisitor de multe.

Pentru moment căută nişte pene de scris, cîteva coli de hîrtie şi o sticluţă cu cerneală. Aşadar Carlotta De Leon nu putea să-i spună tot ce ştie, dar putea foarte bine să scrie totul pe hîrtie.

Caroline era toată numai un zîmbet. Dimineaţa se dovedise un real succes. Răpitorul ei era convins acum că ea nu poate vorbi, iar Oliver... Oh, zîmbi iar, gîndindu-se ce făcea Oliver în acest moment. Probabil urla de furie şi din cînd în cînd mai arunca o vază în fiul său. Doar dacă era una fără valoare. Oliver era mult prea calculat, chiar şi în clipele de nervozitate, încît să nu distrugă obiecte cu valoare considerabilă.

Bietul Percy. Caroline aproape se înduioşă de mila lui – aproape. Era greu să pună la bătaie prea multă compasiune pentru odrasla căpoasă, care încercase să o violeze noaptea trecută. Se cutremură la gîndul că ar fi putut chiar să reuşească.

Totuşi, avea senzaţia că, dacă Percy reuşea cumva să scape de sub papucul tatălui său, s-ar fi putut transforma într-un bărbat pe jumătate cumsecade. Nu ar fi fost persoana pe care şi-ar fi dorit să o vadă prea des, desigur, dar nu era genul care să atace tinere nevinovate, o făcuse la ordinele tatălui său.

Chiar atunci auzi paşii răpitorului pe hol. Renunţă rapid la zîmbet şi duse o mînă la gît. Cînd el intră în cameră, ea tuşea.

- Am ceva pentru tine, spuse el foarte vesel. Ea înclină uşor capul într-o parte. Uite aici. Hîrtie. Peniţe de scris. Cerneală. Nu-i aşa că te bucuri?

Ea se prefăcu că nu înţelege. Drace. La asta nu s-a gîndit. Nu avea rost să-l convingă că nu ştie să scrie – se vedea clar că este o femeie educată. Se înţelegea de la sine că nu va putea să-şi scrîntească încheietura mîinii în următoarele trei secunde.

Oh, desigur, comentă el, adăugînd cu amabilitate: ai nevoie de ceva pe care să poţi scrie. Ce neglijenţă din partea mea. Uite, să-ţi aduc şi o sugativă de birou. Poftim, acum stai confortabil? Ea se uită la el cu oarecare mîhnire, fiindcă prefera mînia în locul sarcasmului de acum. Nu? Uite, stai să-ţi mai aranjez pernele la spate. Se aplecă spre ea, iar Caroline, care se săturase deja de amabilităţile gratuite, îi tuşi în nas. Cînd în sfîrşit el se retrase, o privi şi văzu cît de supărată era.

Voi uita că ai făcut asta, replică el, iar tu va trebui să-mi fii recunoscătoare veşnic. Caroline se uita la toate ustensilele de scris din poala ei, gîndindu-se disperată la o altă variantă de plan. Nu vrei să începem?

Simțea o mîncărime la tîmpla dreaptă. Ridică mîna dreaptă spre cap, ca să se scarpine, iar atunci îi veni ideea. Prefera dintotdeauna să folosească mîna stîngă. Profesorii ei din copilărie au tot certat-o, au țipat la ea, au pedepsit-o, forțînd-o să învețe să scrie cu mîna dreaptă. O numeau bizară, nefirească și nelegiuită. În special un profesor de religie o numea unealta diavolului. Caroline a tot încercat să scrie cu mîna dreaptă – Doamne, cît încercase – dar, deși ținea pana de scris într-un mod perfect natural, nu a fost niciodată capabilă să producă altceva decît o mîzgăleală neinteligibilă.

Cum restul copiilor scriau cu mîna dreaptă, profesorii ei au insistat. Cu siguranță nu-și dorea să fie diferită de ei.

Caroline tuși, ca să mascheze un zîmbet. În viața ei nu-i plăcuse mai mult ca acum să fie "diferită". Omul acesta nu se aștepta ca ea să scrie cu mîna stîngă. Ei bine, va fi bucuroasă să-i ofere ce merita. Apucă pana de scris cu mîna dreaptă, o înmuie în cerneală și se uită la el plictisită.

- Sînt bucuros că te-ai decis să colaborezi, zise el. Vei vedea că va fi în beneficiul sănătății tale. Ea pufni și ridică ochii spre cer. Hai să vedem acum, continuă el. Îl cunoști pe Oliver Prewitt?

Nu putea răspunde negativ. Doar el o văzuse plecînd din casă înainte de miezul nopții trecute. Totuși, era bine să nu irosească arma secretă pe o întrebare atît de simplă, așa că dădu din cap afirmativ.

- De cînd îl cunoști?

Acum Caroline se gîndi mai mult. Habar nu avea de cînd lucra Carlotta De Leon cu Oliver, dar bănuia că nici bărbatul care stătea cu braţele încrucişate în faţa ei nu ştia.

Cel mai bine era să spună adevărul, după cum o sfătuise mereu mama ei, iar Caroline nu se abătu de la această politică nici acum. Ar fi mai uşor să spună poveşti adevărate. Să vedem, stătuse la Oliver şi Percy un an şi jumătate, dar îl cunoştea de mai mult timp. Ridică patru degete drept răspuns, dorind să-şi păstreze scrisul pentru un răspuns mai complex.

- Patru luni? Ea dădu din cap negativ. Patru ani? Doamne, Dumnezeule, se miră Blake. Ei habar nu aveau că Prewitt făcea trafic cu informaţii diplomatice de atîta vreme. Se gîndeau că probabil o făcea de doi ani, doi ani şi jumătate poate. Cînd se gîndi la toate misiunile care au fost compromise...Ca să nu mai vorbim de vieţile pierdute ca urmare a trădării lui Prewitt. Atîţia colegi de-ai lui, morţi. Şi scumpa lui...

Blake se înroşi de furie şi vinovăţie.

- Spune-mi exact natura relaţiei voastre, ceru el să ştie, pe un ton ridicat.

Să-ţi spun? se gîndi ea.

- Scrie! urlă el. Ea trase adînc aer în piept, pregătindu-se parcă pentru o cazană grea, apoi începu să scrie. Blake o privi încurcat. Ea se uită la el şi zîmbi. Ce naiba e limba aia în care scrii? întrebă el. Ea se retrase, evident ofensată. Pentru informarea ta, nu vorbesc spaniola, aşa că fii bună şi scrie în engleză. Sau, dacă preferi, în franceză sau latină.

Ea începu să facă semn cu degetul, dar el nu știa cum să interpreteze gestul.

- Repet, scrie care era exact natura relației tale cu Oliver Prewitt!

Ea îi arătă fiecare frază pe care o mîzgălise, dar el nu-i înțelegea scrisul, iar acum parcă ar fi demonstrat ceva unui copil.

- Miss De Leon!

Ea oftă, de data aceasta mormăind ceva în timp ce arăta spre cuvintele scrise.

- Femeie, eu nu știu să citesc de pe buze. Ea ridică din umeri. Mai scrie o dată.

Ea se arătă de-a dreptul șocată, dar făcu exact cum i s-a cerut. Rezultatele au fost chiar mai rele decît cele dinainte. Blake strînse pumnii, ca să nu fie tentat să o strîngă de gît.

- Refuz să cred că nu știi să scrii.

Ea deschise gura, parcă să spună ceva și făcu semn nervoasă spre mîzgălelile de pe hîrtie.

- Dacă numești asta scris, doamnă, înseamnă că insulți cerneala și instrumentele de scris din toată lumea. Atunci ea își acoperi gura cu mîna și tuși. Sau rîdea chicotit? Blake făcu ochii mici, apoi se duse spre noptieră. Luă de acolo carnețelul pe paginile căreia erau scrise lucrurile inteligente și îl flutură în aer. Dacă scrii atît de urît, atunci explică asta! urlă el.

Ea îl privea indiferentă, fapt care-l înfurie și mai mult. Veni aproape și se apropie foarte mult de ea.

- Aștept, mîrîi el. Ea se retrase și încercă să

rostească o frază pe care el nu o deslușì. Mă tem că nu prea înțeleg. Deja vocea lui nu mai era nici pe departe mînioasă, ci de-a dreptul periculoasă.

Ea începu să facă tot felul de mişcări stranii, arătînd spre sine, în timp ce dădea din cap negativ.

- Vrei să-mi spui că nu tu ai scris cuvintele acelea? Ea dădu din cap, că da. Atunci cine le-a scris?

Din nou primi ca răspuns o serie de bombăneli neinteligibile – ceva ce el avea senzația că nu trebuie să înțeleagă. Oftă şi merse la fereastră, ca să ia o gură de aer proaspăt. I se părea greu de înțeles că ea nu putea scrie citeț, iar dacă era adevărat, atunci cine scrisese pe filele carnețelului şi ce semnificație aveau toate acele cuvinte? Atunci cînd mai putea vorbi parcă ea i-a spus că era un fel de vocabular cuprinzînd cuvinte, dar asta era sigur o minciună. Totuşi... Se opri. Avea o idee.

- Ia scrie alfabetul, îi ordonă el. Ea ridică privirea exasperată. Acum! urlă el. Ea se încruntă, dar îşi făcu tema sîrguincioasă. Ce e asta? întrebă el, ridicînd recipientul cilindric găsit pe pervazul ferestrei.

- Apă, reuşi ea să spună fără glas. Ciudat, cum reuşea să se facă înțeleasă doar atunci cînd voia. El rîse ironic şi puse recipientul la loc.

- Şi un nebun ar vedea că nu va ploua.

Ea ridică din umeri, spunînd parcă "s-ar putea"

- Ai terminat?

Ea dădu din cap, foarte enervată şi plictisită în acelaşi timp. Blake veni lîngă ea şi privi foaia. Literele

"M", "N" şi "O"erau greu de descifrat, iar "C" nu arăta deloc aşa cum învăţase el la şcoală, dar celelalte...

Îşi aminti de jurămintele făcute la Ministerul de Război şi jură că nu-şi va mai risca viaţa ca un nebun, de dragul Mamei Anglia. Şi-a promis că renunţă, dar colegii l-au tachinat pînă ce l-au convins să mai accepte o ultimă afacere. Fiindcă locuia aproape de Bournemouth, au spus superiorii săi. Putea arunca o privire asupra activităţilor lui Prewitt fără să trezească suspiciuni. Ei au insistat că trebuie să fie Blake Ravenscroft. Nimeni altul nu putea să se ocupe de misiune.

Aşadar Blake a acceptat, dar nu a visat că va sfîrşi avînd grijă de o spioană pe jumătate spaniolă, cu un scris de mînă oribil, cel mai urît din istoria lumii civilizate.

Mi-ar plăcea să o cunosc pe guvernanta ta, comentă el, apoi mi-ar plăcea să o împuşc.

Miss De Leon mai scoase un sunet straniu, dar de data aceasta suna clar a rîset. Pentru o spioană trădătoare, avea simţul umorului totuşi.

- Tu, zise el, nu te mişca.

Ea îşi puse mîinile în şolduri, gest sinonim cu întrebarea:"Unde naiba să mă duc?"

- Mă întorc imediat. Blake ieşi din cameră, iar în ultimul moment îşi aminti să încuie uşa. Drăcie. Începea să se înmoaie. Asta fiindcă ea nu avea deloc aer de spioană, gîndea el. Avea ceva diferit. Majoritatea celor care lucrau în branşa lui aveau un aer plictisit, de parcă ar fi văzut prea multe. Însă ochii aceia verzi-albăstrui,

dacă ignorai faptul că erau puţin injectaţi din pricina nesomnului, erau....erau....

Blake alungă din minte acest gînd. Nu era treaba lui să se gîndească la vreo femeie.

Patru ore mai tîrziu însă, recunoscu înfrîngerea. O făcuse să bea deja şase căni cu ceai, care nu au avut ca rezultat decît nişte semne disperate cu mîna, interpretabile în final ca:"Ieşi din cameră, ca să pot folosi oala de noapte" Totuşi, vocea nu i-a revenit, sau dacă şi-a recăpătat-o, avea dibăcia să ascundă acest lucru.

El mai făcu o dată greşeala să o oblige să folosească penița şi cerneala. Mîna ei se mişca graţios şi rapid, dar semnele lăsate pe hîrtie semănau mai degrabă cu nişte gheare de pasăre.

La naiba cu vorbele, cînd ea părea că încearcă să-i intre în graţii. Mai rău era că reuşea. În vreme ce el bodogănea pe tema lipsei abilităţilor ei comunicaţionale, ea împăturea cu măiestrie o coală scrisă, obţinînd forma unei păsări stranii, pe care o făcu să zboare prin aer, în direcţia lui. Creaţia ei pluti prin aer, iar după ce Blake se feri din calea ei, ateriză uşor pe covor.

- Bună treabă, o complimentă Blake, impresionat, deşi nu-şi dorea asta. Întotdeauna a admirat asemenea obiecte create manual. Ea zîmbi, mîndră de sine, luă încă o foaie, din care mai făcu o pasăre, pe care o lansă afară, pe fereastră.

Blake ştia că ar fi trebuit să o mustre pentru că-i iroseşte timpul, dar era curios să vadă cum zboară mica ei creaţie afară. Se ridică de la masă şi merse la fereastră,

privind în urma păsării de hîrtie, care coborî în spirală şi se opri într-o tufă de trandafiri.

- Doborîtă de floră, mă tem, spuse el, întorcîndu-se spre ea.

Ea se uită cam strîmb, apoi se apropie de fereastră.

- O vezi? zise Blake. Ea dădu din cap negativ, apoi el veni lîngă ea. Uite, acolo, arătă el locul. În tufa de trandafiri. Ea se ridică pe vîrfuri, rămînînd cu mîinile în şolduri, apoi îi aruncă o privire sarcastică. Îndrăzneşti să faci haz de tufele mele de trandafiri? Ea imită din degete mişcarea foarfecelor. Crezi că ar trebui curăţate? Ea dădu din cap hotărât. O spioană căreia îi place grădinăritul, zise Blake ca pentru sine. Cîte minuni mi-e dat să mai văd?

Ea îşi făcu mîna pîlnie la ureche, semn că nu l-a auzit.

- Crezi că tu ai face o treabă mai bună? glumi el.

Ea dădu din cap iar, apropiindu-se de fereastră şi privi tufele de trandafiri. Blake nu a văzut-o că se apropie şi au păşit amîndoi spre fereastră în acelaşi timp. S-au lovit unul de altul, iar el a prins-o uşor de braţ, ca să o susţină. După care a făcut greşeala să o privească în ochi.

Erau blînzi, senini şi, Doamne, apără, nu spuneau nu.

Blake se aplecă spre ea foarte puţin, fiindcă îşi dorea să o sărute mai mult ca orice acum. Buzele ei se depărtau uşor, scoţînd un sunet ce trăda surprindere. El

se apropie şi mai mult. O dorea. O dorea pe Carlotta. O dorea...pe Carlotta.

La naiba, cum de a uitat chiar şi pentru o clipă? Era spioană. O trădătoare. Lipsită de moralitate şi scrupule. O îndepărtă uşor, apoi merse către uşă.

- Nu se va mai întîmpla, spuse, parcă scuzîndu-se.

Cum era mult prea surprinsă, ea nu avu nici o reacţie.

Blake înjură în gînd, ieşi şi trînti uşa, apoi o încuie. Ce naiba să facă acum cu ea? Mai rău era că nu ştia ce avea să facă acum cu el însuşi. Blake scutură capul şi coborî scările. Situaţia era ridicolă. Pe el nu-l interesau femeile decît pentru motivele de bază, dar chiar şi pentru acelea Carlotta De Leon nu i se părea deloc potrivită.

Nu dorea să i se taie beregata, totuşi. Nici ca el să se mai trezească într-o astfel de situaţie.

Trebuia să ţină minte cine era ea.

Şi mai trebuia să-şi amintească de Marabelle.

CAPITOLUL 4

A.M

Leac (subst) *– Mijloc folosit în tratarea unei boli medicament, doctorie, remediu.*

Deşi nu are mare încredere în leacurile lui, el tot mi le toarnă pe gît cu sila.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake o lăsă singură restul zilei. Era mult prea înfuriat ca să aibă încredere în el însuşi cînd era aproape de ea. Enervant era gîtul ei amuţit de roşeaţă, dar adevărul era că mînia lui era îndreptată mai mult spre sine.

Cum s-a putut gîndi să o sărute? Chiar şi pentru o clipă? Poate era ea pe jumătate spaniolă, dar şi pe jumătate englezoaică şi asta însemna că era o trădătoare.

Un trădător a ucis-o pe Marabelle.

Ca un consens la starea lui de spirit, a început să plouă, fiindcă soarele apusese deja, iar Balke nu se gîndea decît la recipientul pe care-l lăsase ea pe fereastră, ca să adune apă.

Scoase un sforăit sonor. De parcă putea să moară de sete, după cît ceai i-a pregătit el în după amiaza aceea. Totuşi, în vreme ce-şi savura cina în tihnă, se gîndea la ea, încuiată în cămăruţa ei. Probabil că era moartă de foame. Nu mîncase nimic toată ziua.

- Ce te-a apucat? se întrebă cu glas tare. Ţi-e milă de micuţa spioană pricepută. Uggh! Doar nu el i-a spus că o va lăsa să moară de foame? Mereu îşi ţinea promisiunile.

Totuşi, era atît de slăbuţă, iar ochii aceia...îi tot apăreau în minte. Erau enormi, senini şi strălucitori, iar dacă i-ar fi văzut acum, Blake se gîndi, cu un amestec de iritare şi remuşcare, probabil că ei ar fi trădat foamea.

- Drace! mormăi el, ridicîndu-se atît de brusc, încît scaunul se răsturnă în spate. Ar putea măcar să-i ducă o chiflă. Trebuia să existe o cale mai bună decît înfometarea, prin care să scoată informaţiile de la ea. Poate că, dacă i-ar împărţi hrana în porţii foarte meschine, ea i-ar fi atît de recunoscătoare pentru cît primeşte, încît s-ar simţi recunoscătoare faţă de el. Auzise el de anumite situaţii cînd victimele începuseră să-şi privească răpitorii ca pe nişte eroi. Nu l-ar deranja să vadă ochii aceia albastru-verzui venerîndu-l ca pe un erou.

Blake luă o chiflă mică de pe tavă, apoi o schimbă cu una mai mare. Poate şi puţin unt. Nu i-ar strica. Şi gem...nu, fără gem. Era totuşi, spioană.

Caroline stătea pe pat şi privea fix flacăra unei lumînări, cînd îl auzi la uşă. Îl văzu în prag, masiv,

ocupînd tot cadrul.

Cum se făcea oare, că de fiecare dată cînd îl vedea, părea şi mai frumos ca data trecută? Nu era corect. Atîta frumuseţe irosită pe un bărbat. Mai ales că era şi enervant, pe deasupra.

Ţi-am adus puţină pîine, spuse el abrupt şi-i întinse ceva.

Caroline îşi auzi stomacul protestînd vehement, aşa că luă bucuroasă chifla din mîna lui. "Mulţumesc", spuse ea doar cu buzele.

El se aşeză pe marginea patului şi o privi cum înghite cu poftă chifla, fără să se gîndească prea mult la bunele maniere.

- Cu plăcere. Ah, am uitat, spuse el. Ţi-am adus şi nişte unt. Ea privi tristă colţul de chiflă rămas şi oftă. Vrei sau nu untul? întrebă el cu reproş. Ea dădu din cap, apoi luă o felie de unt cu ajutorul ultimei îmbucături de chiflă. Mestecă încet, tacticoasă, savurînd gustul plăcut. Un deliciu!

- "Credeam că vrei să mă înfometezi", rosti ea lent, fără a scoate vreun sunet.

El se făcu a nu înţelege.

- Mulţumesc, mă descurc, dar pur şi simplu nu puteam. Decît dacă ţi-a revenit vocea şi vrei să rosteşti fraza cu glas tare...

Ea dădu negativ din cap, dar nu mintea deloc. Caroline nu mai făcuse uz de glasul său de cînd plecase. Nu voia să ştie dacă i-a revenit sau nu. Părea că e mai bine pentru ea ca acum să nu poată vorbi.

- Păcat, murmură el.

Ea duse mîna la stomac şi-i privi mîinile, optimistă.

- Mă tem că nu am adus decît o chiflă.

Caroline privi tăviţa cu unt, ridică din umeri şi luă cu degetul cît reuşi. Cine ştie cînd va alege să o mai hrănească? Trebuia să-şi asigure rezerve cît mai putea, chiar dacă asta însemna să mănînce unt gol.

- Of, pentru Dumnezeu, zise el. Nu mai mînca asta. Poate să-ţi facă rău.

Caroline îi aruncă o privire sarcastică.

- Cum o mai duci? întrebă el.

Ea ridică o mînă în aer, indiferentă.

- Plictisită?

Ea dădu din cap afirmativ.

- Bine.

Ea se strîmbă.

- Nu am de gînd să te distrez. Nu eşti musafira mea.

Ea pufni exasperată, ridicînd ochii spre cer.

- Ţi-am spus asta ca să nu te aştepţi la şase feluri de mîncare.

Caroline se întreba dacă pîinea şi untul se socoteau ca două feluri. Dacă era aşa, însemna că-i mai datora cinci.

- Cît timp mai ai de gînd să continui cu şarada asta?

Ea clipi revoltată şi spuse cu gura mare: "Ce?"

- Sînt sigur că ţi-a revenit vocea.

Ea dădu din cap că nu, îşi atinse gîtul, apoi făcu o grimasă dezamăgită, iar el izbucni în rîs.

- Te doare?

Ea ridică din umeri.

Blake își trecu degetele prin părul negru, uluit că această femeie îl face să rîdă mai mult decît i s-a întîmplat în ultimul an.

Știi, dacă nu ai fi o trădătoare, ai fi chiar amuzantă. Te-ai gîndit vreodată să evaluezi toate acțiunile tale? Care e prețul lor? Cîți oameni ai făcut să sufere? Blake o privi insistent. Nu știa de ce, dar era hotărât să găsească o fărîmă de conștință în micuța spioană. Poate era o persoană bună, de asta era sigur. Era deșteaptă, nostimă și...

Blake scutură din cap ca să alunge gîndurile nestăpînite. Oare îl vedea ca pe salvatorul ei? Doar nu a adus-o aici pentru izbăvire; voia doar informațiile care îl incriminau pe Oliver Prewitt. După care urma să o predea autorităților. Probabil că va ajunge și la închisoare. Era un gînd care îl trezea la realitate.

- Ce risipă, mormăi el.

Ea ridică o sprînceană, nedumerită.

- Nimic, adăugă el. Cîți ani ai? ceru el să știe. Ea ridică de două ori ambele mîini. Doar douăzeci? întrebă el mirat. Nu că ai arăta mai mare, dar credeam că...

Rapid ea mai ridică o mînă, cu degetele răsfirate.

- Douăzeci și cinci atunci? Ea dădu din cap să confirme, dar el se uita deja pe fereastră. Ar fi trebuit să fii măritată și cu copii trăgîndu-ți de poalele rochiei, nu să alergi pretutindeni, trădînd coroana.

Ea își plecă privirea, lăsînd să se înțeleagă că a

căzut pe gînduri. Apoi îşi frămîntă mîinile, după care făcu semn spre el.

- Eu? Ce-i cu mine? Ea arătă spre inelarul mîinii stîngi. De ce nu sînt însurat? O văzu că devine curioasă. Păi nu ştii? Ea îl privi încurcată, apoi dădu negativ din cap. Era cît pe ce să mă însor. Glasul lui nu putea ascunde toată tristeţea, deşi tonul părea distant.

"Ce s-a întîmplat?" rosti ea pronunţînd clar cuvintele.

- A murit.

Caroline îi puse mîna pe a sa, într-un gest condescendent. "Îmi pare rău"

El o îndepărtă uşor şi închise ochii o clipă. Cînd îi redeschise, din ei dispăruse orice fel de emoţie.

- Ba nu, zise el.

Ea îşi puse cuminte mîinile pe genunchi şi aşteptă ca el să vorbească iar. I se părea o necuviinţă să-i răscolească durerea. Totuşi el nu mai spuse nimic.

Caroline se simţi copleşită de tăcere, aşa că se ridică şi merse la fereastră. Ploaia lovea în geam. Oricum, nu mai avea nevoie de apă, după cît ceai băuse toată ziua, dar era curioasă să vadă rezultatul planului ei. Cu mult timp în urmă s-a învăţat să se amuze de una singură în moduri foarte simple. Un proiect pe ici, pe colo, observarea modificărilor astrelor cereşti de la o lună la alta. Poate că dacă va mai sta mult închisă aici, va ajunge să poată face săptămînal măsurători ale căderilor de ploaie. Măcar aşa mintea ei va fi ocupată cu ceva.

- Ce faci? întrebă el.

Ea nu răspunse, dar apucă strîns marginea pervazului.

- Te-am întrebat ce faci? Pe măsură ce vorbea, se apropia, iar Caroline simțea asta. Totuși nu s-a întors. O rafală de vînd a pătruns în cameră, umezindu-i partea din față a rochiei.

- Micuțo fără minte, zise el și o strînse de mînă, acoperind-o cu palma lui mare. Ea se răsuci, surprinsă. Nu se aștepta să o atingă. O să te uzi toată. Cu un efort minim, el închise fereastra la loc. După aceea te vei îmbolnăvi cu adevărat.

Ea dădu negativ din cap, arătînd spre recipientul de pe pervaz.

- Nu se poate să-ți fie sete.

"Doar curioasă" rosti ea sacadat.

- Cum? Nu am înțeles. Dacă ai vorbi tare, protestă el, aș putea înțelege ce spui.

Caroline începu să țopăie de frustrare, iar cînd aterizâ, îl călcă pe picior.

- Auuu! strigă el.

Vai! Piciorul lui! Scuze, scuze, scuze, repetă ea.

- Dacă tu îți închipui că eu înțeleg ce zici acolo, înseamnă că ești mai nebună decît te-am crezut la început.

Ea își mușcă nervos buza, apoi duse mîna la inimă.

- Cred că vrei să mă convingi că a fost un accident. Nu te cred, zise cînd o văzu că neagă cu tărie. Muțenia ei era din ce în ce mai enervantă, dar Caroline regreta că

nu poate vorbi. Disperată îi făcea semn cu piciorul, călcîndu-se pe celălalt picior, apoi arăta cu degetul spre el. Vrei să te calc şi eu? întrebă el încurcat. Ea dădu din cap că da. Nu am de gînd să fac asta, zise el în şoaptă. Apoi o mîngîie pe obraz, gîndindu-se că era un gest nebunesc, dar nu se putea abţine. Degetele lui coborîră pe gîtul ei, unde au zăbovit ceva mai mult.

- Va trebui să te revanşezi altfel.

Văzînd-o că vrea să se retragă, o reţinu, trăgînd-o spre el.

- Un sărut cred, murmură el. Unul singur.

Ea deschise gura uşor, atît de surprinsă şi inocentă încît el aproape uită pentru o clipă că ea este Carlotta De Leon. Nu era nici trădătoare, nici spioană. Era doar o femeie, era aici în casa lui, în braţele lui. El se apropie şi mai mult, pînă ce buzele li s-au atins. Ea nu se mişcă, dar suspină slab. Acest lucru, primul semn sonor dat de ea, în afara acceselor de tuse, l-a încîntat, apoi a sărutat-o apăsat, apoi îi linse buza superioară.

Era un gust dulce-sărat, gustul oricărei femei, iar Blake era atît de copleşit, încît nici nu şi-a dat seama că ea nu-i răspundea la sărut. La un moment dat totuşi, ea rămase moale în braţele lui, iar asta îl înfurie. Era furios pe el însuşi pentru că o dorea într-atît şi ar fi vrut ca ea să simtă aceeaşi tortură.

- Sărută-mă şi tu, mormăi el cu buzele lipite de gura ei. Ştiu că vrei. Am citit-o în ochii tăi.

Cîteva clipe ea nu răspunse, apoi îi simţi mîna mică pe spate. Se lipi de el, iar cînd Blake îi simţi căldura

trupului, avu senzația că explodează. Gura ei nu era la fel de arzătoare ca a lui, dar lăsă buzele moi și îi permise să adîncească sărutarea cu limba.

Doamne, murmură el, aproape sufocat de pasiune. Carlotta. Ea se crispă și dădu să se retragă. Nu încă, protestă Blake. Știa că trebuie să se oprească, dar trupul lui refuza să se retragă din îmbrățișare. Voia să-i mai simtă căldura, să-i atingă pielea, să se folosească de căldura ei pentru a-și aminti că era viu. Și că...

Ea reuși să se smulgă din îmbrățișarea lui și făcu repede cîțiva pași înapoi, lipindu-se cu spatele de perete. Blake înjură și rămase cu mîinile în șolduri, răsuflînd sacadat. Cînd o privi, o văzu că tremură și se uită la el speriată.

- Ți s-a părut că sînt chiar atît de scîrbos? întrebă el.

Ea dădu din cap negativ.

"Nu pot,, zise ea accentuînd cuvintele.

- Nici eu, recunoscu el, cu părere de rău. Totuși, am făcut-o. Ce naiba înseamnă asta?

Ea făcu ochii mari, dar nu mai schiță nici un cuvînt. Blake o mai privi insistent cîteva secunde, apoi spuse:

- Să te las în pace atunci.

Ea încuviință. Blake se întreba de ce îi vine greu să plece. În cele din urmă se îndreptă spre ușă, bombănind, după care îi șopti:

- Ne vedem mîine dimineață.

Ușa se trînti, iar Caroline rămase cu ochii spre locul unde a stat el, după care spuse tot în șoaptă:

- Doamne, Dumnezeule.

A doua zi de dimineaţă Blake coborî şi merse să-şi viziteze "musafira" Azi avea de gînd să o facă să vorbească, fără să conceapă vreun refuz. Nebunia asta durase deja prea mult.

Cînd ajunse în bucătărie, doamna Mickle, menajera şi bucătăreasa lui, amesteca preocupată într-o oală cu supă.

- Bună dimineaţa, domnule, zise ea.

- Deci aşa sună un glas de femeie, comentă Blake. Aproape uitasem.

- Poftim?

- Nu-i nimic. V-aş ruga să fierbeţi nişte apă pentru ceai, bine?

- Mai vreţi ceai? întrebă ea. Credeam că preferaţi cafeaua.

- Aşa este. Dar azi vreau ceai. Blake era sigur că doamna Mickle ştie de prezenţa unei femei sus, dar ea lucra la el de atîţia ani, încît aveau deja o înţelegere tacită: el o plătea bine şi o trata cu un deosebit respect, iar ea avea grijă să nu pună întrebări şi nu ducea vorba. Aceeaşi regulă era valabilă pentru toţi servitorii.

Menajera dădu din cap că înţelege, apoi surîse.

- Să înţeleg că mai doriţi un ceainic mare?

El zîmbi la rîndul său drept răspuns. Această înţelegere nerostită nu însemna că doamna Mickle nu avea obiceiul să-l tachineze cîteodată.

- Unul foarte mare, explică el.

În timp ce ea pregătea ceaiul, Blake merse să-l caute pe majordomul său, Perriwick. Îl găsi lustruind argintăria.

- Perriwick, zise Blake, am un mesaj care trebuie dus urgent la Londra. Acum.

Perriwick încuviință cu un aer demn.

- Către domnul marchiz?

Blake spuse că da. Majoritatea mesajelor urgente erau trimise lui James Sidwell, marchiz de Riverdale. Perriwick știa cel mai scurt drum pînă la Londra.

- Dacă mi-l dați, voi avea grijă să ajungă foarte repede.

- Mai întîi trebuie să-l scriu, zise Blake parcă absent.

- Aș putea sugera să scrieți mesajul înainte de a mă ruga să-l livrez, domnule? În felul acesta am utiliza mai eficient timpul, fiecare dintre noi.

Blake schiță un zîmbet și spuse:

- Ești cam impertinent pentru un servitor.

- Nu doresc decît ca gospodăria dumneavoastră să funcționeze ca un ceasornic, domnule.

Blake se uită la el uimit de abilitatea lui de a rămîne inexpresiv.

- Așteaptă cîteva minute, îl scriu imediat. Luă o foaie de hîrtie, un toc, cerneală și scrise:

"J...

O am pe miss De Leon și aș aprecia sprijinul tău în legătură cu ea, cît se poate de urgent.

B"

James a avut anterior experienţe cu spioana pe jumătate spaniolă. Poate el va şti cum să o facă să vorbească. Între timp Blake va trebui să o alimenteze cu ceai, sperînd că-şi va recăpăta glasul. Nu avea de ales. Îl dureau ochii cînd încerca să-i citească scrisul.

Cînd Blake ajunse la uşa camerei unde se afla Carlotta, o auzi tuşind.

- Fir-ar să fie, zise el. Femeie nebună. Probabil că glasul îi revenise, iar acum căuta iar să şi-l forţeze. Descuie uşa rapid şi intră cu serviciul de ceai în mîini.

- Aud că tot mai tuşeşti, spuse el.

Ea stătea pe pat şi părea obosită. Părul îi era răvăşit.

- Să nu-mi spui că acum chiar ţi-e rău. Ea dădu din cap şi aproape începuse să plîngă. Aşadar recunoşti că ieri te-ai prefăcut că eşti bolnavă?

Ea se uită în jos şi începu să-şi frămînte mîinile, de parcă ar fi vrut să spună "Cam aşa ceva"

- Aşa este sau nu?

Ea arătă spre gît.

- Da, ieri ştiu că nu puteai vorbi, dar amîndoi ştim că nu a fost accidental.

Atunci ea privi în jos.

- Iau asta ca pe un da. Puse tava cu ceai pe masă, apoi se apropie şi puse mîna pe fruntea ei. M-am gîndit să te ajut să-ţi recapeţi vocea. Văd că ai febră. Ea oftă. Aşa-ţi trebuie. Ea oftă din nou. Se uita la el cu ochi trişti. Uite, zise el, aşezîndu-se pe marginea patului. Hai să bei nişte ceai. Nu vrei să torni tu? Ea dădu din cap. Bine. Nu

prea mă pricep la turnat. Marabelle spunea mereu...Dintr-o dată se întrebă cum de vorbește de Marabelle cu această spioană?

"Cine este Marabelle?" îl întrebă ea cu glas stins.

- Nimeni, răspunse el.

- "Logodnîca ta?" rosti ea foarte rar, cu grijă de a se face înțeleasă. El nu-i răspunse, ci se ridică și merse grăbit spre ușă.

- Bea-ți ceaiul! ordonă el. Și trage de cordonul clopoțelului dacă te simți rău.

Părăsi camera, trîntind ușa în urma sa, apoi încuie violent ambele încuietori.

Caroline rămase cu ochii spre ușă. Ce a fost asta? Acest bărbat era schimbător ca vîntul. Acum ai fi jurat că începe să țină la ea, apoi...

Ei, se gîndi ea în timp ce-și turnă puțin ceai, probabil că o considera o spioană trădătoare. Așa se explicau desele lui insulte și răbufniri nervoase.

Deși...mai luă o sorbitură din lichidul fierbinte și oftă mulțumită...nu-și putea explica de ce a sărutat-o. Dar nici nu-și explica de ce ea îl lăsase.

Îl lăsase? La naiba, chiar i-a plăcut. Nu a mai avut parte de o experiență asemănătoare din vremea cînd se simțea la adăpost și în siguranță cu părinții ei care trăiau. Acum a fost parcă o scînteie diferită, ceva periculos și ademenitor, ceva extrem de frumos și sălbatic.

Caroline se cutremură de plăcere, gîndindu-se cum s-ar fi putut întîmpla totul, dacă el nu ar fi numit-o Carlotta. Acest lucru a făcut-o să se trezească la realitate.

Turnă din nou ceai şi observă că pe tavă era o farfurioară acoperită cu un şervet alb, călcat. Oare ce era? Ridică şervetul. Turtă dulce! Paradisul i se înfăţişa pe o farfurioară cu dulciuri.

Muşcă o dată, lăsă aluatul să i se topească în gură, întrebîndu-se dacă el a ştiut că-i aduce mîncare. Se îndoia că el a pregătit ceaiul. Poate că bucătăreasa a pus turta dulce pe tavă, fără să i se spună.

Mănîncă repede, îşi zise ea. Cine ştie cînd s-ar putea întoarce?

Caroline ronţăi rapid din turta dulce, rîzînd în sinea ei, fiindcă fărîmiturile se împrăştiau pe pat.

Blake o ignoră pînă la sfîrşitul zilei, iar a doua zi de dimineaţă veni la ea să vadă dacă starea ei nu s-a înrăutăţit şi să-i mai aducă nişte ceai. Ea păru plictisită, flămîndă, dar mulţumită că-l vede. Pur şi simplu lăsă tava pe masă, în tăcere şi puse mîna pe fruntea ei, evaluînd semne de febră. Era uşor mai fierbinte, dar nu ardea, aşa că îi repetă că poate trage clopoţelul, dacă se simte rău, apoi părăsi camera.

Observase că dna Mickle pusese pe tavă o farfurie cu cîteva sandvişuri, dar nu avu inima să le ia de acolo. Nu avea rost să o înfometeze. Marchizul de Riverdale va sosi curînd, iar cînd amîndoi o vor interoga, atunci ea nu va mai putea face pe muta. Nu putea face altceva, decît să aştepte.

A doua zi sosi marchizul, iar trăsura lui trase în faţa intrării la Seacrest Manor chiar înainte de apus. James

Sidwell sări, evident îmbrăcat impecabil, cu pletele lui șatene puțin cam prea lungi pentru rigorile modei. Avea reputația că-l poate umili chiar și pe Diavol, însă pentru Blake era capabil să-și dea și viața, iar Blake o știa prea bine.

- Arăți groaznic, zise James direct.

- După ce de cîteva zile stau închis cu miss De Leon, nici nu mă mir, zise Blake. Ba chiar cred că sînt un candidat demn de ospiciul Bedlam.

- Chiar așa de rău?

- Jur, Riverdale, spuse el. Îmi vine să te sărut.

- Sper să nu ajungi să faci asta.

- Mai avea puțin și mă înnebunea.

Nu zău? spuse James privindu-l cu interes. Cum?

Blake îl privi mustrător. Tonul insinuant al lui James atinse ceva mai adînc decît intenția inițială.

- Nu poate vorbi.

- De cînd?

- De cînd a petrecut o noapte tușind continuu, pînă a răguşit de tot.

- Nu am spus că nu are imaginație, zise James rîzînd.

- Și nici nu scrie ca lumea.

- Mi-e greu să cred asta. Mama ei era fiica unui baron. Iar tatăl ei are rude sus-puse în Spania.

- Să reformulez. Știe să scrie, dar te provoc pe tine să descifrezi mîzgălelile pe care le face pe hîrtie. În

plus, are un carneţel cu cuvinte ciudate, care pentru mine nu au nici un înţeles.

- De ce nu mă duci la ea? Poate reuşesc eu să o conving să-şi regăsească vocea.

Blake privi spre cer deznădăjduit.

- Îţi aparţine în totalitate. De fapt, dacă doreşti, poţi să preiei tu misiunea asta blestemată. Dacă nu aş mai da cu ochii de femeia asta...

- Lasă, uşurel, Blake.

- Le-am spus că nu mai vreau să fiu implicat, mormăi Blake urcînd pe scări. Dar ce, ei mă ascultă? Nu. Iar eu cu ce mă aleg? Nici un fel de distracţie. Nici celebritate, nici averi. Nu, eu mă aleg cu ea.

James îl privea gînditor.

- Dacă nu te-aş cunoaşte atît de bine, aş zice că eşti îndrăgostit.

Blake pufni pe nas, apoi se întoarse cu spatele, pentru ca James să nu-i observe obrajii uşor îmbujoraţi.

- Iar dacă nu aş aprecia atît de mult compania ta, te-aş acuza pentru această ultimă frază.

James începu să rîdă, privindu-l atent pe Balke, care se apropiase de uşă şi tocmai descuia cele două încuietori. Blake deschise uşa larg şi intră, apoi îşi puse mîinile în şolduri şi o privi scrutător pe Miss De Leon, care stătea întinsă pe pat. Ea citea dintr-o carte şi părea că nimic pe lumea aceasta nu o deranjează.

- A venit Riverdale, urlă el, aşa că acum jocul tău parşiv va înceta.

Blake se întoarse către James, aşteptînd să-l vadă cum o face praf pe tînără. Expresia lui James totuşi, de obicei calmă şi detaşată, era de data aceasta una care trăda şoc şi uimire.

- Nu ştiu ce să-ţi zic, spuse James, decît că dînsa nu e în nici un caz Carlotta De Leon.

CAPITOLUL 5

a cîrîi (verb) *– a scoate sunete caracteristice, guturale, ca un pui de găină*

Dacă aș fi avut glas cît de cît, precis aș fi cîrîit ceva.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Oh, Doamne, croncăni Caroline, uitînd pe moment că trebuia să facă pe muta.

De cînd naiba ți-a revenit glasul? o întrebă temnicerul ei.

- Eu...păi. Nu demult, sincer.

- Zău, Blake, interveni celălalt bărbat. Poate ar fi bine să-ți controlezi limbajul. O doamnă este de față.

- Și de asta nu mai pot eu! explodă Blake. Știi cît timp am pierdut cu femeia asta? Adevărata Carlotta De Leon a ajuns probabil în China deja.

Caroline înghiți nervos. Așadar numele lui era Blake. I se potrivea destul de bine. Scurt și la obiect. Se întreba dacă acesta era numele de botez sau numele de familie.

- Aşadar, dacă nu eşti femeia care ziceai că eşti, cine naiba eşti? întrebă Blake furios.

- Nu am spus niciodată că sînt Carlotta De Leon, insistă ea.

- Pe naiba nu ai spus!

- Nu am afirmat eu că sînt.

- Cine eşti?

Caroline cîntări bine întrebarea şi hotărî rapid că singura ei scăpare era acum sinceritatea.

- Mă numesc Caroline Trent, spuse ea, întîlnind privirea lui Blake. Tutorele meu se numeşte Oliver Prewitt.

Se lăsă o tăcere apăsătoare cînd amîndoi bărbaţii s-au uitat la ea surprinşi. Blake decise să vorbească primul şi-şi întrebă partenerul.

- De ce naiba nu ni s-a spus că Prewitt are o pupilă?

Bărbatul înjură, apoi înjură din nou, de data aceasta mult mai tare.

Să fiu al naibii dacă ştiu. Cineva o să dea socoteală pentru asta.

- Dacă eşti cu adevărat pupila lui Prewitt, spuse Blake, atunci unde ai fost în ultimele două săptămîni? Am supravegheat casa zi şi noapte, iar tu, fetiţo, nu ai fost înăuntru.

- Am fost la Bath. Oliver m-a trimis să am grijă de o mătuşă bătrînă. Se numeşte Marigold.

- Nu-mi pasă cum se numeşte.

- Nici nu mă aşteptam să-ţi pese, comentă ea. Mă gîndeam că trebuie să spun ceva.

Blake o apucă de umeri şi o privi aspru.

- Nu cred că vei avea de spus prea multe, miss Trent.

- Las-o să plece, zise încet amicul lui Blake. Nu te enerva.

- Să nu mă enervez? răcni Blake, deja enervat peste măsură. Nu înţelegi ce...

- Gîndeşte-te, spuse celălalt bărbat. Totul se leagă. Prewitt a avut un transport mare, care a sosit săptămîna trecută. Evident că nu a vrut ca ea să fie prin preajmă. Fata e suficient de isteaţă cît să fi mirosit cu ce se ocupă el.

Caroline păru încîntată de compliment, dar lui Blake nu-i păsa cîtuşi de puţin de intelectul ei.

- A fost a patra oară cînd Oliver m-a trimis în vizită la mătuşa lui, adăugă ea.

- Vezi? spuse prietenul lui Blake.

Caroline îi zîmbi lui Blake, sperînd ca el să accepte ramura de măslin pe care i-a oferit-o, dar el îşi aşează mîinile în şolduri şi o întrebă vădit iritat:

- Spune-mi şi mie ce naiba ştim noi acum?

Cum interlocutorul său nu răspunse, Caroline profită de tăcerea lor şi întrebă:

- Voi cine sînteţi de fapt?

Cei doi se priviră uimiţi, parcă hotărîndu-se dacă era bine să-şi dezvăluie identitatea, apoi noul-venit a dat din cap politicos şi s-a prezentat:

- Eu sînt James Sidwell, marchiz de Riverdale, iar el este Blake Ravenscroft, fiul mijlociu al vicontelui

Damsby.

Caroline surîse timid, impresionată de potopul de titluri nobiliare.

Ce norocoşi sînteţi. Tatăl meu a lucrat în domeniul comercial.

Marchizul izbucni în rîs, apoi îi zise lui Blake:

- De ce nu mi-ai spus că este atît de amuzantă?

- De unde era să ştiu? spuse Blake revoltat. Nu a scos două cuvinte de cînd am reţinut-o.

- Nu este complet adevărat, protestă Caroline.

Vrei să spui că ai ţinut discursuri, iar eu am surzit? replică Blake.

- Nu, sigur că nu. Voiam să spun doar că sînt destul de nostimă.

Marchizul îşi acoperi gura cu palma, ascunzîndu-şi un hohot de rîs.

Caroline mormăi ceva. Era încă o frază care se dovedi a fi nepotrivită. Doamne, dacă domnul Ravenscroft crede că ea s-a referit la sărutarea aceea!

- Am vrut să spun că...mă rog, nu mai ştiu ce voiam să spun, dar trebuie să recunoşti că ţi-a plăcut pasărea mea din hîrtie. Cel puţin pînă ce s-a prăbuşit pe tufa de trandafiri.

- Pasăre din hîrtie? repetă marchizul curios, dar în acelaşi timp tulburat.

- Păi...nu contează. Nu mai contează pentru voi, suspină Caroline, dînd din cap dezamăgită. Îmi cer scuze dacă pentru cineva a fost motiv de frustrare.

Blake păru că ar fi bucuros să o arunce pe fereastră.

- Mi se pare că...

- Ţi se pare ce? o provocă el.

- Ţine-ţi firea, Ravenscroft, zise marchizul. Ne-ar putea fi totuşi de folos.

Caroline înghiţi în sec. Fraza i s-a părut o ameninţare. Iar marchizul, cu toate că părea mult mai amabil şi prietenos decît domnul Ravenscroft, acum părea că dă dovadă de o cruzime crasă.

- Ce sugerezi, Riverdale? întrebă încet Blake.

Marchizul ridică din umeri.

- Am putea cere o răscumpărare pentru ea. Iar cînd Prewitt va veni să o ia...

- Nu! strigă Caroline, ducîndu-şi o mînă la gît, fiindcă ţipătul îi provocă o usturime teribilă. Nu vreau să mă întorc la el. Nu-mi pasă care e miza. Nu-mi pasă că Napoleon va invada Anglia. Nu-mi pasă că voi vă veţi pierde slujbele, sau ce faceţi pentru guvern. Nu mă mai întorc acolo niciodată. Apoi, ca să întărească tot ce a spus mai devreme, adăugă cu emfază: niciodată!

Blake se aşeză pe marginea patului, privind-o furios.

- Atunci îţi sugerez să începi să vorbeşti, miss Trent. Repede.

Caroline le-a spus totul. Le-a spus de moartea tatălui ei şi de cei cinci tutori succesivi. Le-a spus de planurile lui Oliver pentru a pune mîna pe averea ei definitiv, că Percy a încercat să o violeze şi că acum avea nevoie să se ascundă timp de şase săptămîni. Le-a spus atît de multe, încît din nou vocea i s-a voalat şi a trebuit

să aştearnă pe hîrtie ultima parte a poveştii vieţii ei.

Blake observă că atunci cînd folosea mîna stîngă la scris, avea o caligrafie impecabilă.

- Parcă spuneai că nu ştie să scrie, zise ironic James.

Blake îl privi ameninţător.

- Nu mai vreau să discut despre asta. Iar tu, făcu el, ridicînd degetul arătător spre Caroline, nu mai zîmbi.

Ea îl privi cu ochi în care se citea inocenţa.

- Cu siguranţă trebuie să recunoşti că te-a păcălit, spuse James.

De data aceasta Caroline a zîmbit sincer.

- Dă-i drumul şi continuă-ţi povestea, bombăni Blake. Ea se conformă, iar el citi atent fiecare rînd înfuriindu-se pe alocuri şi dezgustat de modul în care Oliver Prewitt s-a purtat cu ea. În ultimele zile recunoştea că atitudinea ei îl agasase suficient, atît intelectual, cît şi fizic, dar nu putea să nege respectul tot mai puternic pe care-l resimţea faţă de această tînără care a reuşit să i se opună cu fiecare ocazie. Revolta se concentra asupra omului care ar fi trebuit să o sprijine ca tutore, dar în schimb el s-a comportat abominabil, iar asta îi provoca o furie nestăvilită.

- Ce propui să facem acum cu tine? o întrebă cînd văzu că s-a oprit din scris.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Ravenscroft, zise marchizul. Adu-i fetei nişte ceai. Nu vezi că nu poate vorbi?

- Adu-i tu nişte ceai.

- Nu te las singur cu ea. Nu se cuvine.

- Oh, dar s-ar cuveni să rămîi *tu* cu ea? zise Blake ofensiv.

- Ai o reputație mai neagră ca Moartea.

- Desigur, dar...

- Ieșiți! strigă Caroline. Amîndoi.

Cei doi se uitau la ea, realizînd de-abia acum că subiectul disputei lor se afla în cameră.

- Te rog să mă scuzi, spuse marchizul.

Aș dori să rămîn singură cîteva momente, scrise ea, apoi le puse foaia sub nas. Adăugă imediat, *milord.*

- Spune-mi James. Prietenii îmi spun așa.

Ea îl privi cam tensionată, fiindcă se îndoia că relația stranie dintre cei doi se putea numi prietenie.

- Iar el este Blake, adăugă James. Presupun că voi deja vă spuneți pe nume?

Pînă acum nici măcar nu știam care este numele lui, scrise ea.

- Rușine să-ți fie, Blake. Nu ai deloc maniere.

- Voi uita că ai spus asta, mîrîi Blake, fiindcă dacă nu o fac, va trebui să te omor.

Caroline nu se putu abține să nu rîdă. Oricîte se puteau spune despre enigmaticul bărbat care a răpit-o, recunoștea și ea că avea un ascuțit simț al umorului, care îl egala pe al ei. Se mai uită o dată la el, de această dată cu îndoială. Măcar spera că glumește.

Îl privi din nou îngrijorată. Privirea piezișă cu care-l străfulgera pe marchiz l-ar fi răpus chiar și pe Napoleon. Sau cel puțin, ea lăsa niște răni extrem de dureroase.

- Nu-i da atenție, spuse James vesel. Are firea diavolului însuși. Așa a fost el mereu.

- Pardon? replică Blake, extrem de iritat.

- Îl cunosc de cînd aveam doisprezece ani, zise James. Am stat în aceeași cameră la Eton.

- Chiar așa? întrebă ea răguşită, încercîndu-şi din nou vocea. Ce frumos trebuie să fi fost.

James rîse înfundat.

- Partea nerostită a acestei fraze, desigur, este că ne meritäm unul pe celălalt. Vino, Ravenscroft, să-i acordăm bietei domnişoare puțină intimitate. Sînt sigur că dorește să se îmbrace și să se spele, sau să facă treburile pe care le fac femeile.

- Dar deja este îmbrăcată, spuse Blake. Și va trebui să o întrebăm și despre...

James ridică o mînă.

- Avem toată ziua la dispoziție ca să o convingem să ni se supună.

Caroline nu păru prea încîntată de ceea ce tocmai a auzit.

Cei doi au ieșit din cameră, iar ea sări, se spălă rapid pe față și se încălță. Era perfect că se putea ridica și se putea întinde. De două zile zăcuse numai în pat și nu era obișnuită cu atîta inactivitate.

Caroline se aranjă cît de bine putea, ținînd cont că purta aceleași haine de patru zile. Erau groaznic de șifonate, dar încă se păstrau curate, așa că își împleti părul într-o coadă, apoi încercă ușa. Spre încîntarea ei, constată că nu mai era încuiată. Cu ușurință găsi scara și

coborî repede la parter.

- Pleci undeva?

Cînd ridică ochii, îl văzu pe Blake sprijinindu-se de zid, cu braţele încrucişate la piept şi mînecile cămăşii suflecate.

- Ceai, şopti ea. Spuneai că aduci ceai.

- Am spus eu asta? întrebă el încurcat.

- Dacă nu ai spus-o, sînt sigură că ai avut de gînd.

Atunci el zîmbi.

- Văd că ştii să te foloseşti de cuvinte.

- Exersez şi eu, zise ea răspunzîndu-i la zîmbet. Mai ales că de patru zile nu le-am prea folosit.

- Nu-ţi forţa norocul, miss Trent. Răbdarea mea stă agăţată într-un fir foarte subţire.

- Şi eu care credeam că firul s-a rupt deja, replică ea. Totuşi, dacă eu îţi spun Blake, poţi să-mi spui şi tu Caroline.

- Caroline. Ţi se potriveşte de o mie de ori mai bine decît Carlotta.

- Amin. Nu am nici o picătură de sînge spaniol în vene. Poate cîteva de sînge francez. Vorbea totuşi încordată în prezenţa lui, dar nu se putea opri.

- Să ştii că ne-ai compromis misiunea.

- Te asigur că nu a fost intenţia mea.

- Ştiu că nu a fost, dar voi avea nevoie de nişte compensaţii.

- Dacă prin compensaţii rezultatul va fi că Oliver o să-şi petreacă restul vieţii în închisoare, atunci te asigur de deplina mea cooperare.

- Puțin probabil închisoarea. Cel mai probabil va merge direct la spînzurătoare.

Caroline își feri privirea, înghițind în sec, realizînd brusc că implicarea ei în acțiunile celor doi bărbați l-ar putea trimite la moarte pe Oliver. Îl disprețuia, desigur, dar nu dorea să piară nimeni din cauza ei.

- Va trebui să te descotoroseşti de sentimentalisme, spuse Blake.

Ea ridică privirea şocată. Atît de uşor se putea citi ceva pe chipul ei?

- De unde ştii la ce mă gîndeam?

- Orice persoană cu conştiinţă se confruntă cu această dilemă cînd îşi începe activitatea în acest domeniu, zise el ridicînd din umeri.

- Ţie aşa ţi s-a întîmplat?

- Desigur, dar am trecut repede peste faza asta.

- Ce s-a întîmplat?

Pui prea multe întrebări, zise el cu un surîs bănuitor.

- Nici pe jumătate atît de multe cîte mi-ai pus tu, replică ea.

- Eu am avut un motiv de ordin guvernamental pentru care am pus atîtea întrebări.

- Din cauză că logodnica ta a murit?

Furia cu care o privi atunci o făcu să se uite în altă parte.

- Mă rog, nu contează, spuse ea în şoaptă.

- Să nu mai aduci vreodată vorba de ea.

Caroline făcu un pas înapoi, resimțindu-i durerea din glas.

- Iartă-mă, spuse ea.

- Pentru ce?

- Nu ştiu. Deja era clară ezitarea ei de a mai aminti numele logodnicei lui, după reacția de mai înainte. Pentru orice te-a făcut atît de nefericit.

Blake o privea cu interes. Părea sinceră, fapt care-l surprinse. Oarecum fusese mai puțin politicos cu ea în ultimele zile. Acum, pînă ce să-şi găsească un răspuns potrivit, îl auzi pe marchiz venind.

- Pe cinstea mea, Ravenscroft, spuse James, tu chiar nu vezi că ar trebui să mai angajezi cîțiva servitori?

Blake schiță un zîmbet cînd îl văzu pe elegantul marchiz de Riverdale aducînd tava cu serviciul de ceai.

- Dacă găseam pe cineva de încredere, l-aş fi angajat într-o clipă. În orice caz, cum voi încheia socotelile cu Ministerul de Război, discreția servitorilor mei nu va mai fi o chestiune atît de importantă.

- Vrei să spui că eşti la fel de hotărât să pleci?

- Chiar trebuie să întrebi?

- Cred că asta înseamnă da, i se adresă James Carolinei. Deşi cu Ravenscroft nu se ştie niciodată. Are obiceiul straniu să răspundă la întrebări cu alte întrebări.

- Da, am observat şi eu, comentă ea.

Blake se depărtă de perete.

- James?

- Blake?

- Taci.

Miss Trent, ce-ar fi să ne retragem noi în sufragerie? spuse James zîmbitor. Ceaiul acesta ar trebui să te ajute să-ți recapeți glasul într-o mare măsură. Apoi, după ce vom fi siguri că vorbești fără pic de durere, va trebui să fim în stare să ne gîndim ce naiba vom face cu dumneata.

Blake închise ochii o clipă, iar Caroline se luă după James și se minună și ea de asprimea glasului ei cînd îi spuse:

Puteți să-mi spuneți Caroline. Deja i-am zis domnului Ravenscroft să-mi spună pe nume.

Blake rămase puțin în urmă, fiindcă avea nevoie de cîteva clipe de singurătate, ca să-și limpezească gîndurile. Sau măcar să încerce. Nimic nu i se părea clar în ceea ce o privea pe ea. Simțise o mare ușurare cînd aflase că această Carlotta De Leon nu era chiar Carlotta De Leon.

Caroline. Numele ei era Caroline. Caroline Trent. Bine măcar că nu s-a îndrăgostit de o trădătoare. Dădu din cap descumpănit. Parcă asta era singura lui problemă în acest moment. Ce naiba să facă acum cu ea? Caroline Trent era deșteaptă, foarte deșteaptă. Lucrul acesta era evident. Îl ura suficient pe Oliver Prewitt, încît să dea o mînă de ajutor pentru aducerea lui în fața justiției. Poate va dura un timp ca să o convingă să-și înfrîngă disprețul pentru spionaj, dar nu prea mult. Totuși, Prewitt îi ordonase fiului său să o violeze. Caroline nu putea întoarce și celălalt obraz, după o asemenea faptă.

Evident, soluţia era să o oprească aici, la Seacrest Manor. Cu siguranţă deţinea destule informaţii pe care le puteau folosi împotriva lui Prewitt. Era puţin probabil ca ea să fie conştientă de afacerile lui ilegale, dar, dacă i se puneau întrebările adecvate, el şi James puteau să obţină detalii pe care nici ea însăşi nu ştia că le deţine. Măcar urma să le ofere cîteva informaţii neprețuite despre Prewitt Hall, în eventualitatea că el şi James decideau să intre fraudulos.

Atunci, dacă ea era un tovarăş de nădejde al echipei lor, atunci de ce el ezita atîta şi nu-i cerea să rămînă? Ştia răspunsul. Doar că nu dorea să privească prea adînc în sufletul său, ca să o recunoască.

Pe cînd Blake se condamna pentru laşitate, decise să iasă puţin. Avea nevoie de aer.

- Ce crezi că-l reţine pe bunul nostru amic Blake?

Caroline turna ceai într-o ceaşcă şi ridică privirea cînd îl auzi pe James.

- Cu siguranţă nu este amicul meu, replică ea.

- Păi, eu nu l-aş numi nici duşmanul tău.

- Nu, sigur că nu. Doar că nu cred că un amic te leagă de mîini de tăblia patului.

James era să se înece cu ceaiul.

- Caroline, dacă ai şti tu...

- Oricum, subiectul e în afara discuţiei, zise ea privind pe fereastră. Văd că pleacă.

- Cum? James sări de pe canapea şi veni lîngă ea. Laşul naibii.

- Sigur nu se teme de mine, spuse ea în glumă.

James o privi insistent, iar ea simți focul din ochii lui și atmosfera deveni apăsătoare.

- Poate că se teme, mormăi el, mai mult pentru sine.

- Poftim, domnule?

James dădu din cap, parcă pentru a-și limpezi gîndurile, dar continua să o privească.

Parcă ți-am zis să-mi spui James. Zîmbi cu maliționozitate. Sau "dragă prietene", dacă James ți se pare prea familiar.

- Amîndouă mi se par prea familiare, zise ea, pufnind cu eleganță. Totuși, dată fiind situația mea neplăcută, nu cred că merită să despicăm firul în patru .

- Ești o femeie extrem de practică, zise el zîmbind. Admirabil.

- Da, păi tatăl meu a lucrat în comerț, explică ea. În afacerile de acest gen trebuie să fii o fire practică, dacă vrei să reușești.

- Ah, da, desigur. Comerțul. Mă bucur că mi-ai amintit. Ce fel de comerț?

- Construcții de nave.

- Înțeleg. Înseamnă că ai crescut pe țărmul mării.

- Da, în Portsmouth, pînă ce...De ce te uiți la mine așa ciudat?

- Scuză-mă. Mă uitam ciudat?

- Da, spuse ea ofensată.

- Pur și simplu îmi amintești de cineva cunoscut. Nu semeni fizic, nici ca maniere. Ai un fel de...lăsă capul într-o parte, căutînd parcă termenul cel mai potrivit. Este

mai degrabă o asemănare ca spirit, dacă există aşa ceva.

- Oh, veni reacţia Carolinei, în lipsa unei fraze inteligente. Înţeleg. Sper că era o persoană drăguţă.

- Da. Foarte drăguţă. Dar nu are importanţă. James se aşează pe un fotoliu aproape de al ei. M-am gîndit foarte mult la situaţia noastră.

- Chiar aşa? întrebă Caroline după ce sorbi din ceai.

- Da. Părerea mea este că trebuie să rămîi aici.

- Nu mă deranjează.

- Nu te gîndeşti că ţi-ar periclita reputaţia?

- Cum ai spus, sînt o fire practică, zise Caroline ridicînd din umeri. Domnul Ravenscroft a menţionat deja că are servitori discreţi. Iar pentru mine singura variantă ar fi să mă întorc la Oliver...

- Dar asta nu poate fi considerată o variantă, o întrerupse James. Doar dacă nu vrei să te măriţi cu neisprăvitul de fiu-său.

- Sau voi putea reveni la planul meu iniţial.

- Care anume?

- Să găsesc de lucru la un han.

- Nu mi se pare cea mai sigură perspectivă pentru o femeie singură.

- Ştiu, admise Caroline, dar nu am de ales.

James căzu pe gînduri.

- Vei fi în siguranţă aici, la Seacrest Manor. În nici un caz noi nu te vom da pe mîna lui Prewitt.

- Domnul Ravenscroft nu a acceptat ca eu să rămîn, îi aminti ea. Iar aceasta este casa lui.

- Va accepta.

Caroline se gîndea că James se dovedea mult prea încrezător. Doar că el nu ştia de sărutarea pe care i-o dăduse Blake. Blake păruse oricum dezgustat de afacere.

James i se adresă pe un ton serios.

- Noi dorim ca tu să ne ajuţi să-l aducem pe tutorele tău în faţa justiţiei.

- Da, aşa a spus şi domnul Ravenscroft.

- Nu ţi-a zis şi el să-i spui Blake?

- Ba da, dar mi se pare cam prea...

Intim. Cuvîntul i se întipărise în memorie, la fel cum i se întipărise şi chipul lui. Sprîncene negre, pometi sculptaţi, un zîmbet elegant şi destul de rar afişat...oh, dar cînd zîmbea...

Ce situaţie stînjenitoare, se gîndi Caroline, dar un zîmbet de-al lui o făcea să simtă ameţeală. Iar sărutul lui! Doamne, lucrurile pe care le-a simţit ea i-au tulburat mintea. Se aplecase asupra ei, iar ea a îngheţat, fermecată de pasiunea din ochii lui. Dacă nu ar fi distrus momentul în clipa cînd i-a spus Carlotta, nimeni nu ştie ce l-ar fi lăsat să-i facă.

Uimitor lucru, dar şi lui i-a plăcut enorm să o sărute. Percy i-a spus mereu că era o fată urîtă, dar gusturile lui se limitau la blonde planturoase...

- Caroline?

Ea ridică privirea. Îl văzu pe James zîmbind.

- Mi se pare că visezi cu ochii deschişi.

- Ah, scuză-mă. Voiam să spun că domnul....adică Blake mi-a spus deja că vrea să vă ajut să-l arestaţi pe

Oliver. Trebuie să spun, este deconcertant să ştiu că poate merge la spînzurătoare ca urmare a implicării mele directe, dar, dacă aşa cum spui tu, el desfăşoară activităţi care presupun trădări...

- Aşa este. Sînt sigur de asta.

- Este un om detestabil. A fost suficient de oribil că i-a ordonat lui Percy să mă atace, dar dacă a pus în pericol viaţa a mii de soldaţi englezi...asta este greu de iertat.

- Practică şi patrioată, spuse James zîmbind. Tu, Caroline Trent, eşti un premiu.

Dacă şi Blake ar fi de aceeaşi părere.

Caroline puse cana pe masă, iar clinchetul porţelanului umplu camera. Nu era prea bucuroasă de direcţia pe care o luaseră gîndurile ei în privinţa lui Blake Ravenscroft.

- Ah, uite, spuse James după ce se ridică. Se întoarce gazda noastră rătăcitoare.

- Poftim?

James făcu semn spre fereastră.

- Mi se pare că s-a răzgîndit. Poate şi-a dat seama că nu sîntem o companie chiar atît de neplăcută.

- Sau o fi din cauza ploii, comentă Caroline. A început să plouă mărunt.

- Da, văd şi eu. Mama Natură este clar de partea noastră.

Peste cîteva minute Blake intra în sufragerie, avînd părul umed.

- Riverdale, urlă el, m-am gîndit mult la ea.

- *Ea* este în cameră, zise Caroline prompt.

Blake a auzit-o, dar a ignorat-o.

- Va trebui să plece...

Înainte de orice protest exprimat de Caroline, James își încrucișă brațele la piept și își spuse punctul de vedere:

- Nu sînt de acord. Mă opun vehement.

- Este prea periculos. Nu accept ca o femeie să-și rișteviața.

Caroline nu știa dacă trebuie să se simtă flatată sau ofensată. Decise de partea "ofensei" – fiindcă opiniile lui erau rezultatul unei proaste păreri despre genul feminin ca întreg și nu izvorau dintr-o copleșitoare grijă pentru bunăstarea ei.

- Nu credeți că eu ar trebui să decid? interveni ea.

- Nu, spuse Blake, în sfîrșit ținînd cont de prezența ei.

- Blake poate fi foarte protector cînd e vorba de femei, comentă James, deși nu era nevoie.

- Nu vreau să o ucidă cineva, zise Blake deloc impresionat.

- Nu o va ucide nimeni, replică James.

- De unde știi tu asta?

Fiindcă, dragul meu, zise James rîzînd, am încredere că *tu* nu vei permite așa ceva.

- Nu face pe deșteptul cu mine, se înfurie Blake.

- Scuze pentru "dragul meu", dar știi că eu spun adevărul.

- Cumva vorbiți despre ceva și ar trebui să știu și

eu? întrebă Caroline, privind mirată de la un bărbat la celălalt.

- Nu, răspunse Blake, privind peste capul ei. Ce naiba să facă el cu ea? Era prea riscant pentru ea dacă rămîne. Trebuia să se asigure că o vede plecată pînă ce nu era prea tîrziu.

Dar ea trezise deja în el acea parte care pînă atunci rămăsese netulburată. Partea sentimentală. Motivul pentru care el nu dorea ca ea să rămînă era unul simplu. Ea îl înspăimînta. Blake irosise o mare parte din energia sa emoțională păstrînd distanța față de femeile care trezeau în el ceva mai mult decît dezinteres sau pasiune.

Caroline era deşteaptă. Era spiriutală. Era al naibii de atrăgătoare. Iar Blake nu şi-o dorea la mai puțin de cinci kilometri de Seacrest Manor. Mai încercase şi altădată să-i pese. Aceasta aproape l-a distrus.

- Of, la naiba, zise el în final. Bine, atunci rămîne. Dar vreau să ştiți amîndoi că sînt cu totul împotrivă.

- Fapt pe care l-ai făcut cît se poate de clar, punctă James.

Blake îl ignoră complet şi îndrăzni să arunce o privire spre Caroline. Neinspirată idee. Ea îi zîmbi sincer, iar chipul i se lumină, aşa încît păru foarte dulce, iar....

Blake înjură în şoaptă. Ştia că face o mare greşeală. Felul în care ea îi zîmbea, de parcă s-ar fi gîndit că-i poate lumina chiar şi cele mai întunecate cotloane ale inimii...

Doamne, cît de mult îl speria.

CAPITOLUL 6

Inconsecvență (subst) *– calitatea de a nu fi consecvent*

Nimic nu este mai tulburător decît inconsecvența, exceptînd poate stînjeneala pe care o resimți cînd încerci să pronunți cuvîntul.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Caroline era foarte încîntată că poate să rămînă la Seacrest Manor şi de-abia a doua zi de dimineață a realizat un lucru esențial: nu avea ce informații să le dea. Nu ştia absolut nimic despre afacerile ilegale ale lui Oliver. Pe scurt, nu era de folos cu nimic.

Oh, dar ei nu şi-au dat seama de asta încă. Probabil că Blake şi James credeau că ea deține toate secretele lui Oliver stocate în creier, dar adevărul era că nu ştia nimic. Iar "gazdele" ei îşi vor da seama de asta curînd. Iar atunci ea se va afla exact în punctul de unde a pornit.

Singurul mod în care putea evita să fie aruncată afară, în frig, era să se facă utilă. Poate că, dacă va da o

mînă de ajutor prin casă, ori prin grădină, Blake o va lăsa să rămînă la Seacrest Manor, chiar şi după ce-şi va da seama că nu are nimic de oferit Ministerului de Război. Nu se punea problema că are nevoie de un cămin permanent – îi trebuia doar un loc unde să se ascundă şase săptămîni.

- Ce să fac, ce să fac, se întreba ea neliniştită, plimbîndu-se prin casă şi căutînd ceva de făcut. Trebuia să găsească un proiect care necesita mult timp pînă la finalizare, ceva care să necesite prezenţa ei vreo cîteva zile, poate o săptămînă. În acest răstimp i-ar putea convinge pe Blake şi James că este un musafir politicos şi distractiv.

Intră în salonul muzical şi mîngîie uşor lemnul lucios al pianului. Ce păcat că nu ştie să cînte; tatăl ei a dorit mereu să-i plătească nişte lecţii, doar că a murit înainte să-şi ducă la îndeplinire planurile. Era de la sine înţeles că tutorii ei nu s-au sinchisit niciodată să-i plătească un profesor de pian.

Ridică încet capacul şi atinse delicat o clapă de culoarea fildeşului, zîmbind cînd auzi sunetul produs. Muzica părea că luminează dimineaţa. Nu se putea spune că arpegiile ei la întîmplare puteau fi numite muzică, fără a-i insulta grav pe marii compozitori, dar chiar şi aşa, Caroline se simţea deja mai bine, după ce a produs aceste zgomote nevinovate.

Acum mai trebuia doar să facă ziua să strălucească, aşadar trebuia să lase lumina să pătrundă în încăpere. Salonul muzical era liber de dimineaţă, fiindcă draperiile

erau încă trase spre centru. Sau, probabil că nimeni nu venea prea des aici, iar draperiile aveau menirea să țină razele soarelui departe de pian. Cum nu avusese niciodată un instrument muzical, Caroline nu știa sigur dacă prea multă lumină solară putea dăuna lemnului.

Oricare ar fi fost cazul, își zise ea, o dimineață încărcată de soare nu poate face prea mult rău, așa că merse la fereastră și trase în lateral draperiile grele, din damasc. După acest moment a primit și răsplata, sub forma unei privelişti desăvîrșite.

Trandafiri. Sute.

- Nu mi-am dat seama că erau chiar sub camera mea, șopti ea, apoi deschise fereastra și scoase capul să privească. Erau tufele de trandafiri pe care le vedea de la fereastra ei. După o inspecție mai atentă, bănuiala ei se confirmă. Tufele păreau neglijate și crescute peste măsură, exact așa cum și le amintea. Zări o bucățică albă de hîrtie, pe care o bănui a fi chiar pasărea ei. Se uită cu atenție. Hmm. Probabil că putea ajunge la ea de afară.

Peste cîteva minute Caroline își recuperase pasărea din hîrtie, iar acum privea tufele de trandafiri din direcția opusă ferestrei.

- Aveți mare nevoie să fiți tunse, zise ea tare. Cineva i-a spus odată că florile răspund pozitiv la conversație, iar ea reținuse acest detaliu în inima ei. Nu i se părea greu să stea de vorbă cu florile, mai ales cu niște tutori ca aceia pe care i-a avut ea. Florile nu suportau nici o comparație cu persoanele, balanța înclinînd mult în favoarea plantelor.

Îşi puse mîinile în şolduri, lăsă capul într-o parte şi aruncă o privire de jur împrejur. Domnul Ravenscroft nu părea genul de bărbat care să-i dea un şut pe poartă cînd ea se îngrijea de grădina lui, nu-i aşa? Era lucru sigur, grădina aceasta avea mare nevoie de atenţie. În afara tufelor de trandafiri, caprofoiul trebuia şi el scurtat, gardul viu trebuia să primească o formă, iar o altă tufă cu flori roşii, al căror nume nu-l cunoştea, s-ar fi comportat mult mai bine într-o zonă însorită.

Evident, grădina avea nevoie de ea.

Cum luase decizia, Caroline merse hotărâtă spre casă şi se prezentă administratorei, care, interesant lucru, nu părea deloc surprinsă de prezenţa ei acolo. Doamna Mickle era chiar entuziasmată cînd a auzit ce planuri avea Caroline pentru grădină, ea chiar ajutînd-o pe tînără să-şi găsească o pereche de mănuşi potrivite pentru mîinile ei, o lopată şi nişte foarfece cu mînere lungi, pentru tuns ramuri.

Atacă mai întîi tufele de trandafiri, foarte entuziasmată şi energică, tăind ici-colo cîte o ramură, două, în timp ce se consulta cu florile.

- Aşa. Acum, vei fi mult mai fericită fără ramura asta, "*harşt*" şi precis că te vei bucura dacă vei fi mai subţire uite...aici, în zona asta "*harşt*"

La un moment dat foarfecele deveni cam greu, aşa că îl lăsă la odihnă pe iarbă, în timp ce se apucă să scoată din pămînt arbustul cu flori roşii, pe care îl mută într-un loc mai însorit. I s-a părut prudent să sape mai întîi groapa nouă, apoi să mute planta, aşa că parcurse

proprietatea şi alese un loc unde planta era vizibilă de la fereastră.

Chiar atunci zări alte plante superbe, înflorite. Petalele erau albe cu pete roz şi păreau că vor mai înflori cît de curînd. Grădina aceasta putea fi o explozie încîntătoare de culori, dacă ar exista cineva care să-i poarte de grijă cum se cuvine.

- Şi acestea ar trebui să stea la soare, vorbi ea cu plantele. Aşa că se apucă să mai sape cîteva gropi, pentru a fi sigură că sînt suficiente. Cred că acum sînt destule. Răsuflă mulţumită de munca depusă şi porni spre tufa cu flori roşii, admirate îndelung, împrejurul căreia începu să sape.

Blake se culcase foarte prost-dispus, iar a doua zi de dimineaţă se trezi într-o stare şi mai precară. Această misiune – *ultima* lui misiune, dacă va avea şi el un cuvînt de spus în acest sens – devenise un fiasco. Un coşmar. Un dezastru ambulant cu ochi verzi-albăstrui.

Oare de ce prostul de fiu al lui Prewitt şi-a ales tocmai noaptea aceea ca să o atace pe Caroline Trent? De ce a trebuit ea să fugă exact în noaptea cînd el o aştepta pe Carlotta De Leon? Cel mai rău era că nu se putea concentra asupra aducerii lui Oliver Prewitt în faţa justiţiei, cînd ea îi stătea în cale.

Ea era o tentaţie constantă, care îi amintea necontenit de ceea ce i s-a furat. Veselă, inocentă şi optimistă, era tot ce a lipsit din inima lui de atîta vreme. De cînd Marabelle fusese ucisă, mai exact. Această

situaţie nefericită părea să dovedească existenţa unei puteri supreme – una al cărui singur scop era acela de a-l înnebuni complet şi irevocabil pe Blake Ravenscroft.

Blake ieşi morocănos din dormitorul său, iar chipul îi era cernit.

- Din ce în ce mai vesel, văd.

Cînd ridică privirea, îl văzu pe James stînd în capătul holului.

- Obişnuieşti să bîntui prin colţurile întunecate, aşteptînd să mă răpui? mormăi el.

James rîse.

- Trebuie să răpun oameni mult mai importanţi decît tine, Ravenscroft. Tocmai coboram să iau micul dejun.

- M-am tot gîndit la ea.

- Nu mă surprinde.

- Ce naiba vrei să spui cu asta?

James ridică din umeri, privindu-l cu nişte ochi ce trădau orice, numai nevinovăţie nu. Blake puse braţul pe umărul prietenului său.

- Spune-mi, ordonă el.

- Nimic mai mult decît că te uiţi la ea într-un anumit fel, zise James, retrăgîndu-se de sub mîna lui Blake.

- Nu fii prost.

- Am multe calităţi negative, dar prostia nu a fost niciodată printre ele.

- Eşti nebun.

James îi ignoră comentariul.

- Fata mi se pare drăguță. Poate ar fi indicat să o cunoști mai bine.

Blake se întoarse furios spre el.

- Nu e genul pe care să-l poți cunoaște *mai bine*, urlă el, mîrîind prelung pe ultimele cuvinte. Miss Trent este o doamnă.

- Nu am spus niciodată că nu ar fi. Măi, măi, dar ce credeai că insinuez?

- Riverdale, îl avertiză Blake.

James făcu un gest evaziv prin aer.

Pur şi simplu mă gîndeam că a trecut destul de mult timp de cînd nu ai mai făcut curte unei femei, iar ea se află la îndemîna ta, aici, la Seacrest Manor...

Caroline nu mă interesează deloc în sens romantic, scuipă Blake. Chiar dacă m-ar interesa, ştii bine că nu m-aş însura niciodată.

- *Niciodată* este un cuvînt foarte puternic. Nici măcar eu nu obişnuiesc să spun toată ziua că nu mă voi însura niciodată şi Dumnezeu ştie că am mai multe motive decît tine să evit instituția.

- Nu începe, Riverdale, îl avertiză Blake. James continua să-l privească dur.

- Marabelle e moartă.

- Crezi că eu nu știu asta? Crezi că nu-mi amintesc asta în fiecare zi blestemată a existenței mele?

- Poate a venit vremea să încetezi să-ți amintești asta în fiecare zi. Au trecut cinci ani, Blake. Aproape şase. Nu te mai pedepsi pentru o crimă pe care nu ai comis-o.

- Nu am comis-o pe naiba! Ar fi trebuit să o opresc. Ştiam că este periculos. Ştiam că ea nu trebuia să...

- Marabelle putea să judece şi singură, zise James cu o blîndeţe surprinzătoare. Nu ai fi putut să o opreşti. Ea singură a luat decizia. Aşa a făcut întotdeauna.

- Am jurat să o protejez, zise Blake în şoaptă.

- Cînd? întrebă James. Nu-mi amintesc să fi asistat la cununia voastră.

Într-o secundă Blake l-a lipit cu spatele de perete.

- Marabelle a fost logodnica mea, explică el. Mi-am jurat că o voi proteja şi cred că acel jurămînt era mai sacru decît orice alt jurămînt făcut Angliei sau lui Dumnezeu.

- Marabelle nu este aici. Caroline este.

Blake îi dădu drumul.

- Doamne ajută.

- Va trebui să o ţinem la Seacrest Manor pînă ce va ieşi de sub tutela lui Oliver Prewitt, zise James, frecîndu-şi umărul de care-l apucase Blake. Măcar atîta lucru putem face pentru ea, după ce ai răpit-o şi ai legat-o de tăblia patului. Să o legi de tăblia patului, ei? Mi-ar fi plăcut să văd asta.

Blake îl privea cu o ferocitate care ar fi răpus pînă şi un tigru.

- În afară de toate astea, adăugă James, ea ar putea fi extrem de folositoare.

- Nu vreau să mă *folosesc* de o femeie. Ultima dată cînd am procedat aşa, în numele Ministerului de Război, femeia a murit.

- Ravenscroft, omule, ce i se poate întîmpla aici, la Seacrest Manor? Nu ştie nimeni că locuieşte aici şi doar nu avem de gînd să o trimitem în vreo misiune. Va fi bine pentru ea. Aici e mai în siguranţă decît dacă am lăsa-o să se descurce pe cont propriu.

- I-ar fi mult mai bine dacă i-am face bagajele şi am expedia-o la una din rudele mele, mormăi Blake.

- Oh şi cum ai de gînd să explici asta? Poate unii s-ar întreba cum ai ajuns să ai legături cu pupila lui Oliver Prewitt şi atunci ar fi pierdută orice cale de a păstra secretul.

Blake spumega de frustrare. James avea dreptate. Nu putea risca şi face publică legătura lui cu Caroline Trent. Dacă voia să o protejeze de Prewitt, atunci locul ei era aici, la Seacrest Manor. Asta sau ea trebuia să plece. Se cutremură la gîndul că i s-ar putea întîmpla ceva rău, dacă ar fi singură, pe străzile din Portsmouth, locul spre care se îndrepta atunci cînd el a luat-o cu sine. Era un oraş-port rău-famat, plin de marinari – evident nici nu era locul cel mai sigur pentru o femeie tînără.

- Văd că îmi împărtăşeşti punctul de vedere, spuse James.

- Bine, atunci. Hai să facem o pauză. Salivez doar cînd mă gîndesc la omletele doamnei Mickle. Putem să continuăm discuţia despre ce vom face mai departe cu frumoasa noastră musafiră, în timp ce luăm micul dejun.

Blake îl lăsă pe James să iasă primul, iar cînd ajunseră la parter, nu era nici urmă de Caroline.

- Crezi că doarme încă? întrebă James. Îmi închipui

că e foarte obosită după chinurile prin care a trecut.

- Dar nu au fost chiar chinuri.

- Pentru tine poate nu. Biata fată a fost răpită.

- "Biata fată", așa cum o numești tu cordial, m-a pus pe jar de vreo cîteva zile. Dacă a fost cineva chinuit, acela am fost eu, zise Blake emfatic.

Pe cînd cei doi discutau despre absența Carolinei, doamna Mickle intră în salon cu un platou pe care odihnea o omletă uriașă. Surîse și le zise:

Oh, domnule Ravenscroft, aici erați. M-am întîlnit cu musafira dumneavoastră.

- A fost aici?

- Ce tînără minunată. Și atît de politicoasă.

- Caroline?

A fost o plăcere să cunosc o tînără cu un temperament atît de plăcut. Cu siguranță, a luat lecții de bune maniere.

- Miss Trent a fost crescută de lupi, zise Blake ridicînd o sprînceană.

- Poftim? se miră doamna Mickle, apoi scăpă din mîna tava cu omleta.

Blake închise ochii – ar fi făcut orice, numai să nu vadă ouăle împrăștiate pe ghetele lui perfect lustruite.

- Doamnă Mickle, am vrut să spun că ar fi putut fi crescută și de lupi, după haita de tutori pe care i-a avut ani la rînd și care au chinuit-o.

Deja menajera se apucase să curețe podeaua.

- Oh, săraca de ea, zise ea îngrijorată. Nu știam că a avut o copilărie grea. Diseară vreau să-i prepar o

budincă specială.

Blake dădu să spună ceva, uimit peste măsură, fiindcă nu-şi amintea ultima dată cînd doamna Mickle a pregătit pentru el acelaşi lucru.

James, care rămăsese în prag zîmbind, li se alătură şi întrebă:

- Doamnă Mickle, ştiţi cumva unde s-a dus?

- Cred că lucrează în grădină. A luat cu ea cîteva unelte.

- Unelte? Ce fel de unelte? În mintea lui Blake deja se înfiripau imagini cu copaci doborîţi şi plante retezate.Unde a găsit uneltele?

- Eu i le-am dat.

- Dumnezeu să ne aibă în pază, spuse Blake ieşind grăbit. Nu era pregătit pentru ce i-a fost dat să vadă.

Gropi. Gropi mari, adînci, pe toată peluza lui impecabilă. Cel puţin el o considera impecabilă. De fapt niciodată nu i-a acordat prea multă atenţie. Oricum, ştia sigur că înainte nu a arătat aşa, cu mormane cafenii de pămînt împrăştiate pe iarbă. Nu o vedea pe Caroline, dar ştia că era şi ea acolo.

- Ce ai făcut aici? întrebă el tăios.

De după un copac apăru un cap.

- Domnule Ravenscroft?

- Ce faci? Totul e un dezastru. Iar tu, îi zise lui James, care nu scotea un sunet, nu mai rîde.

Caroline apăru din spatele trunchiului, cu rochia deja murdară de pămînt.

- Vă aranjez grădina.

- Ce-mi aranjezi? Ce faci? Mie nu mi se pare deloc aranjată.

- Pînă ce nu voi termina treaba, nu va arăta prea bine, dar la sfîrşit...

- Treaba? Nu văd decît vreo zece gropi.

- Douăzeci.

Dacă eram în locul tău, nu aş fi spus asta, comentă James, aflat la o distanţă sigură.

Caroline înfipse lopata în pămînt şi se rezemă de ea, apoi îi spuse lui Blake:

- Cînd îmi veţi auzi explicaţia, sînt sigură că veţi înţelege.

- Nu înţeleg nimic!

- Da. Caroline oftă, adăugînd: de obicei bărbaţii nu înţeleg.

Blake se uită de jur împrejur, prin grădină, căutînd să evalueze pagubele.

- Va trebui să chem un expert de la Londra, ca să repare ce ai făcut tu. Doamne, femeie, asta mă va costa o avere.

- Nu vorbi prostii, spuse ea. Toate gropile vor fi umplute pînă diseară. Pur şi simplu mut în locuri însorite plantele cu flori. Acolo le va fi mult mai bine. Cu excepţia acelui "Sporul casei", desigur, adăugă ea, arătînd spre florile alb cu roz plantate lîngă casă. Lor le place mai mult umbra.

- Ravenscroft, zise James, poate ar fi bine să o laşi să continue.

Erau prea expuse la razele soarelui, explică

răbdătoare Caroline. Toți bobocii păleau înainte să înflorească.

James i se adresă iar lui Blake:

- Am senzația că știe ce face.

Nu-mi pasă nici dacă are doctoratul în horticultură. Nu avea dreptul să-mi distrugă grădina.

Caroline își puse o mînă în șold. Atitudinea lui începuse să o irite.

- Mi se pare că nu ți-a păsat deloc de grădină, înainte să mă apuc eu de treabă.

- De ce crezi asta?

Orice persoană cu o fărîmă de grijă pentru grădină ar fi fost mîhnită de starea în care erau tufele de trandafiri, îl certă ea, iar gardul viu are mare nevoie să fie tuns.

- Să nu te atingi de gradul viu, o avertiză el.

- Nici nu mi-a trecut prin minte asta. A crescut atît de înalt, încît oricum nu aș ajunge la vîrful lui. Voiam să te rog pe dumneata să faci asta.

Blake se uită spre James.

- Chiar am fost de acord să rămînă la mine?

James dădu din cap afirmativ.

- La naiba.

- Am vrut doar să fiu de ajutor, spuse ea, ignorîndu-i insultele.

- Ajutor? repetă el, privind gropile.

- Mi s-a părut politicos să mă revanșez.

- Să te revanșezi? Ți-ar trebui vreo zece ani ca să te poți revanșa pentru pagubele făcute!

Caroline încercase să-şi ţină firea pînă acum. De fapt, se felicita mental pentru că reuşise să pară chiar veselă, în ciuda atîtor acuzaţii.

Acum gata.

Dumneata, domnule, explodă ea, rezistînd imboldului de a azvîrli lopata spre el, eşti cel mai necioplit şi bădăran bărbat pe care l-a lăsat Dumnezeu pe pămînt!

- Nu crezi că poţi mai mult de atît? zise el ironic.

- Ba pot, mormăi ea, dar sînt într-o companie selectă.

- Te referi la Riverdale? zise Blake rîzînd. El este cel mai nepoliticos dintre toţi oamenii pe care-i cunosc.

Totuşi, interveni marchizul, trebuie să-i dau dreptate doamnei, în legătură cu evaluarea caracterului tău, Ravenscroft. Este o brută, adăugă el, privind-o pe fată.

- Doamne, apără-mă de voi amîndoi, şopti Blake.

- Măcar ai fi putut să-mi mulţumeşti, zise ofensată Caroline.

- Să-ţi mulţumesc?

- Cu plăcere, spuse ea. Acum, vrei să mă ajuţi să mutăm plantele acestea în noile lor amplasamente?

- Nu.

James făcu un pas în faţă.

- Eu aş fi încîntat.

- Eşti prea amabil, milord, zise ea zîmbind cu seninătate.

Blake îl dojeni pe amicul său.

- Riverdale, avem multă treabă.

- Zău?

- Treburi importante, insistă Blake.

Ce poate fi mai important decît să ajuți o doamnă care muncește sub soarele dogoritor?

Caroline se întoarse spre Blake, cu un surîs și o privire trufașă.

Da, domnule Ravenscroft, ce poate fi mai important?

Blake o privea și nu-i venea să creadă. Era oaspete în casa lui – oaspete! Nu numai că îi săpase gropi în toată grădina, dar îl mai și certa, ca pe un școlar recalcitrant. Riverdale, care trebuia să-i fie cel mai bun prieten, luase partea fetei și acum zîmbea ca un idiot.

Am înnebunit, murmură el, sau voi ați înnebunit, sau poate că toată lumea a înnebunit.

- Eu sînt de partea ta, comentă James. Sînt perfect sănătos, iar miss Trent nu dă semne de tulburări mintale.

- Nu-mi vine să cred, pur și simplu. Blake ridică mîinile neputincios și plecă. Să sape toată grădina! Poate vrea să mai adauge o aripă la casă! De ce să mă supăr? Doar eu sînt proprietarul.

Caroline se uită îngrijorată la James, iar Blake dispăru după colț.

- Cît de supărat crezi că este?

- Pe o scală de la unu la zece?

- Păi...dacă tu crezi că toanele lui pot fi evaluate după o scală.

- Imposibil.

- Şi eu mă tem de asta, zise ea, muşcîndu-şi buza.

- Dar nu-ţi face griji, o linişti James. O să-şi revină. Ravenscroft nu e obişnuit cu imixtiuni în viaţa lui. E cîteodată morocănos, dar nu e complet absurd.

- Eşti sigur de asta?

James recunoscu o întrebare retorică şi îi luă lopata din mînă.

- Hai să vedem cum pot să te ajut.

Caroline îi dădu cîteva instrucţiuni, spunîndu-i cum să sape pe lîngă planta cu flori violet, apoi se aşeză în genunchi ca să-l urmărească mai bine.

- Ai grijă, să nu-i tai rădăcinile, zise ea. De ce crezi că e mereu aşa supărat pe mine? îl întrebă ea după cîteva momente.

James evită un răspuns imediat, gîndindu-se foarte bine, înainte de a spune ceva.

- Nu e supărat pe tine. Continuă să sape şi îi mărturisi: se teme de tine.

Caroline începu să tuşească atît de tare, încît James fu nevoit să o lovească uşor cu palma pe spate. Cînd ea încetă să tuşească, spuse:

- Scuză-mă.

Urmă o scurtă tăcere, apoi James spuse:

- A fost logodit în trecut.

- Ştiu.

- Ştii ce s-a întîmplat?

- Doar că ea a murit, răspunse ea.

- Blake a iubit-o mai mult decît însăşi viaţa.

Caroline păru impresionată şi o surprinse emoţia resimţită, după ce a auzit afirmaţia lui James.

- Se cunoşteau de-o viaţă, continuă acesta. Au lucrat împreună la Ministerul de Război.

- Vai, nu, zise ea, ducînd mîna la gură.

- Marabelle a fost ucisă de un trădător. Plecase într-o misiune, în locul lui Blake. El avea o durere de gît cumplită, sau ceva asemănător. James făcu o pauză, ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. El i-a interzis să plece, dar ea nu era genul care să accepte sfaturi. A rîs şi i-a zis că se vor vedea mai tîrziu, spre seară.

Caroline rămase mută, înghiţind în sec, fiindcă simţea parcă un nod în gît.

- Măcar familia i se poate consola cu gîndul că a murit pentru ţara ei, veni comentariul ei.

- Ei nu au ştiut, spuse James. Li s-a spus – tuturor li s-a spus – că Marabelle a fost ucisă într-un accident la vînătoare.

- Eu...nu ştiu ce să spun.

- Nu e nimic de spus. Sau este. Asta e problema. James privi în zare, concentrîndu-se asupra unui punct îndepărtat de la orizont, apoi întrebă: ştii cînd ţi-am zis că îmi aminteşti de cineva?

- Da, şopti Caroline, pe chipul ei deja întipărindu-se groaza. Ah, nu...nu ea.

- Nu ştiu sigur de ce, zise el dînd din cap, dar aşa este.

Ea îşi muşcă buza, privind în jos. Doamne, oare de aceea a sărutat-o Blake? Fiindcă într-un fel ea îi amintea de logodnica lui moartă? Dintr-o dată se simţi neînsemnată şi foarte mică. Dar şi indezirabilă.

- Nu-i nimic, spuse James, evident îngrijorat de grimasa ei tristă.

- Nu mi-aş asuma niciodată un asemenea risc, afirmă Caroline cu tărie. Nici dacă aş iubi pe cineva. Nici măcar dacă aş avea pe cineva care mă iubeşte.

James o atinse pe mînă.

- În ultimii ani te-ai simţit şi tu destul de singură, nu-i aşa?

Caroline nu accepta aşa de uşor comentarii condescendente.

- Ce s-a întîmplat cu Blake? veni întrebarea ei. După ce ea a murit?

A fost devastat. Trei luni a fost beat. S-a învinovăţit pe sine.

- Da, în mod sigur asta a făcut. Este genul de om care-şi asumă responsabilitatea pentru ceilalţi, nu-i aşa?

James afirmă dînd din cap scurt.

- Dar precis acum îşi dă seama că nu a fost vina lui.

- În mintea lui poate, dar nu şi în inima lui.

Urmă o pauză mai lungă, în care amîndoi priveau în pămînt. Caroline vorbi prima, pe un ton blînd şi nefiresc de sincer.

- Chiar crezi că în ochii lui semăn cu ea?

- Nu, zise James, nu arăţi ca ea. Marabelle era blondă, cu ochi albaştri şi...

- Atunci de ce ai spus că....

- Deoarece e o raritate să întîlneşti o femeie cu un asemenea spirit. Cum Caroline nu spuse nimic, James

adăugă: apropo, acesta a fost un compliment.

Caroline schiță un zîmbet, dar nu reuși decît să facă o grimasă tristă.

- Mulțumesc, atunci. Totuși, eu nu înțeleg de ce se poartă atît de crud?

- Încearcă să vezi situația din perspectiva lui. La început a crezut că ești o trădătoare, acea specie de vierme care ar fi ucis-o pe Marabelle. Apoi s-a trezit în postura de protector al tău, fapt care i-a reamintit că a eșuat în privința logodnicei lui.

- Dar nu a eșuat cu ea!

- Sigur că nu, răspunse James. Dar el nu știe asta. În plus chiar, e evident că te găsește extrem de atrăgătoare.

Caroline roși, apoi se supără pe sine pentru asta.

- Asta cred că-l sperie cel mai mult, zise James. Ce-ar fi, culmea culmilor, dacă s-ar îndrăgosti de tine?

Carolinei nu i se părea un detaliu prea oribil, dar păstră gîndul pentru sine.

- Îți dai seama că se gîndește la numeroase feluri în care ar trăda-o pe Marabelle? Nu ar mai putea trăi cu sine.

Ea nu știa ce mai putea spune, așa că arătă spre o groapă și-i spuse:

- Pune planta acolo.

- Nu-i vei spune de mica noastră conversație? o provocă James.

- Sigur că nu.

- Bine. De-abia acum se apucă să facă exact ce i se ceruse.

CAPITOLUL 7

Diacritic(adj) *– distinctiv, diacritic*

Nu putem nega că lipsa completă a ordinii este semnul distinctiv al grădinii domnului Ravenscroft.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Pînă la sfîrșitul zilei Caroline reuși să facă grădina să arate exact cum își imagina ea că trebuie să arate o grădină. James a complimentat-o pentru excelentele ei calități de designer peisagist. Blake, pe de altă parte, nu a reușit să scoată nici măcar cîteva laude mormăite. Singurele sunete pe care le-a emis au fost niște icnete cu iz de tînguială:

- Trandafirii mei.

Trandafirii tăi s-au sălbăticit, replică ea, exasperată de mofturile lui.

- Mie îmi plăceau sălbăticiți, i-a aruncat el înapoi.

Și cam atît fusese de spus. Spre surprinderea ei, el i-a comandat două rochii noi, ca să înlocuiască unica rochie cu care venise de la Prewitt Hall. Se deteriorase

complet, mai ales după ce a dormit îmbrăcată cu ea cîteva nopți și ulterior a muncit în grădină toată dimineața prin noroi. Caroline nu era sigură cînd și cum a reușit el să facă rost de cele două rochii gata-făcute, dar păreau că-i vin perfect, așa că îi mulțumi pentru ele și nu se plînse că tivul atingea puțin pămîntul.

A luat cina în camera ei, fiindcă nu se mai simțea în măsură să ducă o nouă bătălie a ambițiilor cu o gazdă veșnic morocănoasă. Oricum, doamna Mickel îi dăduse ață și ac, iar acum voia să se apuce să scurteze rochiile noi.

Cum era vară, soarele rămînea pe cer pînă tîrziu, înainte de cină, iar cînd obosi de atîta cusut, se ridică și merse la fereastră. Gardul viu era tuns și tufele de trandafiri aveau forme perfecte; ea și James făcuseră o treabă foarte bună împreună. Caroline încercă un sentiment de mîndrie pe care nu-l mai avusese demult. Trecuse multă vreme de cînd a avut plăcerea să înceapă și să încheie o treabă care o interesa.

Totuși nu era convinsă că Blake aprecia valoarea muncii ei, mai ales că era doar musafiră în casa lui; era aproape sigură că nu o aprecia. Așadar mîine va trebui să-și găsească altceva de făcut, de preferat ceva care să o țină ocupată mai mult timp.

El i-a spus că poate rămîne la Seacrest Manor pînă cînd va împlini douăzeci și unu de ani și Caroline avea de gînd să facă orice pentru ca el să-și țină promisiunea.

A doua zi dimineața Caroline porni să exploreze Seacrest Manor cu stomacul plin. Doamna Mickle, care

devenise cea mai mare admiratoare a ei, o întîmpinase în sufragerie şi o hrănise cu delicatese şi bunătăţi. Omletă, cîrnaţi, plăcintă cu carne – Caroline nu reuşi să recunoască multe feluri de mîncare care erau frumos aranjate pe tăvi. Doamna Mickle pregătise parcă o masă pentru un regiment.

După micul dejun se gîndi la următorul proiect pe care-l va începe cît timp va locui aici. Intră prin cîteva camere şi se opri în bibliotecă. Nu era una prea mare, dar se lăuda cu cîteva sute de volume. Cotoarele din piele stăteau frumos aliniate şi reflectau razele dimineţii, iar în încăpere plutea un miros de lămîie, specific mobilierului proaspăt lustruit. La o inspecţie mai atentă a rafturilor, constată că volumele fuseseră aranjate la întîmplare.

Voila!

- E clar, zise Caroline în camera goală, cărţile trebuie aranjate în ordine alfabetică.

Începu să scoată cîte un teanc de cărţi, pe care le puse pe jos, apoi citi titlurile. Nu ştiu cum a reuşit să se descurce atîta timp în haosul acesta. Mai puse pe jos cîteva teancuri de cărţi. Sigur, zise făcînd un gest evaziv cu mîna, nu trebuie să le aranjez chiar acum. Voi avea timp pentru asta după ce voi reuşi să golesc toate rafturile. Doar mai stau aici încă vreo cinci săptămîni.

Se opri asupra unui volum. Era un tratat de matematică.

- Fascinant, şopti ea, răsfoind cîteva pagini, deşi nu înţelegea nimic. Tata mi-a spus întotdeauna că trebuie

să învăț aritmetică. Rîse. E uimitor cît de încet poți face o treabă, dacă te concentrezi puțin.

Cînd Blake coborî la micul dejun, puțin mai tîrziu, văzu desfășurarea de bunătăți culinare, pe care nu o mai întîlnise de cînd se mutase la Seacrest Manor. De obicei dimineața aveau ouă prăjite, cîteva felii de șuncă și pîine prăjită. Aceste articole erau și acum pe masă, doar că alături de ele tronau acum friptură de vită, varietăți de plăcinte și tarte.

Era evident că doamna Mickle a avut o debordantă inspirație culinară, iar Blake știa că numele persoanei care o provocase era Caroline Trent. Se decise să nu lase la vedere iritarea pentru preferințele menajerei și își umplu farfuria cu bunătăți, pe care le savură încîntat. Tocmai mesteca tacticos niște tartă cu căpșuni, cînd James intră în cameră.

- Bună dimineața și ție, zise marchizul. Unde este Caroline?

- Al naibii să fiu dacă știu, dar jumătate din șirul cu felii de șuncă lipsește, așa că bănuiesc că a fost aici mai devreme.

James fluieră admirativ.

- Dar văd că doamna Mickle s-a depășit pe sine în dimineața asta, nu-i așa? Ar fi trebuit să o aduci mai demult în casă pe Caroline.

Blake îi aruncă o privire dojenitoare.

- Ei, trebuie să recunoști că menajera ta nu s-a ostenit niciodată atît de mult, ca să te hrănească *pe tine* atît de bine.

Lui Blake i-ar fi plăcut să-i servească o replică presărată cu umor tăios şi ironie acidă, dar pînă ce-şi găsi cuvintele să le exprime, se auzi o bubuitură puternică, urmată de un ţipăt de femeie...de surprindere? Sau de durere? Orice ar fi fost, cu siguranţă venea din gura Carolinei, iar lui Blake îi sări inima din piept pînă ce ajunse la uşa bibliotecii, pe care o dădu de perete rapid.

Cu o zi în urmă fusese şocat de grădina lui plină de gropi săpate. Acum era mai rău.

- Ce naiba? şopti el, prea uimit ca să poată vorbi pe un ton normal.

- Ce s-a întîmplat? întrebă James, orpindu-se în spatele lui în prag. Doamne fereşte. Ce s-a întîmplat aici?

Caroline se afla în mijlocul bibliotecii, înconjurată de cărţi. Sau, mai degrabă se putea spune că era căzută pe covor, cu cărţi împrăştiate peste ea. Un scăunel cu picioare scurte era răsturnat lîngă ea, iar fiecare masă din încăpere era plină cu teancuri de cărţi. La fel teancurile se aliniau şi pe covor.

Practic pe rafturi nu mai era nici o carte. Musafira lui Blake parcă reuşise să conjure un adevărat uragan, cu care reuşise să transforme biblioteca în haos şi dezordine.

Caroline se uita la ei cu ochi nevinovaţi.

- Cred că amîndoi sînteţi curioşi.

- Păi...da, răspunse Blake, convins că ar fi trebuit să ţipe la ea pentru ceva, nu ştia sigur ce, dar era prea surprins ca să rostească o tiradă potrivită.

- Credeam că ţii cărţile în ordine.

- Da, zise el calm, încercînd să ghicească scopul dezordinii create. Par foarte bine aranjate.

James, care se afla în spatele lui, pufni în rîs, iar Caroline spuse provocator:

- Nu mă tachina!

Ravenscroft nu ar îndrăzni să te tachineze, comentă James. Nu-i aşa?

Blake dădu din cap negativ.

- Nu aş îndrăzni să fac asta.

- Unul din voi m-ar putea ajuta să mă ridic, îi admonestă Caroline.

Blake voia să-i permită lui Riverdale accesul spre ea, însă marchizul îl împinse în faţă, pînă ce a trebuit să-i ofere braţul fetei, sau ar fi părut extrem de nepoliticos.

- Mulţumesc, zise ea ridicîndu-se. Îmi pare rău de...Au! Se dezechilibră, dar Blake o prinse în braţe la timp şi pentru o clipă el uită cine este şi savură senzaţia transmisă de corpul ei.

- Te-ai lovit? întrebă el scurt, încă reţinînd-o în braţe.

- Glezna. Cred că mi-am scrîntit-o cînd am căzut.

El privi amuzat spre piciorul ei.

- Să fie asta încă o încercare forţată de a rămîne aici?

- Sigur că nu! răspunse ea, vădit supărată. De parcă m-aş fi rănit intenţionat, ca să...privi spre el cu sfială. Ah, da, parcă ieri mi-am distrus gîtul, nu-i aşa?

El dădu din cap afirmativ şi schiţă un zîmbet .

- Da, mă rog, am avut un motiv întemeiat...Oh, mă tachinai, nu-i aşa?

El dădu iar din cap.

- E greu de spus, să ştii.

- Ce e greu de spus?

- Cînd tachinezi, spuse ea. Eşti foarte serios mai tot timpul.

- Va trebui să stai potolită, din pricina gleznei, zise Blake. Cel puţin pînă ţi se mai dezumflă.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise ea cu glas suav.

- Nu mi-ai pus o întrebare.

- Nu? Cred că nu ţi-am pus. Dar tu ai schimbat subiectul.

- Unui gentleman nu-i place să discute despre cît este de serios.

- Da, ştiu. Caroline oftă. Îţi place să vorbeşti despre cărţi, cîini şi cai, sau despre cîţi bani ai pierdut aseară la jocuri de noroc. Încă aştept să cunosc un gentleman cu adevărat responsabil. Cu excepţia tatălui meu, desigur.

- Dar nu sîntem chiar atît de detestabili, zise el întorcîndu-se spre locul unde era James, pe care-l solicita acum să-i ţină partea ca bărbat. Dar James dispăruse.

- Ce s-a întîmplat cu domnul marchiz? întrebă mirată Caroline.

- Al naibii să fiu dacă ştiu. Blake roşi imediat, amintindu-şi de bunele maniere. Scuză-mi limbajul.

- Nu părea să ai probleme cu înjurăturile în faţa Carlottei De Leon.

- Adevărata Carlotta De Leon, îmi închipui, m-ar fi putut învăța vreo cîteva înjurături.

- Nici eu nu sînt chiar atît de delicată pe cît par, zise ea nonșalant. Urechile mele nu vor exploda cînd vor auzi ocazional cuvîntul "naiba". Dumnezeu mi-e martor că nu mi-a căzut limba nici mie cînd l-am rostit.

- Miss Caroline Trent, zise el zîmbind, vrei să spui că nu ești o doamnă din cap pînă-n picioare?

Nicidecum, răspunse ea incisiv. Mă consider totuși o doamnă, doar că sînt una care...mă rog, cîteodată folosește un limbaj nu tocmai cuviincios.

Atunci el începu să rîdă cu poftă.

Tutorii mei nu au fost genul de oameni prea circumspecți, explică ea.

- Înțeleg.

Ea îl privi gînditoare.

- Ar trebui să rîzi mai des.

- Ar trebui să fac o mulțime de alte lucruri, zise el pur și simplu.

Caroline nu știa cum să interpreteze comentariul lui.

- Atunci să...încercăm să-l căutăm pe marchiz?

- Cu siguranță nu vrea să fie găsit.

- De ce nu?

- Habar n-am, spuse el, pe un ton care sugera că știa foarte bine. Riverdale excelează în a dispărea atunci cînd își pune în gînd asta.

- Bănuiesc că în domeniul vostru de activitate este ceva obișnuit.

Blake nu comentă. Nu dorea să discute cu ea despre activitatea lui la Ministerul de Război. Femeilor li se păreau absolut fascinante şi seducătoare aventurile lui, dar el ştia că nu acesta era adevărul. Nu există nimic fascinant ori seducător în legătură cu moartea.

Caroline a fost cea care a rupt tăcerea.

- Acum sînt sigură că poţi să-mi dai drumul.

- Poţi să mergi?

- Desigur. Eu...au!

Nici nu apucă să facă primul pas şi urlă de durere. Blake o ridică în braţe şi-i zise:

- Te duc eu în sufragerie.

- Dar cărţile mele! protestă ea.

- Cred că sînt cărţile mele, explică el zîmbitor şi voi chema un servitor care să le aşeze la loc.

- Nu, nu, te rog să nu faci asta. Eu vreau să le aşez.

- Scuză-mă, miss Trent, dar nici măcar nu poţi umbla. Cum ai de gînd să-mi rearanjezi biblioteca?

Caroline privi dezamăgită spre deranjul făcut.

- Nu poţi să le laşi aşa cîteva zile? Promit că mă ocup singură de ele cînd mi se vindecă glezna. Să ştii că am planuri mari pentru biblioteca ta.

- Nu zău? zise el sceptic.

Da, m-am gîndit să aranjez într-un loc toate tratatele din domeniul ştiinţific şi să grupez biografiile pe un singur raft, asta dacă eşti de acord cu ideea mea. Astfel îţi va fi mult mai uşor să găseşti cărţile.

- Presupun că va fi mai uşor decît acum, cînd toate sînt pe jos.

- Îți fac un enorm serviciu. Dacă nu poți fi recunoscător, măcar ai putea încerca să fii mai puțin nerecunoscător.

Prea bine, atunci îmi voi exersa talentele inestimabile de a fi etern recunoscător.

- Nu mi se pare că ești prea sincer, protestă ea.

- Nici nu sînt, recunoscu el, dar asta-i situația. Gata, am ajuns. O duse pînă la canapea. Vrei să-ți ridic piciorul pe un taburet?

- Nu știu. Nu mi-am mai scrîntit glezna niciodată. Așa ar trebui să țin piciorul?

El dădu din cap, apoi aranjă cîteva perne suprapuse, pe care îi așeză ușor piciorul.

- Astfel se va reduce umflătura.

- Nu umflătura mă supără, ci durerea e cumplită.

- Păi sînt legate una de alta.

- Oh. Cît va trebui să stau așa?

- Cel puțin pînă diseară, presupun. Poate și mîine.

- Hmm. Asta nu-mi convine. Te deranjează dacă-ți cer o cană cu ceai?

Blake făcu un pas înapoi și o privi lung.

- Arăt ca o infirmieră?

- În nici un caz. Știu că doamna Mickle a plecat în sat imediat după ce a pregătit acel mic dejun minunat, nu am idee unde poate fi majordomul tău și nu cred că valetul aduce de obicei ceaiul.

- Dacă eu îl pot aduce, atunci să-l ia naiba dacă nu-l poate aduce și el, mormăi Blake.

- Oh, foarte bine! exclamă ea aplaudînd. Asta înseamnă că îmi vei aduce ceai?

- Cred că va trebui. Cum naiba ai reuşit să te pui bine deja cu servitorii mei într-o singură zi?

- Practic, am cunoscut-o doar pe doamna Mickle. Ştiai că are o nepoată de nouă ani care locuieşte în sat? I-a cumpărat o păpuşă superbă pentru ziua ei. Mi-ar fi plăcut şi mie o astfel de păpuşă cînd eram copil.

Blake păru uimit. Doamna Mickle lucra pentru el de aproape trei ani, dar nu i-a spus niciodată că are o nepoată.

- Vin imediat cu ceaiul, zise el.

- Mulţumesc. Să nu uiţi să-ţi faci şi ţie suficient.

- Eu nu beau ceai, zise el din uşă.

- Nu? întrebă ea dezamăgită.

- Nu. Eu...scoase un geamăt. Se luptase cu cei mai periculoşi criminali din lume, dar era absolut neputincios în faţa chipului ei supărat. Bine, bine, o să beau şi eu cu tine, dar nu stau mult.

- Minunat. Te vei simţi mult mai bine. Vei constata că vei fi mult mai bine-dispus dacă bei ceai.

- Eu, bine-dispus!

- Lasă, uită ce am spus, murmură ea.

Cînd Blake ajunse la bucătărie, nu o găsi pe doamna Mickle. O strigă de cîteva ori, apoi îşi aminti cum Caroline i-a spus că femeia era plecată în sat.

- Afurisită femeie, exclamă el, neştiind sigur dacă se referea la Caroline sau la doamna Mickle.

Blake puse apă în ceainic la fiert şi scotoci prin dulapuri după nişte ceai. Spre deosebire de mulţi bărbaţi cu starea lui, el se descurca în bucătărie. Soldaţii şi

spionii trebuie să învețe să gătească de multe ori, dacă vor să mănînce, iar Blake nu făcea excepție. Mesele delicioase erau sub pretențiile lui, dar reușea să facă un ceai și să găsească biscuiții. Mai ales că doamna Mickle făcuse deja biscuiți. Blake trebuia doar să-i aranjeze pe o farfurioară.

I se părea foarte ciudat că trebuie să facă asta pentru Caroline Trent. Trecuse ceva vreme de cînd nu mai avusese grijă de cineva, în afară de propria-i persoană și se simțea relaxat ascultînd apa clocotind, apoi ceainicul scoțînd acel șuierat strident. Era calm și totuși neliniștit. Pregătirea ceaiului și îngrijirea gleznei fetei nu erau gesturi prea intime, totuși simțea că toate astea îl atrag mai aproape de ea.

Rezistă tentației de a-și trage o palmă peste ceafă. Devenise filozof și nu-i plăcea. Nu se apropia deloc de Caroline Trent și nu avea nici un chef să facă asta. Se sărutaseră doar, iar acest impuls din partea lui a fost un gest stupid. Cît despre ea, probabil că fusese luată prin surprindere. Putea să pună pariu pe toată averea lui că fata nu mai fusese sărutată în viața ei.

Apa fierbea deja, iar Blake o turnă tacticos în ceainicul de porțelan chinezesc, mirosind aroma care se ridica odată cu aburul. Puse și ulciorul cu lapte, lîngă zaharnița cu linguriță, apoi luă tava și se îndreptă spre sufragerie. Nu-l deranja că aduce el ceaiul; îl liniștea foarte mult să desfășoare activități simple, casnice. Oricum, miss Trent va trebui să-și bage în căpșorul ei drăgălaș și încăpățînat că el nu va mai face pe asistenta

şi valetul, după toate toanele şi poftele ei, cît timp va rămîne oaspete la Seacrest Manor.

Nu voia să se comporte ca un cățeluş linguşitor, nu voia să o lase pe Caroline să creadă că se poartă ca un cățeluş linguşitor şi cu siguranță nu voia să fie văzut de James că se poartă ca un cățeluş linguşitor.

Nu conta că nu se simțea îndrăgostit cîtuşi de puțin. James nu i-o va trece cu vederea niciodată. Blake se îndrepta spre sufragerie, iar după ce intră, ochii îi rămaseră ațintiți asupra canapelei unde trebuia să o găsească pe Caroline, dar în locul ei, observă pe covor o pată uriaşă, cioburi şi flori rupte. Vocea ei se auzi imperceptibil:

- A fost un accident, jur.

CAPITOLUL 8

Quaff(verb) *– a se ghiftui cu băutură*

Am constatat că, atunci cînd un gentleman devine irascibil, cel mai bun antidot este să-l inviţi să dea pe gît o cană cu ceai.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Florile proaspăt tăiate erau împrăştiate pe jos, o vază scumpă căzuse, fără să se spargă, din fericire, iar pe covorul de Aubusson foarte nou şi scump se întindea o pată gigantică de apă vărsată.

- Voiam doar să le miros, spuse Caroline aflată tot pe covor.

- Trebuia să stai locului! strigă Blake.

- Da, ştiu, dar...

- Fără comentarii! răcni el revoltat, apoi îi verifică glezna.

- Nu e nevoie să strigi.

- O SĂ STRIG DACĂ...Se opri, îşi drese glasul, apoi continuă pe un ton normal. O să strig, dacă aşa îmi

place şi o să vorbesc aşa dacă-mi place. Iar dacă vreau să vorbesc în şoaptă...

- Fii sigur că înţeleg ce spui.

- Să-ţi amintesc că sînt în casa mea şi pot să fac orice vreau?

- Nu-i nevoie să-mi aminteşti, spuse ea politicoasă.

Tonul ei prietenos şi resemnat îl înţepa parcă.

- Miss Trent, dacă ai de gînd să rămîi aici...

- Sînt recunoscătoare că îmi vei permite să rămîn, îl întrerupse ea.

- Nu-mi trebuie recunoştinţa ta.

- Totuşi, ţi-o ofer bucuroasă.

El scrîşni din dinţi.

- Trebuie să stabilim cîteva reguli.

- Da, sigur că lumea are nevoie de reguli. Altfel, se instalează haosul şi apoi...

- Vrei să nu mă mai întrerupi!

Atunci ea se retrase speriată.

- Am impresia că tocmai tu m-ai întrerupt.

Blake numără pînă la cinci, apoi spuse:

- Voi ignora ce-ai spus.

- Crezi că poţi să-mi oferi mîna? spuse ea schiţînd un zîmbet. El o privea, dar nu înţelegea. Aş vrea să mă ridic, explică ea. Sînt...nu spuse mai mult fiindcă nu-i putea mărturisi acestui bărbat că simţea ud la fund. E cam umed pe jos, reuşi ea să spună.

Blake trînti tava cu ceaiul pe o masă. Caroline tresări la impactul sonor al tăvii cu masa şi văzu o mînă întinsă în faţa ei.

- Îți mulțumesc, zise ea cu demnitatea care-i mai rămăsese în această situație neplăcută. El o ajută să ajungă pe canapea.

- Să nu te mai ridici.

- Nu domnule, zise ea, salutînd milităreşte, gest care păru că nu are nicidecum un efect calmant asupra lui.

- Niciodată nu poți fi serioasă?

- Poftim?

- Mă saluți, îmi trînteşti cărțile din bibliotecă, faci păsări din hîrtie – tu nu iei nimic în serios?

Caroline se uită la el pieziş, urmărindu-l cum gesticulează în timp ce vorbeşte. Îl cunoştea doar de cîteva zile, dar erau suficiente ca să-şi dea seama că aceste ieşiri ale lui nu-i stăteau în fire. Totuşi, nu-i plăcea să vadă că toate încercările ei de a fi prietenoasă şi civilizată îi erau aruncate în față.

Vrei să ştii cum definesc eu cuvîntul "*serios*"? şopti ea enervată. *Serios* este un bărbat care îi ordonă fiului său să-i violeze pupila. *Serioasă* este o tînără care nu are unde se duce. *Serios nu* este o vază răsturnată pe un covor ud.

Cînd văzu că el o priveşte ironic, adăugă:

Cît despre salutul meu – voiam doar să fiu prietenoasă.

- Nu vreau să fim prieteni, se răsti el.

- Da, acum văd asta.

- Eşti aici din două motive, doar două şi ar fi bine să nu uiți asta.

- Eşti amabil să elucidezi misterul?

Unu: Eşti aici ca să ne ajuţi să-l prindem pe Oliver Prewitt. Doi: Blake îşi drese glasul şi se coloră în obraji, după care continuă. Doi: Eşti aici fiindcă, după ce te-am răpit nevinovată fiind, îţi datorez măcar atît.

- Aşadar, se presupune că nu am voie să ajut prin casă şi prin grădină, nici să mă port frumos cu servitorii?

El nu răspunse, ci continuă să o privească. Luînd tăcerea lui drept un răspuns afirmativ, Caroline dădu din cap scurt, cu demnitate de regină.

- Înţeleg. În acest caz, poate e mai bine să nu iei ceaiul cu mine.

- Poftim?

- Am şi eu un obicei ciudat, ştii.

- Doar unul?

- Unul care te va deranja, domnule, replică ea, pe un ton destul de binevoitor. Cînd iau ceaiul cu diverse persoane, obişnuiesc să conversez cu ele. Iar cînd discut cu oamenii, o fac într-o manieră politicoasă şi amicală. Iar cînd se întîmplă asta...

- Nu-ţi stă bine cînd eşti sarcastică.

- Iar cînd se întîmplă asta, continuă ea, de data aceasta mai tare, se petrece un lucru special. Nu tot timpul, probabil cu tine nu, domnule Ravenscroft, dar sînt sigură că nu te-ai hazarda să încerci asta.

- Ce să încerc?

- Păi, să te împrieteneşti cu mine.

- Of, pentru Dumnezeu, mormăi el.

- Eşti amabil să împingi puţin tava cu ceaiul spre mine, te rog.

Blake o privi mirat, apoi făcu aşa cum i s-a cerut.

- Vrei să iei o cană cu ceai cu tine?

- Nu, zise el încăpățânat. Prefer să rămîn.

- Consecințele ar putea fi fatale.

- Mi se pare că putem vorbi de consecințe fatale pentru mobilierul meu – dacă te las singură.

Caroline trînti cana cu ceai pe farfurioară.

- Lapte?

- Da. Fără zahăr. Şi te rog, fii atentă cu vesela de porțelan. Este moştenire de familie. Acum, dacă stau bine să mă gîndesc...

- Dacă te gîndeşti la ce? întrebă ea.

- Cred că ar trebui să mă ocup de mizeria de pe covor.

- Aş vrea să strîng eu totul, spuse ea, dar mi-ai dat ordin să nu mai fac nimic prin casă.

Blake o ignoră şi se ridică, apoi merse la uşă şi strigă:

- Perriwick!

Perriwick veni rapid, parcă aşteptînd demult chemarea.

- Da, domnule Ravenscroft?

- Musafira noastră a suferit un mic accident, zise Blake, făcînd semn spre pata de pe covor.

- Musafira noastră invizibilă, vreți să spuneți?

Caroline îl privi cu mult interes pe valet. Blake părea imperturbabil.

- Poftim?

- Dacă îmi permiteți, a fost o deducție făcută pe

baza comportamentului dumneavoastră din ultimele două zile, domnule Ravenscroft....

- Treci la subiect, Perriwick.

- Aţi menţionat că nu trebuie să devină public faptul că miss...adică...miss...putem să-i spunem miss Invizibila...

- Miss Trent, se prezentă Caroline.

- ....miss Trent este aici.

- Da, bine, este aici şi gata, completă Blake iritat. Nu trebuie să te prefaci acum că nu o vezi.

- Oh, nu, domnule Ravenscroft, acum este perfect vizibilă.

- Perriwick, într-una din zilele acestea te voi sugruma.

- Nu mă îndoiesc de asta, domnule. Dar pot să întreb...

- Ce, Perriwick?

Voiam să ştiu dacă vizita domnişoarei Trent la Seacrest Manor poate fi făcută publică acum.

- Nu! strigă Caroline alarmată. Adică, aş prefera să păstrezi informaţia aceasta pentru dumneata. Măcar încă vreo cîteva săptămîni.

Sigur că da, spuse Perriwick, făcînd o plecăciune politicoasă. Acum, dacă îmi permiteţi, mă voi ocupa de accident.

- Mulţumesc, Perriwick, zise Blake.

Dacă îmi permiteţi curiozitatea, domnule Ravenscroft...

- Ce mai e acum, Perriwick?

Voiam să vă sugerez domniei voastre și domnișoarei Trent să luați ceaiul în altă cameră, ca să nu vă deranjez cînd strîng aici.

Oh, domnul nu ia ceaiul cu mine, spuse Caroline.

- Ba da, mormăi Blake.

- Nu văd de ce. Tu însuți ai spus că nu vrei să ai deloc de-a face cu mine.

- Nu e complet adevărat, i-o întoarse Blake. Îmi place nespus să te enervez.

- Da, asta văd și singură.

Perriwick se uita cînd la unul, cînd la celălalt, ca un spectator pe terenul de badminton și în cele din urmă schiță un zîmbet.

- Tu! strigă Blake, amenințîndu-l cu degetul. Taci din gură.

Perriwick duse mîna la inimă, cu un gest dramatic.

- Dacă îmi este permis...

- Perriwick, ești cel mai îndrăzneț majordom din Anglia și o știi prea bine.

- Voiam doar să întreb dacă doriți să duc eu tava cu ceaiul în altă cameră. Am sugerat că ați putea să vă simțiți mai bine acolo.

- O idee excelentă, Perriwick, spuse Caroline zîmbindu-i majordomului.

- Miss Trent, sînteți o doamnă cu maniere alese, simț al umorului și o minte ascuțită.

Oh, pentru Dumnezeu, omule, zise Blake disperat.

Ca să nu mai spun, continuă entuziasmat Perriwick, că aveţi un gust rafinat. Dumneavoastră trebuie să vă mulţumim pentru modul adorabil în care aţi făcut să arate grădina?

- Da, mie. Îţi place cum am reamplasat plantele?

- Miss Trent, se vede clar că aveţi mîna pricepută şi simţ estetic, plus multă experienţă.

Blake îşi privea uimit majordomul , pregătit parcă să-i tragă un şut care să-l trimită direct la Londra.

- Perriwick, miss Trent nu este propusă pentru beatificare.

- Ce păcat, declară Perriwick. Mereu am considerat că biserica are o judecată impecabilă. Cînd mă gîndesc cîte persoane au primit binecuvîntarea, atunci...

Caroline interveni:

- Perriwick, cred că te iubesc. Unde ai fost înainte să te cunosc eu?

Omul surîse cu modestie.

În serviciul domnului Ravenscroft şi al unchiului său mai demult.

- Sper că unchiul său a avut o fire mai veselă decît el.

- Oh, domnul Ravenscroft nu a fost dintotdeauna atît de morocănos. Păi, cînd era tînăr...

- Perriwick! răcni Blake, eşti în pericol să fii aruncat în stradă fără recomandări.

- Domnule Ravenscroft! zise Caroline cu reproş.

- Oh, lăsaţi, domnişoară, zilnic sînt ameninţat că mă dă afară.

- De data asta vorbesc serios, mormăi Blake.

- O să duc tava în altă cameră, spuse Perriwick, trecînd la fapte. Dacă doriți, ceaiul e servit în seră.

- Nu am apucat nici să sorb din ceai, protestă Caroline, privind cum majordomul dispare cu ceaiul.

Fără nici un cuvînt Blake o luă în brațe și ieși.

- Dacă ai vrut ceai, ceai vei bea. Chiar de-ar fi să merg pînă la Bournemouth.

- Nu știam că poți fi și amuzant, spuse Caroline.

- Nu forța nota, miss Trent. Dacă nu ai observat, nervii mei sînt întinși la maxim.

- Ba da, am observat.

Cînd ajunseră în seră, nici urmă de Perriwick.

- Perriwick! strigă Blake.

Oh, domnule Ravenscroft! se auzi glasul majordomului.

- Unde-i omul acesta? întrebă Caroline.

- Dumnezeu știe, mormăi Blake.

- Sînt aici, se auzi din nou majordomul. Mi-am luat libertatea să mut tava cu ceai în camera cu vedere la ocean. Cred că îi va plăcea domnișoarei Trent.

Oh, sigur că mi-ar plăcea, zise Caroline încîntată. Mulțumesc, Perriwick. Ești foarte atent.

Perriwick zîmbi. Blake îi aruncă o privire vrăjmașă.

Vă mai pot oferi ceva, domnișoară Trent? întrebă bărbatul.

- E bine așa, răspunse Blake. Acum poate ai altceva de făcut și eu te reții.

Desigur, domnule Ravenscroft. Majordomul făcu o scurtă plecăciune, apoi ieşi.

- Nu trebuie să fii atît de rău cu el, zise Caroline.

- Nu trebuie să-mi spui tu cum să-mi conduc gospodăria.

- Nici nu făceam asta. Îţi spuneam doar că e bine să fii amabil.

- Asta e o dovadă crasă de impertinenţă.

Ea ridică din umeri, ignorînd zdruncinăturile transportului în braţe.

- Sînt impertinentă de multe ori.

- Nici nu trebuie să stea cineva prea mult cu tine, ca să-şi dea seama de asta.

Caroline nu mai spuse nimic. Poate că nu era bine să-i vorbească atît de sincer gazdei sale, dar mereu o lua gura pe dinainte, fără să gîndească prea profund în prealabil. Acum era deja sigură că avea locul asigurat la Seacrest Manor pentru următoarele cinci săptămîni. Blake Ravenscroft poate că nu o voia acolo – poate nici nu o plăcea – dar era sigur că se simţea vinovat pentru că o confundase şi o răpise, iar onoarea lui îl obliga să-i ofere acum un loc unde să stea în siguranţă, ascunsă de Oliver Prewitt.

Caroline gîndea că un bărbat cu simţul onoarei era ceva cu totul deosebit.

Peste cîteva ore se afla tot în camera albastră, doar că Perriwick adusese aici cîteva tăvi cu mîncare, cîteva cărţi şi ziare, un set de acuarele şi un fluier, toate pentru a-i crea domnişoarei Trent o şedere cît mai

confortabilă și agreabilă.

Blake își pierdu răbdarea cînd Perriwick propuse să mute pianul aici, apelînd chiar la stăpînul său , care era mai tînăr și în putere. La un moment dat, exasperat și parcă gelos pe faptul că lui nu i se acordase niciodată atîta atenție, Blake părăsi camera.

Cam atît i-a fost dat Carolinei să-l vadă. Restul după amiezei se distră cum a putut mai bine, servindu-se cu pateuri fine și citind London Times. Se putea obișnui ușor cu o astfel de viață.

Glezna nu mai era atît de umflată, durerea se mai estompase deja și cînd citea rubrica mondenă din ziar, James intră în cameră.

- Ai lipsit ceva, îi spuse ea. Vrei niște pateuri?

James privi împrejur, impresionat de noul aspect al încăperii.

- S-a organizat o petrecere fără știrea mea?

- Perriwick a avut grijă să mă simt ca acasă, explică ea.

- Ah, da. Servitorii sînt chiar vrăjiți de persoana ta.

- Dar asta îl înnebunește pe Blake.

- Bine. Ghici ce am aflat? zise el mușcînd dintr-un pateu.

- Nu cred că pot.

- Tu, zise el ridicînd o foaie de hîrtie.

- Poftim?

- Se pare că tutorele tău te caută.

- Nu mă miră, comentă ea, luînd biletul, pe care-l citi. Valorez mult pentru el. Ce nostim.

- Ce anume?

Asta. Caroline arătă spre chipul ei desenat. Deasupra portretului scria: fata dispărută. Percy l-a făcut.

- Percy?

- Da. Ar fi trebuit să-mi închipui că Oliver îl va pune pe Percy să-mi facă portretul. Doar nu era să risipească banii pe un artist profesionist.

James se uită atent la portret.

- Nu mi se pare că seamănă cu tine.

- Nici mie, dar presupun că Percy a făcut asta intenţionat. Se pricepe destul de bine la desen. Doar că nu doreşte să fiu găsită, mai mult decît o doresc eu.

- Prostuţul, şopti James.

Caroline păru surprinsă de replica lui.

- Poftim?

- Păi dacă aş fi în locul lui, nu m-aş plînge că tata mi-a ales o mireasă ca tine.

- Dacă ai fi Percy, atunci el ar fi fost un bărbat mai bun. Mai ales că Percy mă consideră neatrăgătoare şi mult prea interesată de cărţi, în plus se plîngea mereu că nu pot sta locului.

- Păi nu poţi.

- Să stau locului?

- Da, priveşte-ţi glezna.

- Nu are nici o legătură cu...

- Ba are legătură cu...

- Măi, măi, se auzi o voce baritonală din pragul uşii. Ce clipe de intimitate.

- Ah, bună Ravenscroft, zise James.

- Unde ai dispărut azi dimineață?

James îi arătă anunțul găsit în oraș.

- Am plecat să fac niște investigații legate de miss Trent a noastră.

- Nu este miss Trent a noastră...

- Iartă-mă, zîmbi James. Miss Trent a ta.

Nu sînt....Caroline spuse ofensată.

- Conversația mi se pare de-a dreptul stupidă, puse punct Blake.

- Şi mie. Uite ce a adus marchizul, spuse Caroline serioasă.

- Ce naiba mai e și asta? mormăi Blake, iar James îi dădu anunțul.

- Dar nici nu seamănă cu ea, zise contrariat Blake. Se vede clar că omul care a făcut portretul nu cunoaște bine persoana, fiindcă trebuia desenată zîmbind. Așa cum arată aici nu o va recunoaște nimeni.

- Adevărat, spuse James gînditor.

- Oricum, nu mă tem că te va găsi cineva privind acest portret. Mai ales că nu se știe că ești aici și nici nu aștept musafiri.

- Adevărat, încuviință iar James.

- Și nu e vorba de nici o recompensă.

- Nu oferă recompensă? întrebă revoltată Caroline. Ce zgîrcit nenorocit....Nici nu-mi pasă, oricum. Mă bucur. Sînt mult mai fericită aici, decît am fost cu vreunul dintre tutorii mei.

- Cred și eu, după cît te-au răsfățat doamna Mickle și Perriwick, spuse Blake zîmbind.

Caroline se bucură că-l vede vesel, mai ales că ea îl provocase. Îi stătea bine cînd rîdea. Avea nevoie de Blake şi de adăpostul oferit de casa lui, dar simţea că şi el are nevoie de ea cumva, foarte puţin. Era un suflet rănit, poate la fel de rănit ca şi ea.

- Mi-ar plăcea să zîmbeşti mai des, îi spuse ea.

- Da, ai mai zis-o şi altădată.

- Aşa este. Îl lovi uşor pe mînă. La multe lucruri m-am înşelat, dar acum ştiu sigur că am dreptate. Un trup sănătos nu poate rezista prea mult fără rîs.

- De unde ştii tu asta?

- Că un trup sănătos nu rezistă mult fără rîs, sau că tu nu ai mai rîs demult?

- Ambele.

- Păi la tine se vede clar. Cînd rîzi, pari surprins, de parcă nu te-ai aştepta să fii fericit.

- Nici nu sînt.

- Cît despre cealată parte, începu ea, căutîndu-şi bine cuvintele. Ştiu cum e să nu rîzi mult timp. Ştiu că doare.

- Chiar aşa?

- Da. Şi ştiu că trebuie să înveţi să rîzi, ca să-ţi găseşti pacea oriunde. Eu o găsesc în....nu contează.

- Nu. Continuă, spune-mi.

Unde e marchizul? zise Caroline privind în cameră. Parcă iar a dispărut.

James avea talentul să dispară la momentul oportun. Nu avea de gînd să joace rolul de peţitoare.

- Spune-mi, insistă el.

Caroline privi fix un punct pe obrazul lui drept. Nu știa de ce trebuie să-și deschidă sufletul în fața acestui bărbat.

- Eu îmi găsesc liniștea în cerul nopții. Mama m-a învățat asta. E o mică șmecherie, dar...Caroline îl privi în ochi. Poate consideri că am spus o mare prostie.

- Ba nu. Blake simți un val de căldură, stînd aproape de inima ei. Nu mi se pare deloc o prostie, dimpotrivă.

CAPITOLUL 9

grosolan (adjectiv) *– remarcabil în sens rău, grosier, flagrant, revoltător*

Foarte des gura mea dovedește o grosolană ignorare a discreției, circumspecției și a bunului simț de orice fel.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

A doua zi Caroline simți că glezna s-a mai dezumflat și durerea dispăruse, însă tot avea nevoie de un baston ca să meargă. Îi era imposibil să termine treaba în bibliotecă; de-abia se ținea într-un picior, așa că nu avea cum să se lupte cu teancurile de cărți. Se simțea încă neajutorată.

Cu o seară în urmă, la cină, James menționase că ea ar putea face o schiță detaliată a Prewitt Hall. Blake, care a rămas tăcut la masă, a schițat un răspuns afirmativ atunci cînd ea l-a întrebat dacă ideea îi surîde. Nerăbdătoare să-și impresioneze gazdele, ea se așeză la biroul din camera albastră și începu să schițeze.

Totuşi, redarea din memorie a reşedinţei Prewitt Hall se dovedi o operaţiune mult mai dificilă decît şi-o imaginase ea, aşa încît în scurt timp pe jos zăceau împrăştiate foi mototolite, conţinînd desene nereuşite. După treizeci de minute de încercări eşuate, ea spuse tare, deşi mai mult pentru sine:

- Acum apreciez mai mult şi îi respect pe arhitecţi.

- Poftim?

Caroline se uită la el extrem de mirată că a fost surprinsă vorbind singură. Blake stătea în pragul uşii, iar pe chipul lui se citea un amestec de amuzament şi iritare.

- Vorbeam singură, se fîstîci ea.

El zîmbi şi se văzu clar că se amuză.

- Da, asta mi-e clar. Era vorba de arhitecţi, parcă?

- Încerc să desenez un plan al casei pentru tine şi marchiz, explică ea, doar că nu-mi iese bine.

El se apropie de birou şi se aplecă peste umărul ei, ca să studieze ce desena ea.

- Care să fie problema?

Nu nimeresc dimensiunile camerelor. Eu...eu...Înghiţi în sec. Blake se afla periculos de aproape de ea, iar mirosul lui îi readucea în memorie sărutul furat. Mirosea a santal şi mentă amestecate cu o aromă greu identificabilă.

- Da? spuse el.

- Eu...păi...ştii, este foarte greu să schiţez formele şi dimensiunile camerelor în acelaşi timp. Îi arătă o diagramă. Uite, am început cu camerele din aripa de vest şi mă gîndeam că le-am desenat bine...

El se apropie şi mai mult, emoţionînd-o şi risipindu-i gîndurile.

- Şi ce s-a întîmplat?

- Apoi am trecut la aripa sudică şi nu-mi ajungea spaţiul. Apoi am ajuns la încăperea de aici, spuse ea arătînd cu degetul un pătrat desenat, dar nu am avut voie niciodată să intru acolo.

- Nu mai spune, glumi Blake.

- Da, Oliver o numea Camera Comorilor, fapt destul de caraghios, mi s-a părut mie.

- Dar ce fel de comori ţinea el acolo?

- Aici e ciudăţenia, zise Caroline. Nu ştiu. Ori de cîte ori aducea ceva nou, lucru care se întîmpla destul de des şi tind să cred că se folosea de banii mei...Caroline tăcu şi căzu pe gînduri, reflectînd la economiile ei. Aşadar, cînd aducea ceva nou, se închidea acolo şi îl admira cîteva săptămîni. Dacă era vreun sfeşnic, sau o vază, atunci le aducea în sufragerie, ca să le vedem şi noi. Nu putea să cumpere ceva scump şi apoi să ascundă obiectul de noi.

- Şi zici că ţine camera aceasta încuiată? o întrebă Blake, studiind harta.

- Tot timpul.

- Şi nici Percy nu are voie să intre acolo?

- Nu cred că Oliver îl respectă prea mult pe Percy.

Blake răsuflă sonor, simţind cum emoţia necunoscutului îl cuprinde. În asemenea momente îşi amintea de ce se implicase de la bun început în activităţile de la Ministerul de Război şi de ce a rămas atîţia ani, deşi

pierduse foarte mult.

Realizase demult că îi place să rezolve probleme şi tot felul de puzzle-uri, pînă ce ajunge la imaginea completă. Iar Caroline Trent tocmai îi spusese unde-şi ascundea secretele Oliver Prewitt.

- Caroline, spuse el pe negîndite. Îmi vine să te sărut.

- Da? zise ea încruntată.

Dar minea lui Blake îşi luase zborul şi nu numai că nu a auzit-o pe Caroline, dar uitase că i-a spus că ar săruta-o. Se gîndea deja la acel colţişor de la Prewitt Hall şi cum spionase el casa pe dinafară, apoi se gîndi cum putea pătrunde acolo şi...

- Domnule Ravenscroft!

El se trezi din visare şi o privi pe Caroline.

- Credeam că îmi spui Blake.

- Aşa a fost. De trei ori.

- Oh, scuză-mă. Continuă să examineze harta, ignorînd-o complet. Caroline se încruntă puţin, dar îşi luă bastonul şi merse spre uşă. Blake era atît de cufundat în planuri, încît părea că nu o observă cînd iese. Tocmai cînd voia să apese pe clanţă, îi auzi vocea:

- Cîte ferestre are camera aceasta?

- Nu ştiu precis. Nu am fost înăuntru, dar, stai să mă gîndesc...Caroline arătă cu degetul în aer, numărînd în minte ferestrele de la exteriorul Prewitt Hall. Trei la sufragerie, două la...Una! exclamă ea.

- Doar o fereastră? La o cameră pe colţ?

- Nu, am spus că este o fereastră pe peretele vestic,

dar pe cel sudic mai este una.

- Excelent, zise el.

Dar să ştii că-ţi va fi tare greu să pătrunzi înăuntru, dacă asta intenţionezi.

- De ce?

- Prewitt Hall nu este construit pe un singur nivel, explică ea. Parterul are o înclinaţie spre sud şi vest, aşa încît la colţ se vede puţin fundaţia. Cum eu mă ocupam de grădini, am plantat nişte tufe cu flori acolo, ca să ascund zidăria, dar...

- Caroline.

- Da, desigur, îşi scurtă ea digresiunea. Voiam să spun că ferestrele sînt destul de înalte de la pămînt. Sînt dificil de urcat pe la exterior.

- Mis Trent, dacă vrei, se poate, spuse el zîmbind. La ce înălţime faţă de pămînt?

- Cum? Ah, ferestrele. Cam la vreo trei, patru metri înălţime, cred.

- Trei sau patru?

- Nu ştiu sigur.

- Fir-ar să fie, mormăi el. Atît de dezamăgit păru, încît Caroline crezu că a pierdut un război pentru Anglia. Nu-mi place să fiu veriga slabă.

- Ce spui?

Vino cu mine, zise ea lovind cu bastonul în podea. Vino acum, adăugă ea, văzînd că o ignora, continuînd să se uite la planurile desenate. Mai lovi de cîteva ori cu bastonul, ca un părinte care-i cere odraslei sale ascultare necondiţionată. Mă gîndeam să ieşim

afară, ca să putem compara înălțimea ferestrelor de aici cu a celor de la Prewitt Hall.

- Excelentă idee, Caroline. Îi întinse mîna. Ai nevoie de ajutor?

După reacția pe care a avut-o în urmă cu cîteva zile, cînd el a sărutat-o, Caroline era de părere că atingerea lui nu era o idee prea bună, doar că nu putea verbaliza această concluzie, așa că preferă să dea din cap și să spună:

Nu, mulțumesc. Mă servesc bine de acest baston.

- Ah, da, bastonul. Arată ca un obiect antic, pe care mi l-a adus unchiul George din Orient. De unde-l ai?

- Perriwick mi l-a dat.

Blake deschise ușa.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama. Perriwick ți-ar da și actele casei mele, dacă ar ști unde sînt.

- Și unde ziceai că sînt? întrebă ea zîmbind ca o vulpe șireată.

- Fetișcană băgăcioasă. Le-am încuiat din ziua cînd ai sosit.

- Atît de puțină încredere ai în mine?

- În tine am încredere. Cît despre Perriwick...

Caroline începu să rîdă în hohote, iar cînd ieșiră, ea făcu un semn amplu cu mîna și-i spuse:

- Trebuie să recunoști că grădina arată splendid.

- Da, recunosc. Răspunsul era parțial în glumă, parțial serios, așa încît Caroline știa că nu mai era supărat pe ea.

- Ştiu că au trecut doar două zile, zise ea, admirînd plantele, dar sînt convinsă că florilor le va merge mai bine în noile locuri. Cînd ridică privirea spre Blake, remarcă o candoare pe chipul lui. Dintr-o dată se simţi ruşinată. Hai să examinăm ferestrele, spuse ea grăbită. Merse pe iarbă şi se opri în faţa ferestrei biroului.

Blake o urmări cum măsoară din ochi fereastra. Avea faţa luminoasă, iar aerul dimineţii îi conferea o strălucire specială. Părul blond flutura în adierea vărătecă. Părea atît de naivă şi binevoitoare, încît simţi că i se aprinde inima.

Ea îi spusese că ar fi bine să rîdă mai mult. Realiză că avea dreptate. S-a simţit grozav cînd a rîs mai devreme, dar asta nici nu se compara cu bucuria simţită cînd a făcut-o pe ea să rîdă. Trecuse mult timp de cînd nu mai adusese bucurie în viaţa cuiva şi uitase cît era de bine.

Din cînd în cînd trebuia să-şi ia liberatea de a se amuza. Va face asta mai des cînd se va debarasa de sarcinile Ministerului de Război. Poate era timpul să nu mai fie atît de serios. Poate îşi putea permite şi el puţină bucurie.

Poate...

Poate i s-a părut numai. Caroline era o fire exuberantă şi ea va rămîne aici timp de cinci săptămîni, după care va trebui să plece. Nu era genul de femeie cu care te puteai distra; era genul de femeie cu care te căsătoreşti.

Blake nu intenționa să se însoare. Niciodată. Așadar va trebui să o lase în pace. Totuși, își zise el cu mintea unui bărbat rațional, nu făcea nici un rău dacă privea...

Privea cu nerușinare profilul ei, iar ea studia fereastra, dînd din mîini în timp ce mental socotea dimensiunile. Se întoarse cu fața la el și își pierdu echilibrul. Voi să spună ceva, dar ezită, apoi deschise gura și în final întrebă:

- La ce te uitai?

- La tine.

- La mine? țipă ea. De ce?

- Deocamdată nu am la altceva să mă uit. Am stabilit deja că e mai bine pentru temperamentul meu să nu dau prea multă atenție grădinii.

- Blake!

- În plus, îmi place să te privesc la muncă.

- Poftim? Dar eu nu lucram. Măsuram in minte fereastra.

Păi asta e muncă. Știai că ai un chip foarte expresiv?

- Nu. Eu...Ce legătură are asta cu ce facem noi?

Blake surîse. Era amuzant cînd o punea în dificultate.

- Niciuna, spuse el. Pur și simplu îți urmăream activitatea minții în timp ce tu măsurai fereastra.

- Oh și asta e rău?

- Absolut deloc. Deși nu pot spune că vei dori să-ți cîștigi existența ca jucătoare de noroc profesionistă.

- Sigur că nu, zise ea rîzînd. Eu...Dacă poţi spune de exact la ce mă gîndesc, la ce crezi că mă gîndeam?

Blake simţi un imbold nebunesc, tineresc, iar zaţia pusese stăpînire pe el, lucru pe care nu l-a mai ţit de la moartea Marabellei. Deşi ştia că nu poate e nicăieri, nu se putu abţine, făcu un pas spre ea şi se:

- Te gîndeai că ţi-ar plăcea să te mai sărut o dată.

- Nu-i adevărat!

- Ba da! zise el dînd din cap.

- Absolut deloc. Poate cînd eram în birou...îşi şcă buza.

- Aici, sau în birou. Oare chiar contează?

Ea îşi puse mîinile în şolduri.

Eu vreau să-ţi fiu de ajutor în misiune, sau raţie, sau cum doreşti să o numeşti, iar ţie îţi arde să săruţi!

- Nu chiar. De fapt mă gîndeam că ai putea tu să săruţi.

- Cred că ţi-ai pierdut minţile, zise ea siderată.

- Probabil, recunoscu el, apropiindu-se şi mai mult. m-am mai purtat astfel de mult timp.

- Nu? întrebă ea, privindu-l insistent.

Ai un efect foarte ciudat asupra mea, miss oline Trent, zise el solemn.

- În sens bun sau rău?

- Cîteodată îmi e greu să spun. Dar presupun că i mult în sens bun.

Se aplecă uşor şi îşi frecă buzele de gura ei.

- Ce voiai să-mi spui în legătură cu fereastra? șopti el.

- Am uitat, zise ea.

- Bun. Atunci o sărută din nou, de data aceasta apăsat, cu sentiment, deși nu mai credea că mai găsește așa ceva în suflet. Ea suspină și se lipi de el, invitîndu-l să o strîngă în brațe.

Caroline dădu drumul bastonului și îl cuprinse de gît, alungînd orice fărîmă de rațiune. Cînd buzele li s-au întîlnit și îi simți căldura trupului, nu mai avea rost să se gîndească dacă e o idee prea bună să-l sărute. Creierul ei, care mai devreme încerca să estimeze dacă el îi va frînge inima, era acum ocupat cu moduri de a face acest sărut să nu se mai termine niciodată...

Se ridică pe vîrfuri, tot mai lipită de el, apoi..

- Auu! ar fi căzut, dacă Blake nu o susținea în brațe.

- Caroline! întrebă el uimit.

- Amărîta mea de gleznă, șopti ea. Am uitat, am încercat să...

El își lipi arătătorul de buzele ei.

- E mult mai bine așa.

- Nu cred, izbucni ea.

Blake îi desfăcu brațele din jurul gîtului său și făcu un pas înapoi. Ridică bastonul de jos și i-l oferi.

- Nu vreau să profit de tine, îi zise blînd, dar în starea actuală a trupului și minții mele, este posibil să fac exact asta.

Carolinei îi venea să strige că nu-i pasă, dar se abținu. Ajunseseră într-un moment de echilibru firav și

nu voia să facă un lucru care să-l pună în pericol. Cînd se afla lîngă acest bărbat simţea ceva cald, plăcut şi bun, iar dacă pierdea asta nu şi-ar fi iertat-o niciodată. De multă vreme nu mai avusese sentimentul că aparţine cuiva, iar acum , în braţele lui, simţea în sfîrşit asta.

El încă nu-şi dădea seama de asta.

Inspiră profund. Putea fi răbdătoare. Ba chiar avea o verişoară pe nume Patience. Avea şi asta o semnificaţie. Desigur, Patience locuia destul de departe, în Massachusetts, cu un tată puritan, dar...

Încă puţin şi îşi trăgea o palmă peste frunte. Ce o apucase acum, să se gîndească la Patience Merriwether?

- Caroline? Te simţi bine?

- Da, perfect, zise ea tresărind. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Doar că...eu...

- Doar ce?

- Mă gîndeam. Fac asta cîteodată.

- Un mod discutabil de a-ţi petrece timpul, zise el.

- Uneori am obiceiul să plec cu gîndul departe.

- Am observat.

- Da? Oh, Îmi cer scuze.

- Nu-i nevoie. E un lucru fermecător.

- Chiar crezi asta?

- Mint foarte rar.

Ea schiţă un zîmbet.

- Foarte rar nu este chiar liniştitor.

- În meseria mea nu poţi rezista prea mult, dacă nu ocoleşti adevărul uneori.

- Hmm. Cred că, dacă este în joc binele ţării...

- Oh, da, întări el sincer, deşi ea nu-l credea.

Nu găsi altceva mai bun de spus decît:

- Bărbaţii!

Totuşi, nu părea deloc amuzată.

Blake rîse, apoi o luă de braţ şi o întoarse cu faţa spre casă.

Haide totuşi, voiai să-mi spui ceva despre ferestre?

- Ah, da, sigur. Poate mă înşel, dar estimez că pervazul ferestrei de la sufrageria din Prewitt Hall este cam la înălţimea celui de-al treilea suport al ferestrei biroului de aici.

- De sus, sau de jos?

- De sus.

- Hmm. Blake examină fereastra cu un ochi expert. Înseamnă că au cam patru metri înălţime. Nu e o sarcină imposibilă, dar e oarecum enervant.

- Ce mod ciudat de a-ţi descrie activitatea.

- Caroline, aproape tot din ce fac eu este enervant, zise el privind-o resemnat.

Chiar aşa? Eu credeam că este mai degrabă palpitant.

- Nu este, răspunse el imediat. Crede-mă pe cuvînt. Şi nici nu este o meserie.

- Nu este?

- Nu, spuse el hotărît. Este un lucru pe care-l fac. Este ceva ce nu voi mai face mult timp.

- Oh.

După o scurtă tăcere, Blake îşi drese glasul şi o întrebă:

- Ce-ţi mai face glezna?

- Bine.

- Eşti sigură?

- Absolut. Nu trebuia să stau pe vîrfuri. Pînă mîine cred că se va vindeca de tot.

Blake se aplecă şi îi palpă uşor glezna. Apoi se ridică, iar ea rămase surprinsă.

- Mîine este puţin prea optimist, dar umflătura s-a diminuat considerabil.

- Da. Caroline nu mai ştia ce să spună. Lucrurile luaseră o turnură neobişnuită. Ce putea să spună acum, în această situaţie? *Mulţumesc pentru sărutul minunat. E posibil să mai primesc unul?*

Carolinei nu i se părea potrivit, chiar dacă asta simţea din tot sufletul. Răbdare, răbdare, îşi zise ea.

- Pari tulburată, îi zise Blake privind-o interesat.

- Da?

- Iartă-mă, spuse el imediat. Păreai foarte serioasă.

Mă gîndeam la verişoara mea, mărturisi ea, realizînd că era o scuză penibilă.

- Verişoara ta?

- Se numeşte Patience.

- Înţeleg.

Caroline se temea că era adevărat. Îl văzu că se abţine să nu rîdă.

- Cred că pentru tine este ca un model.

- Nicidecum. Patience este o cotoroanţă, minţi ea. De fapt, Patience Merriwether era o combinaţie enervantă de reţinere, pietate şi decor. Caroline nu a

întîlnit-o personal, dar scrisorile ei erau pline de predici interminabile, dar politicoase, cum le numea Caroline. Ea îi răspunsese la toate, fiindcă orice scrisoare primită de la cineva era o diversiune plăcută, comparată cu oribilii ei tutori.

- Hmm, făcu el. Cam crudă alegere, mă gîndesc, să împovărezi un copil cu un asemenea nume.

Caroline se gîndi puțin.

- Apropo de nume deosebite; tu cum l-ai primit pe al tău?

- Adică Blake ? Ea dădu din cap afirmativ. A fost numele de fată al mamei mele. În familia mea este obiceiul să se dea celui de-al doilea fiu numele de fată al mamei.

- Cel de-al doilea fiu?

Primul născut de obicei primeşte un nume important, din partea tatălui.

Trent Ravenscroft, se gîndi Caroline. Nu suna rău deloc. Surîse.

- De ce zîmbeşti? o întrebă el.

- Eu? Nimic. Doar că...

- Haide, Caroline, dă totul afară.

Ea înghiți în sec din nou, mintea ei intrînd într-un vîrtej ameţitor. Nu avea cum să recunoască în faţa lui că îşi făcea planuri pentru odraslele lor.

- La ce mă gîndeam, repetă ea.

- Da?

- Desigur! Mă gîndeam că eşti foarte norocos că mama ta nu a avut un nume cu cratimă. Îți dai seama

dacă te-ar fi chemat ceva de genul Fortescue-Hamilton Ravenscroft?

Blake zîmbi.

Crezi că mi-ar fi spus toţi Fort sau Ham, prescurtat?

- Sau, dacă ar fi fost cumva galeză? Ai fi avut un nume fără nici o vocală.

- Aberystwyth Ravenscroft, spuse el, după numele unui binecunoscut castel. Are un anume şarm.

- Ah, dar atunci ar fi trebuit să ţi se spună Stwyth şi asta ar fi sunat ca o fîsîială.

- Am fost cîndva îndrăgostit de o fată pe nume Sarah Wigglesworth. Dar fratele meu m-a convins că trebuie să fiu un stoic şi am lăsat-o să plece.

- Da, spuse Caroline, văd că ar fi foarte dificil pentru un copil să poarte numele Wigglesworth Ravenscroft.

- Acum îmi dau seama că David o dorea pentru sine. Şase luni mai tîrziu erau deja logodiţi.

- Oh, perfect! exclamă Caroline izbucnind în rîs. Dar acum vor trebui să-şi boteze copilul Wigglesworth ?

- Nu neapărat.

- Ştii, zise Caroline îmbujorată. Mă simt foarte obosită. Cred că voi intra să mă odihnesc. Dacă vrei, poţi să intri şi tu.

Nici nu aşteptă răspunsul lui, ci se întoarse şi plecă.

Blake o urmări cum intră în casă şi rămase cu acelaşi zîmbet pe buze, ca şi cînd ea ar fi fost încă acolo,

cu el. De mult timp nu mai discutase cu nimeni despre numele de familie. Numele de familie al Marabellei era George şi glumeau de multe ori pe tema aceasta.

George Ravenscroft. În mintea lui Blake fusese mereu un personaj real, cu părul ondulat, ca abanosul şi ochii albaştri ai mamei.

Dar nu va exista niciodată un George Ravenscroft.

- Iartă-mă, Marabelle, şopti el. O înşelase în atîtea moduri. Nu fusese în stare să o protejeze şi, cu toate că încercase să fie fidel memoriei ei, nu reuşise nici asta, de multe ori. Iar astăzi indiscreţia lui trecuse de hotarele nevoilor trupului său. S-a simţit bine în compania Carolinei. Un sentiment de vinovăţie îi înţepa inima. Iartă-mă, Marabelle, şopti din nou. Pe cînd se îndrepta şi el spre casă, se trezi spunînd: Trent Ravenscroft.

Dădu din cap, dar gîndul nu voia să plece din mintea lui.

CAPITOLUL 10

Umlaut(subst) *– o schimbare sonoră a vocalei, produsă de asimilarea parțială la un sunet adiacent. 2. Semn diacritic, amplasat deasupra unei vocale pentru a indica o atare modificare, in special în limba germană.*

Știind ce știu acum despre domnul Ravenscroft, sincer trebuie să-i mulțumesc Creatorului nostru că nu m-am născut în Germania, unde numele meu putea fi scris cu umlaut.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Pe la jumătatea zilei Caroline trăsese două concluzii. Una, James dispăruse din nou, probabil s-a dus să-l investigheze pe Oliver sau să afle despre activitățile lui trădătoare. Și doi, s-a îndrăgostit de Blake Ravenscroft. Asta nu era chiar adevărat. Mai exact, *credea* că *poate* fi îndrăgostită de Blake Ravenscroft. Nu-i venea să creadă nici ei, dar nu exista o altă explicație pentru recentele schimbări în comportamentul și personalitatea ei.

Caroline era obișnuită cu stilul propriu, adică vorbea fără să gîndească în prealabil, dar astăzi părea că a spus numai prostii. În plus, își pierduse pofta de mîncare cu care era obișnuită. Ca să nu mai spunem că se trezea rîzînd ca o lunatică.

Și, dacă toate acestea nu dovedeau destul, se trezi șoptind: "Caroline Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, mama lui Trent Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, soția lui...Oh, termină!

Dar, dacă Blake îi împărtășea sentimentele, el nu dădea nici un semn în acest sens. Nu hoinărea prin casă ca un îndrăgostit somnambul, intonînd ode închinate frumuseții, grației și inteligenței ei. Ba chiar se îndoia că el ar sta la birou, combinînd cuvinte: "Domnul și doamna Blake Ravenscroft"

Iar dacă era așa, nu exista nici un motiv să creadă că ea poate fi acea doamnă Blake Ravenscroft. Doar cerul știa cîte femei din Londra se credeau îndrăgostite de el. Și dacă el se credea îndrăgostit de vreuna din ele?

Acest gînd o trezi la realitate.

Desigur, nu se putea trece peste sărutări. Lui i-au plăcut cu siguranță clipele cînd s-au sărutat. Dar bărbații sînt diferiți de femei. Caroline a dus o viață relativ protejată. Bărbatul dorește să sărute femeia fără un gram de sentiment implicat.

Pe de altă parte femeia – ei, Caroline nu putea vorbi pentru toate femeile, dar știa că ea nu ar fi putut săruta un bărbat așa cum l-a sărutat pe Blake în după amiaza aceea fără o doză uriașă de sentiment implicat.

Şi uite aşa ajunse ea din nou la ipoteza centrală: că era îndrăgostită de Blake Ravenscroft.

În acest timp Blake stătea pe marginea biroului său şi arunca săgeţi într-o ţintă pe perete. Această îndeletnicire se potrivea perfect cu starea de spirit pe care o avea.

- Nu o voi mai săruta. Nu mi-a plăcut. Bine, mi-a plăcut, puţin, dar la nivel fizic. Se ridică şi făcu o grimasă hotărîtă. E o fată drăguţă, dar nu înseamnă nimic pentru mine.

Ţinti, aruncă săgeata şi privi dezamăgit cum vîrful ricoşă, înfigîndu-se într-un orificiu din perete.

- La naiba, zise el, apropiindu-se să-şi recupereze săgeata. Cum a putut să rateze? El nu rata niciodată. Aproape zilnic arunca la ţintă şi nu rata. La naiba.

- Azi sîntem cam irascibili, nu?

Blake ridică privirea şi-l văzu pe James în pragul uşii.

- Unde naiba ai fost?

- Am avansat în investigaţia noastră asupra lui Oliver Prewitt, lucru pe care nu-l pot spune despre tine.

- Am fost ocupat cu pupila lui.

- La asta m-am gîndit şi eu.

- Ştii la ce m-am referit, zise Blake dînd drumul pe jos săgeţilor.

- Absolut, zise James cu un surîs, dar nu sînt sigur că tu ştii la ce te-ai referit.

- Ai vrea să fii mai puţin dezagreabil, Riverdale şi să-mi spui ce ai aflat?

James se instală comod într-un fotoliu şi îşi desfăcu nodul de la cravată.

- Am supravegheat Prewitt Hall.

- De ce nu mi-ai spus că mergi acolo?

- Fiindcă ai fi vrut să vii cu mine.

- Ai perfectă dreptate. Eu aş...

- Cineva, îl întrerupse James, trebuia să rămînă aici cu musafira noastră.

- Musafira noastră, repetă sarcastic Blake, este o femeie în toată firea. Nu se va considera neglijată, dacă o vom lăsa de capul ei cîteva ore.

- Adevărat, dar s-ar putea să te întorci şi să-ţi găseşti o altă cameră întoarsă cu fundul în sus.

- Nu fii măgar, Riverdale.

James se prefăcu ocupat cu studierea unghiilor.

- Ai noroc că nu mă simt ofensat de asemenea comentarii.

- Ai noroc că nu-ţi smulg limba ca să ţi-o înfig pe gît.

- Este impresionant să te văd cum iei apărarea unei femei, zise James zîmbind larg.

- Nu iau apărarea nimănui. Şi nu mai căuta să-mi arunci momeala.

- Oricum, unul poate spiona mai bine decît doi. Nu am vrut să fac un lucru ostentativ.

- Riverdale, tu trăieşti ca să faci totul ostentativ.

- Da, cîteodată este plăcut să te faci nevăzut prin preajam casei, nu? E uimitor ce spun oamenii cînd nu ştiu cine eşti. Sau, adăugă el cu un zîmbet parşiv, cînd nici măcar nu ştiu că te afli acolo.

- Ai descoperit ceva?

- Nimic important, deşi Prewitt trăieşte clar peste posibilităţile sale. Sau peste ceea ce ar trebui să fie posibilităţile lui.

- Dă-te la o parte, zise Blake luînd o săgeată pe care se pregătea să o arunce.

James îl ascultă, apoi privi dezinteresat unde se opreşte săgeata pe ţintă.

- Aşa mai merge, zise Blake mulţumit de aruncare. Problema este că nu putem presupune automat că banii lui provin din acte de trădare. Dacă este adevărat că preia mesajele de la Carlotta De Leon, atunci sînt sigur că este foarte bine plătit pentru asta. În orice caz, mai ştim că face contrabandă cu coniac şi mătase; de ani de zile trăieşte din asta. Evident că nu putea să o jefuiască pe Caroline de moştenirea ei.

- Aş fi surprins să nu fi făcut asta deja.

- Dar întîmplător, începu Blake surîzător, am făcut şi eu mica mea investigaţie. Se pare că Prewitt are un birou pe care-l ţine încuiat mereu. Caroline nu a avut voie să intre acolo, dar nici fiul lui.

James se lumină la faţă.

- Ochi de taur.

- Exact. Blake aruncă o săgeată la întîmplare. Mă rog, nu mereu exact.

- Cred că e timpul pentru o vizită clandestină la Prewitt Hall, sugeră James.

Blake aprobă dînd din cap. Voia pur şi simplu să rezolve acest caz, să se retragă din Ministerul de Război şi să-şi înceapă o nouă, respectabilă şi plictisitoare viaţă.

- Sînt întru totul de acord.

Au găsit-o pe Caroline în bibliotecă, aşezată sub o masă.

- Ce naiba faci acolo? întrebă Blake.

Cum? Oh, bună ziua, zise ea ridicîndu-se. Servitorii tăi şterg praful şi aici? Strănut de vreo cinci minute.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.

- Examinam teancurile astea cu cărţi. Vreau să pun la un loc toate cărţile de istorie.

- Am crezut că nu te apuci de treabă pînă ce nu ţi se vindecă glezna, spuse Blake pe un ton acuzator.

Deocamdată nu voi aşeza cărţile pe rafturi, răspunse ea. Vreau doar să le grupez pe domenii. Nu-mi folosesc glezna deloc şi oricum, e aproape vindecată. Azi nu am folosit deloc bastonul şi nici nu m-a durut. Se uită la James şi zîmbi. Oh, mă bucur să te revăd, milord.

Marchizul surîse curtenitor şi se înclină.

- Este mereu o plăcere, dragă Caroline.

- Ne aflăm aici cu un scop, miss Trent, interveni ofensat Blake.

- Eram sigură de asta. I se adresă lui James: ai observat că-i place să-mi spună miss Trent cînd e supărat pe mine?

- Caroline, spuse Blake ca un fel de avertisment.

- Desigur, adăugă ea cu candoare, cînd este foarte supărat, revine la Caroline. Probabil că i se pare prea dificil să-mi mîrîie tot numele.

James îşi acoperi gura cu mîna, probabil ca să-şi ascundă rîsul.

- Caroline, începu Blake pe un ton şi mai autoritar, ignorîndu-i glumele: avem nevoie de ajutorul tău.

- Da?

A venit timpul să adunăm dovezi evidente împotriva lui Prewitt.

- Perfect, zise Caroline. Aş vrea să-l văd că plăteşte pentru nelegiuirile lui.

- Fătucă însetată de sînge, zise James rîzînd.

Ea se întoarse spre el şi-i zise cu regret în glas:

- Ce lucru urît ai spus. Nu sînt deloc însetată de sînge. Pur şi simplu vreau ca Oliver să fie pedepsit pentru acele lucruri pe care spuneai că le-a făcut...

- Caroline, dar eu am glumit, zise James.

- Bine, atunci scuze pentru că am reacţionat aşa. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu poţi fi atît de rău...

- Dacă amîndoi aţi putea să treceţi peste momentul de admiraţie mutuală, interveni Blake ironic, să ştiţi că avem lucruri mai importante de discutat.

Caroline şi James se uitau la el contrariaţi.

- Eu şi Riverdale vom pătrunde în Prewitt Hall, o informă Blake. Avem nevoie să ne dai toate detaliile legate de programul familiei şi al servitorilor, ca să nu fim surprinşi.

- Nu aveţi nevoie de toate detaliile, zise ea cu detaşare. Pur şi simplu puteţi merge diseară.

Amîndoi bărbaţii se apropiară de ea, privind-o cu interes.

- Oliver merge să joace cărţi în fiecare miercuri seară. Niciodată nu lipseşte de la masa de joc. Mereu cîştigă. Cred că trişează.

James și Blake schimbară cîteva priviri, iar Caroline înțelese că deja își făceau planuri să intre în acțiune.

- Dacă vă amintiți, într-o miercuri seară am fugit și eu. Exact acum o săptămînă. Este evident că Oliver a ales această seară pentru ca Percy să mă violeze. Fără îndoială că nu voia ca țipetele mele să-i deranjeze urechile.

- Percy va fi acasă? întrebă James.

- Aproape întotdeauna iese și se îmbată. Oliver este cu totul împotriva consumului abuziv de alcool. Spune că băutura îl face slab pe un bărbat. Așa că miercurea seara Percy se strecoară cînd prinde un moment de neatenție din partea tatălui său.

- Dar servitorii? Cîți sînt? întrebă Blake.

Caroline făcu socoteala.

În total cinci. Cei mai mulți locuiesc acolo. Săptămîna trecută Oliver le-a dat seara liberă tuturor, dar sînt sigură că a făcut asta ca să nu-mi sară nimeni în ajutor cînd Percy m-a atacat. Cînd e vorba de alții și nu de sine, e foarte meschin, așa că mă îndoiesc să le fi dat liber fără un motiv întemeiat.

- Ce interesant să știi că violarea ta reprezintă un motiv întemeiat, șopti Blake.

Caroline păru impresionată de reacția lui, iar asta o încînta.

- Dacă veți avea grijă, îi veți evita desigur, zise ea. Poate că vă va fi cam greu să vă descurcați pe holuri, dar cum mă veți lua cu voi...

- Nu te vom lua cu noi, i-o reteză Blake.

- Dar..

- Am spus că nu te luăm cu noi.

- Sînt sigură că, dacă te mai gîndeşti...

- *Am spus că NU vii cu noi,* urlă el, aşa încît şi James tresări, surprins de volumul protestului lui.

- Foarte bine, se consolă Caroline mîhnită. Era convinsă că Blake se înşela, dar nu era în avantajul ei şi nici prudent să-l contrazică.

- Nu uita că ai probleme cu glezna, o linişti James. Nu ai fi în stare să te deplasezi ca de obicei.

Caroline avea senzaţia că James era de acord du Blake sută la sută, iar acum căuta să o facă să se simtă mai bine – mai ales de cînd i-a spus că glezna era aproape vindecată – însă îi aprecia efortul.

- Menajera este cam surdă şi se retrage devreme, le spuse ea. Pentru ea nu trebuie să vă faceţi griji.

- Excelent, zise Blake. Iar restul?

- Mai sînt două cameriste, dar ele locuiesc în sat şi pleacă seara să se culce acasă. Pînă ce Oliver pleacă la jocul de cărţi, ele vor fi duse demult. Băiatul de la cai doarme lîngă grajd, aşa că puteţi să vă apropiaţi liniştiţi de casă din partea opusă.

- Vreun majordom? întrebă Blake.

- Tarnsworth ar putea să vă facă probleme. Are auzul fin şi îi este foarte devotat lui Oliver. Camera lui se află la etajul al treilea.

- Atunci nu cred că vom avea probleme, conchise James.

- Păi nu, dar...Caroline lăsă fraza neterminată, apoi strînse gura într-o grimasă stranie. Blake și James discutau cu însuflețire, de parcă ea era o piesă de mobilier în preajma lor.

Apoi, fără să-și ia rămas bun, ieșiră și merseră în biroul lui Blake, iar Caroline a rămas singură cu cărțile.

- Dintre cei mai nepoliticoși....

- Caroline!

Cînd ridică privirea încîntată, Blake apăru în pragul ușii bibliotecii. Poate că s-a răzgîndit și a decis ca ea să-i însoțească la Prewitt Hall.

- Da?

- Știi, am uitat să te întreb despre carnețelul acela ciudat, pe care-l ai cu tine.

- Pardon?

- Acela cu cuvintele ciudate. Are vreo legătură cu Prewitt?

- Ah, nu. De fapt, ți-am spus adevărul cînd m-ai întrebat despre el deunăzi. Este un dicționar personal. Îmi place să adug în el cuvinte noi. Singura problemă este că adesea uit sensul lor după ce l-am scris pe hîrtie.

- Poate ar fi bine să le utilizezi în contexte. Așa ar fi o cale mai bună prin care să reții înțelesul. Spuse acestea și ieși imediat.

Caroline recunoscu sincer că ideea era bună, doar că acum ar fi dorit nespus să folosească în aceeași frază cuvintele *nesuferit, arogant și enervant.*

Șase ore mai tîrziu Caroline devenise din ce în ce mai morocănoasă. Blake și James au petrecut toată după-

amiaza încuiaţi în biroul lui Blake, unde puneau la punct "atacul" asupra reşedinţei Prewitt Hall.

Fără ea.

Acum ei plecaseră, adăpostiţi de mantia întunecată a unei nopţi fără lună. Pînă şi stelele stăteau ascunse în stratul de nori.

Afurisiţi bărbaţi. Se cred invincibili, dar Caroline era de altă părere. Oricine poate sîngera. Partea cea mai proastă era că se comportau ca şi cînd se distrau de minune. Discutaseră cu însufleţire despre planurile lor, în contradictoriu despre moment şi transport, sau cea mai bună abordare. Iar ca să facă insulta şi mai dureroasă, nici măcar nu s-au sinchisit să închidă uşa biroului lui Blake. Caroline a auzit fiecare cuvinţel din bibliotecă.

Probabil că acum se apropiau de Prewitt Hall, pregătindu-se să forţeze intrarea prin sufragerie...

Fără ea.

- Bărbaţi proşti, proşti, mormăi ea. Îşi răsuci uşor glezna. Nici urmă de durere. Este clar, aş fi putut să-i însoţesc. Nu le-aş fi încetinit accesul.

Îmbrăcaţi complet în negru, arătau seducători. Caroline i-a urmărit plecînd, simţindu-se absolut nedreptăţită. Purta una dintre rochiile pe care Blake i le cumpărase, dar se simţea tot ca o porumbiţă simplă, alături de cei doi corbi răpitori.

Se aşeză în bibliotecă la o masă pe care adunase toate bibliografiile. Îşi pusese în gînd să petreacă toată după-amiaza aranjînd volumele în ordinea alfabetică a

domeniilor, sarcină pe care acum o îndeplinea cu destul de mult patos, poate mai mult decît necesar.

Platon înaintea lui Socrate, Cromwell înainte de Fawkes...

Caroline trînti un volum de Milton peste unul de Machiavelli. Era nedrept. Ar fi trebuit să o ia şi pe ea. Doar ea le desenase schiţa parterului de la Prewitt Hall, dar nimic nu poate înlocui cunoaşterea directă. Fără ea erau în pericol să pătrundă într-o cameră greşită, ori un servitor se putea trezi, of – înghiţi cu greu, îngrijorată că puteau fi chiar ucişi.

Gîndul că i-ar putea pierde pe cei doi noi prieteni îi îngheţa inima. O viaţă întreagă şi-a dorit o familie, iar acum, cînd în sfîrşit a găsit doi oameni care aveau nevoie de ea – chiar dacă era doar la nivelul siguranţei naţionale – nu voia să stea cu mîinile în sîn privindu-i cum înfruntă pericolul.

Marchizul însuşi a spus că ea era importantă în investigaţia lor. Cît despre Blake, ei bine, Blake nu prea dorea să recunoască faptul că ea era implicată oarecum în acţiunile lor pentru Ministerul de Război, dar chiar şi el a spus că ea a făcut o treabă bună cu informaţiile despre reşedinţa familiei Prewitt şi obiceiurile lor.

Ştia că ajutorul ei le va fi util la faţa locului. Oricum, ei nu ştiau că ea va fi acolo. Caroline îşi aminti ceva şi tresări, îngrozită. Oare cum a uitat să le spună despre ceaiul de seară al lui Farnsworth? Era un ritual al majordomului. În fiecare seară, ca un ceasornic, el îşi bea ceaiul la ora zece. Era un obicei straniu, dar

Farnsworth ținea foarte mult la el. Ceaiul fierbinte, cu lapte și zahăr, chec cu unt și gem de căpșuni – avea nevoie de gustarea lui nocturnă și vai de acela care l-ar fi întrerupt. Odată Caroline a luat ceainicul cu împrumut și s-a trezit fără pături o săptămînă întreagă. În decembrie.

Caroline aruncă o privire spre ceasul bunicului ei. Era nouă și un sfert. Blake și James plecaseră în urmă cu cincisprezece minute. Trebuie să fi ajuns la Prewitt Hall la...

Doamne, probabil că au ajuns exact cînd Farnsworth își pregătea gustarea. Majordomul avea o vîrstă apreciabilă, dar nu era un tip plăpînd și se pricepea la arme de foc. Trebuia să treacă prin sufragerie, în drum spre camera lui, venind din bucătărie.

Caroline rămase cu ochii mari și o expresie hotărîtă. Aveau nevoie de ea. Blake avea nevoie de ea. Nu ar mai fi putut trăi cu sine, dacă nu mergea să-i avertizeze.

Fără să se gîndească la glezna ei, ieși din cameră și se îndreptă spre grajduri. Caroline nu prea știa să călărească. Tutorii ei nu i-au dat deseori ocazia să exerseze, dar cît de cît se pricepea și putea să se țină în șa. În plus, nu trebuia să meargă chiar la galop.

Pînă ce ajunse la casa lui Oliver, ceasul de buzunar luat în grabă de pe biroul lui Blake arăta ora zece fix. Legă de un copac iapa împrumutată tot de la Blake și se strecură spre casă, ascunzîndu-se în spatele gardului viu care mărginea aleea spre intrare. Cînd ajunse la Prewitt

Hall, se lăsă pe mîini şi pe genunchi. Se îndoia că mai era cineva treaz în casă, cu excepţia lui Farnsworth, care era la bucătărie, dar i se păru prudent să nu treacă prin faţa niciunei ferestre.

- Blake ar trebui să aprecieze asta, îşi şopti ea. Nu numai că făcea o nebunie, tîrîndu-se în patru labe, dar se întorsese la Prewitt Hall, locul unde nu şi-ar fi dorit să se afle în următoarele cinci săptămîni. Mai mult chiar, venise de bună voie! Ce proastă. Dacă Oliver punea mîna pe ea...

- Oliver este la jocul de cărţi. Oliver trişează la cărţi. Îi era uşor să şoptească lucrurile acestea, dar nu se simţea mai bine. De fapt parcă avea ace în stomac.

Era destul de supărată că Blake şi James nu au luat-o cu ei, dar fiind aici, în aceste circumstanţe periculoase, ar fi dorit să fie la Seacrest Manor înapoi, cu o cană de ceai cald în mînă...

Caroline înţelese că nu era născută pentru viaţa de spion. Ajunse în partea nordică a casei şi privi spre peretele din vest. Nu i-a văzu nici pe Blake, nici pe James, ceea ce însemna că intenţionau să pătrundă prin fereastra sudică.

Dacă nu intraseră deja.

Caroline îşi muşcă buza. Dacă erau în sufrageria dinspre sud, era sigur că Farnsworth îi va auzi. Iar Oliver ţinea o puşcă încărcată într-un dulap din hol. Dacă Farnsworth suspecta pătrunderea vreunui intrus, cu siguranţă el va scoate arma înainte de a cerceta, iar Caroline se îndoia că majordomul va pune întrebări

înainte de a apăsa pe trăgaci.

Se panică, grăbindu-se să avanseze prin iarba înaltă, deşi mergea de-a buşilea. Reuşi să treacă de colţ.

- Ai auzit ceva? James se întrerupse din ce făcea la zăvorul ferestrei şi înclină uşor capul. Urcase pe umerii lui Blake, ca să poată ajunge la fereastră.

Cum James îşi reluă manevrele delicate, Blake se uită la stînga, apoi la dreapta şi auzi din nou un foşnet ciudat, prelung. Îl atinse uşor pe James pe picior şi-i făcu semn să nu vorbească. James înţelese mesajul şi se opri din nou, apoi sări de pe umerii lui Blake şi se ghemuiră amîndoi, luînd poziţia potrivită cu vigilenţa.

Blake îşi scoase pistolul şi se apropie de colţul clădirii, cu spatele lipit de perete. Văzu o umbră apropiindu-se. Nu-şi dădea seama cine putea fi, dar cum o lumînare fusese lăsată aprinsă la o fereastră din aripa vestică, văzu cum umbra devine din ce în ce mai mare. Strînse mai bine pistolul şi pregăti degetul pe trăgaci. De după colţ apăru o mînă, iar Blake sări asupra necunoscutului.

CAPITOLUL 11

Puzderie(subst) *– abundență, supraabundență de produse*

Blake insistă că sînt o puzderie de motive pentru care să nu pun în scris ce e important, dar eu nu cred că s-ar găsi ceva incriminant în micul meu dicționar.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Caroline mergea de-a buşilea, iar în clipa următoare se trezi trîntită la pămînt, ca o clătită, iar în spate simți o greutate enormă și straniu de caldă. Dar nu aceste detalii o nelinișteau, ci arma rece pe care o simțea proptită în coaste.

- Nu te mişca, îi ordonă o voce exact la ureche. Era o voce cunoscută.

- Blake? zise ea cu greutate.

- Caroline? Urmă o înjurătură atît de vulgară, încît nu-și aminti să o mai fi auzit vreodată, deşi slavă Domnului, auzise de toate de la diverşii ei tutori.

- Ea în persoană, răspunse aproape înecîndu-se. Oricum nu mă pot mişca. Eşti foarte greu.

El se retrase și o țintui cu o privire vrăjmașă. Caroline ar fi dorit ca situația să fie oarecum inversă. Blake Ravenscroft era cu siguranță un om cu care nu e bine să te pui contra.

- Să știi că te omor, șuieră el.

- Nu vrei să-mi faci puțină morală mai întîi?

El o privi și mai stupefiat.

- Retrag ce am spus mai devreme, zise el sacadat. Mai întîi te voi strangula, apoi te voi ucide.

Aici? insistă ea nedumerită, privind de jur împrejur. Cadavrul meu nu ar trezi suspiciuni dimineața?

Ce naiba faci aici? Ți-am lăsat instrucțiuni precise, să stai...

- Știu, îl întrerupse ea, lipindu-și degetul de buze, dar mi-am amitit ceva și...

- Nu-mi pasă dacă ți-ai amintit cartea a doua din Biblie. Ți s-a spus...

James puse o mînă pe umărul lui Blake și îl calmă:

- Ascultă ce are de spus, Ravenscroft.

- Este vorba de majordom, începu Caroline repede, înainte ca Blake să se răzgîndească și să o sugrume totuși. Farnsworth. Am uitat de ceaiul lui. Știi, are un obicei ciudat. Bea ceaiul la ora zece în fiecare seară. Și trece exact pe lîngă...Caroline se opri brusc, uitîndu-se spre fereastra în care se zărea o lumină mișcîndu-se. Doar dacă nu cumva a auzit ceva și s-a dus în sufragerie să cerceteze...

Toți trei se lipiră de pămînt.

- Are auzul foarte bun, șopti Caroline.

- Atunci taci din gură, replică Blake.

Ea se conformă.

Lumina călătoare dispăru o clipă, apoi reapăru în sufrageria dinspre sud.

- Parcă ai zis că Prewitt își ține camera încuiată, șopti Blake.

- Farnsworth are și el o cheie, răspunse ea.

Blake îi făcu semn cu mîna să se depărteze de fereastra sufrageriei dinspre sud, așa că ea se lăsă pe burtă și se tîrî așa pînă trecu de locul vizat. Blake era în spatele ei. Se uită după James, dar parcă acesta plecase spre colțul din direcția opusă.

Blake arătă spre clădire și spuse :

- Mai aproape de perete.

Caroline îi urmă instrucțiunile și rămase practic lipită de zidul rece de la Prewitt Hall. În cîteva secunde, simți iar în spate trupul fierbinte al lui Blake Ravenscroft lipit de al ei. Tresări. Bărbatul se afla chiar deasupra ei! Îi venea să strige de ciudă, dar trebuia să tacă. În plus, mai era și cu fața atît de aproape de pămînt, încît putea mușca din iarbă.

- Cîți ani are majordomul? întrebă el, iar ea îi simți răsuflarea fierbinte pe obraz și ar fi jurat că buzele lui erau lipite de urechea ei.

- Cel puțin cincizeci, șopti ea, dar trage bine cu arma.

- Majordomul?

- A lucrat în armată, explică ea. În colonii. Cred că a primit și o medalie de onoare.

- Norocul meu, bîjbîi Blake. Presupun că nu e îndemînatic cu arcul şi săgeata.

- Ah, nu, dar odată l-am văzut cum a aruncat cu cuţitul într-un copac de la douăzeci de paşi.

- Ce? zise Blake, după care mai scoase o înjurătură complicată, care o impresionă din nou.

- Glumesc, spuse ea.

- Nu e timpul pentru glume, zise el încordîndu-se. Nu e nici locul...

- Da, îmi dau seama....

Apăru şi James de după colţ, tîrîndu-se pe coate şi pe genunchi. Îi privi pe cei doi foarte interesat.

- Habar nu aveam că voi doi vă distraţi aşa bine aici.

- Dar nu ne distrăm, au spus cei doi într-un glas.

James clătină din cap solemn, semn clar că îi ironiza.

- Sigur că nu, este evident. Se uită întîi la Blake, care stătea nemişcat deasupra Carolinei. Hai să trecem la treabă. Majordonul a plecat în camera lui.

- Eşti sigur?

- Am văzut lumina plecînd din sufragerie, apoi urcînd pe scări.

- Există o fereastră laterală pe casa scării, explică apoi Caroline. O poţi vedea dinspre sud.

- Bine, zise Blake, apoi se rostogoli într-o parte şi rămase ghemuit. Hai să începem să deschidem ferestrele.

- Nu e o idee bună, spuse Caroline. Cei doi se uitau la ea, dar din cauza întunericului era greu de spus dacă

păreau interesați sau disprețuitori. Farnsworth vă va auzi din camera lui, spuse ea. Este la etajul al doilea şi fiind cald, mai mult ca sigur că ține fereastra deschisă. Dacă se uită afară, sigur te va vedea.

- Ar fi trebuit să ne spui asta înainte să încercăm intrarea, replică Blake.

- Oricum, pot să vă ajut să intrați, zise ea imediat.

- Cum?

- Mulțumesc, Caroline, zise ea cu sarcasm. Ce bine că te-ai gîndit. Păi, cu plăcere, Blake, este plăcerea mea să te ajut.

El nu păru deloc amuzat.

- Caroline, nu avem timp de glume. Spune-ne ce putem să facem.

- Poți să spargi o încuietoare?

- Sigur că da, spuse el puțin contrariat. Riverdale e mai rapid, totuși.

- Bine, urmați-mă.

El puse mîna pe umărul ei drept.

- Tu nu intri.

- Dar ce vrei, să rămîn aici singură? Unde oricine trece, mă poate recunoaşte? Ca să nu mai vorbesc de hoți, tîlhari...

- Scuze, Caroline, dar noi sîntem hoții şi tîlharii în tabloul acesta, interveni James.

Caroline încercă să nu rîdă, iar Blake fumega de nervi. James se uită cînd la unul, cînd la celălalt, extrem de interesat. Zise în cele din urmă:

- Are dreptate, Ravenscroft. Nu putem să o lăsăm aici singură. Ia-o înainte, Caroline.

Blake mai scoase cîteva înjurături, apoi se intercală între Caroline şi James, fără alte cuvinte.

Ea îi conduse la o uşă laterală, în spatele unui arţar masiv. Le făcu semn să nu scoată un sunet, iar ea se apropie de uşa aceea şi din cîteva mişcări pricepute, reuşi să tragă zăvorul şi o deschise.

- Crezi că majordomul nu te-a auzit? întrebă James.

- Camera lui e prea departe, zise ea. Doar menajera locuieşte în această aripă a casei, iar ea este cam surdă. De multe ori m-am strecurat înăuntru şi afară în felul acesta. Nimeni nu m-a auzit.

- Puteai să ne spui asta şi nouă, zise Blake.

Nu puteai să faci ce am făcut eu. Trebuie să loveşti puţin uşa. Mi-au trebuit şi mie cîteva săptămîni să învăţ.

Şi ce făceai cînd te strecurai afară noaptea? întrebă el.

- Nu înţeleg ce te priveşte pe tine.

- Mă priveşte din clipa cînd te-ai mutat în casa mea.

- Nu m-aş fi mutat la tine, dacă nu m-ai fi răpit!

- Nu te-aş fi răpit, dacă nu te-ai fi aventurat prin peisajul rural, fără să te gîndeşti la siguranţa ta.

- Eram mult mai în siguranţă în peisajul rural, decît am fost la Prewitt Hall, asta ştii şi tu foarte bine.

- Tu nu ai fi în siguranţă nici într-o mănăstire.

Caroline ridică ochii spre cer.

- Este cea mai ridicolă...Bine, lasă. Dacă eşti atît de supărat că nu te-am lăsat să deschizi uşa, uite, o închid la loc şi poţi încerca să o deschizi.

El făcu un pas spre ea şi-i zise ameninţător:

- Dacă te-aş sugruma aici, nu există nici un tribunal din ţara asta care să nu mă achite...

- Porumbeilor, dacă nu vă puteţi abţine să vă tot împungeţi, interveni James, mi-ar plăcea să caut prin biroul lui Prewitt, înainte ca el să se întoarcă acasă.

Blake o privi pe Caroline ca şi cînd ea era motivul întîrzierii lor, însă ea atacă prima:

- Nu uita că, dacă nu eram eu...

- Dacă nu erai tu, aş fi fost un bărbat fericit acum, spuse el apăsat.

- Pierdem timpul, îi avertiză James. Puteţi rămîne aici amîndoi, dacă nu puteţi încheia hîrjoneala asta verbală, dar eu voi intra în sufragerie.

- Intru eu prima, zise Caroline, fiindcă ştiu drumul.

- Vei intra după mine, o anunţă Blake, apoi îmi vei spune încotro să merg.

- Of, pentru numele lui Dumnezeu, răbufni James exasperat. Eu voi intra primul, ca să nu vă mai aud. Caroline, vino după mine ca să-mi spui pe unde să merg. Blake, tu ne acoperi spatele.

Cei trei pătrunseră tiptil în casă, uimitor, dar fără alte cuvinte, cu excepţia instrucţiunilor Carolinei. Au reuşit să ajungă la uşa sufrageriei dinspre sud. James scoase o unealtă ascuţită şi o introduse în încuietoare.

- Crezi că va reuşi? îi şopti Caroline lui Blake.

- Riverdale e cel mai bun. Poate descuia orice încuietoare mai repede ca oricine.Urmăreşte-l, mai are trei secunde. Una, două...

Clic.Uşa se deschise.

- Trei, anunţă James încîntat de sine.

- Bravo, spuse Caroline, iar el zîmbi larg.

Pînă acum nu am întîlnit o femeie sau o încuietoare care să nu mă iubească.

Blake bombăni ceva neinteligibil şi trecu pe lîngă ei.

- Tu, îi zise el Carolinei, cu degetul întins spre ea, să nu atingi nimic.

- Vrei să-ţi spun ce mi-a zis Oliver să nu ating? întrebă ea, cu un zîmbet fals.

- Miss Trent, nu am timp de glume.

- Oh, dar nici nu visez să-ţi irosesc timpul.

- Vreau să o omor, îi zise Blake lui James.

- Iar eu te voi omorî pe tine, replică James calm. De fapt, pe amîndoi. Îi lăsă pe cei doi şi se apropie de birou. Blake, tu verifică sertarele. Caroline, bine, nu ştiu ce poţi face, dar nu ţipa la Blake.

- El a ţipat primul la mine, se văită Caroline, ca un copil neascultător.

James dădea din cap neputincios. Merse să descuie sertarele. Procedă cu fiecare sertar ca şi cu uşa, apoi examină atent conţinutul fiecăruia. Rearanjă totul la fel, pentru ca Oliver să nu-şi dea seama că a umblat cineva acolo.

Caroline îl urmărea atentă şi îi indică:

- Ar fi bine să te concentrezi asupra celui de jos stînga. El o privi interesat, dar nu înţelegea, atunci ea detalie: este cel pe care Oliver îl proteja ca un nebun.

Odată era să-i ia gîtul lui Farnsworth doar fiindcă a lustruit încuietoarea.

- Nu puteai să ne spui asta înainte să caute prin toate sertarele? întrebă nervos Blake.

- Am încercat, dar m-ai amenințat că mă omori.

James deschise deja sertarul în discuție, ignorîndule tiradele. Înăuntru dădu de un teanc de dosare, toate etichetate cu date.

- Ce este?

James fluieră admirativ.

- Biletul lui Prewitt spre temniță.

Caroline și Blake s-au apropiat, curioși peste măsură. Erau cam treizeci de dosare. James deschise unul pe birou și citi conținutul extrem de interesat.

- Ce scrie în el? întrebă Caroline.

- Sînt documente care dovedesc activitățile ilicite ale lui Prewitt, zise Blake. Ce prost a fost că a așternut totul pe hîrtie.

- Oliver e un tip foarte organizat, spuse ea. Ori de cîte ori concepe un plan, întotdeauna îl așterne pe hîrtie, apoi îl urmează fără excepție.

James le arătă o frază unde citi inițialele CDL.

- Asta trebuie să fie Carlotta, șopti el. Dar acesta cine e?

Caroline urmări cu degetul literele MCD.

Miles Dudley, zise ea. Cei doi așteptau explicația ei.

- Cine? întrebară ei într-un glas.

- Miles Dudley, cred. Este unul dintre apropiații

lui Oliver. Se cunosc de mulţi ani.

Blake şi James îşi aruncau priviri complice.

- Mi se pare un tip detestabil, continuă Caroline. Mereu se ţinea scai de cameriste. Şi de mine. De obicei cînd venea în vizită, eu dispăream.

- Sînt suficiente dovezi în dosarul acela pentru a-l aresta pe Dudley?

- Trebuie să fie, răspunse James, dacă am fi siguri că MCD este cu adevărat Miles Dudley. Nu poţi să trimiţi la închisoare nişte oameni, doar pe baza iniţialelor lor.

- Dacă l-ai aresta pe Oliver, zise Caroline, sînt sigură că el l-ar incrimina pe domnul Dudley. Or fi ei prieteni buni, dar mă îndoiesc de loialitatea lui Oliver în circumstanţe delicate. Cînd vine vorba de loialitate, cred că Oliver îşi este loial doar lui însuşi.

- Nu sînt pregătit să-mi asum acest risc, zise Blake. Nu-mi voi găsi liniştea pînă ce nu-i văd pe aceşti doi trădători în temniţă sau spînzuraţi. Trebuie să-i prindem pe amîndoi în acţiune.

- Există vreo modalitate prin care să poţi stabili cînd intenţionează Oliver să dea următoarea lovitură de contrabandă? întrebă Caroline.

- Nu, zise James, răsfoind prin dosare, decît dacă este extrem de prost.

- Dar acesta? zise Caroline, ridicînd un dosar aproape gol, cu datele 31-7-14.

Blake îl luă din mîna ei şi-i răsfoi conţinutul.

- Ce idiot!

- Nu te contrazic în legătură cu prostia lui Oliver, interveni Caroline, dar sînt sigură că nu se aştepta ca biroul lui să fie scotocit.

- De aceea acest gen de informaţii nu se notează niciodată, spuse Blake.

- Ei, Ravenscroft, îl întrerupse James, cu asemenea idei, ai fi un infractor excelent.

- Prewitt pune la cale ceva grandios, zise Blake preocupat de datele din dosare. După cum se pare, mai mare decît orice a făcut pînă acum. Menţionează aici CDL şi MCD, apoi "restul". De asemenea notează şi o sumă de bani destul de consistentă.

Caroline privi peste umărul lui şi văzu cifrele scrise.

- Doamne, exclamă ea. Cu banii aceştia, de ce mai are nevoie de moştenirea mea?

- Unii oameni cred că niciodată nu au destul, zise Blake pe un ton caustic.

James îşi drese glasul.

Atunci cred că trebuie să aşteptăm, pînă la sfîrşitul lunii şi-i vom lovi pe toţi. Vom elimina cercul întreg dintr-o singură mişcare.

- Mi se pare un plan bun, interveni Caroline. Chiar dacă va mai trebui să aşteptăm trei săptămîni.

Blake îi zise mînios:

- Tu nu vei participa.

- Pe naiba, replică ea, cu mîinile în şolduri. Dacă nu eram eu, nici nu aţi fi ştiut că pune la cale ceva miercuri. Doar nu-ţi imaginezi că şi-a petrecut toate

zilele de miercuri la jocul de cărţi? Mă întreb dacă la el contrabanda nu este un mod de viaţă. Miercurea şi tot timpul.

- Uite, zise ea după ce răsfoi filele şi făcu socoteli în minte. Toate sînt planificate în aceeaşi zi a săptămînii.

- Mă îndoiesc că se ocupă de contrabandă doar miercurea, reluă James, dar poate folosi ziua ca alibi pentru activităţile ilegale de oricînd. Cu cine joacă el cărţi?

- Cu Miles Dudley, în primul rînd.

- Probabil că toţi partenerii de joc sînt implicaţi. Cu mai cine? întrebă Blake.

- Bernard Leeson. El este chirurgul din zonă.

Mi se pare normal, mormăi Blake. Urăsc lipitorile.

- Şi cu Francis Badeley, încheie ea, magistrat.

- Înseamnă că nu putem apela la el pentru asistenţă în această situaţie.

- Poate că-şi va acorda singur asistenţă, zise Blake. Va trebui să solicităm ajutor de la Londra.

James încuviinţă.

- Moreton va dori nişte dovezi înainte să-şi trimită oamenii la o operaţiune de aşa amploare. Va trebui să luăm dosarele acestea.

- Dacă aş fi în locul vostru, eu nu le-aş lua pe toate, sugeră Caroline. Oliver intră zilnic în camera aceasta. Sigur va observa dacă-i lipsesc dosarele.

- Devii din ce în ce mai bună la chestiile astea, o complimentă James zîmbind. Eşti sigură că nu vrei să

semnezi un contract?

- Ea nu lucrează pentru Ministerul de Război, le-o reteză Blake. Caroline avu impresia că el ar fi urlat aceste cuvinte, dacă nu ar fi fost ascunși în biroul lui Oliver.

Vom lua cîteva, spuse James, ignorînd interjecțiile lui Blake. Dar pe acesta nu-l putem lua, zise el ridicînd un dosar legat de următoarea misiune. Foarte curînd va dori să se uite prin el.

- Dă-i Carolinei o bucată de hîrtie, o persiflă Blake. Sînt sigur că îi va plăcea să copieze informațiile din dosar. Totuși, cu talentul ei la caligrafie...

- Nu știu unde ține Oliver hîrtia de scris, spuse ea, ignorîndu-i sarcasmul. Niciodată nu-mi permitea să intru în camera asta. Totuși știu că putem găsi pe hol niște hîrtie, o călimară și o pană de scris.

- Bună idee, zise James. Cu cît răscolim pe aici mai puțin, cu atît sînt mai mici șansele ca Prewitt să observe că i-a umblat cineva prin lucruri. Caroline, mergi și adu călimara și pana de scris.

- Bine. Ea îl salută formal și se grăbi spre ușă. Doar că Blake a fost mai iute de picior.

- Nu pleci nicăieri singură, șuieră el. Mai încet.

Caroline nici nu se gîndi să încetinească pasul, fiind sigură că el o va urma pînă în sufrageria dinspre răsărit. Era camera unde ea primea vizitele doamnelor din zonă. Nu că ar fi venit foarte multe, dar acolo ținea Caroline hîrtie, cerneală și penele de scris, în caz că avea cineva nevoie să scrie rapid un bilet sau o scrisoare.

Numai că exact cînd se pregătea să intre în încăpere, auzi un zgomot dinspre uşa de la intrare. Era zgomotul produs de o cheie care descuie o încuietoare. Îi spuse speriată lui Blake:

- Este Oliver!

El nu pierdu timpul cu comentarii. O luă pe sus pe Caroline şi ajunse cu ea în sufrageria dinspre răsărit. Cînd se dezmetici mai bine, Caroline stătea ghemuită în spatele unei canapele, alături de Blake. Inima îi bătea atît de tare încît se mira că nu trezeşte toată casa.

- Ce face James? şopti ea îngrijorată.

Blake îi puse degetul pe buze.

- El ştie ce să facă. Acum taci, că vine încoace.

Caroline simţi că îngheaţă de frică, mai ales cînd auzi paşii lui Oliver răsunînd pe hol. Dacă James nu l-a auzit intrînd, sau nu a avut timp să se ascundă? Dacă a uitat să închidă uşa? În minte i se învîrteau o mulţime de posibilităţi dezastruoase.

Paşii lui Oliver nu se auzeau îndreptîndu-se spre sufrageria dinspre sud, ci se apropiau chiar de ea! Caroline rezistă eroic fără să strige de spaimă, apoi îi dădu un ghiont în coaste lui Blake. El nu răspunse, ci se încordă mai tare.

Caroline văzu pe o măsuţă o sticlă cu coniac. Oliver obişnuia să-şi umple un pahar, pe care îl lua sus, în dormitor. Dacă nu se întorcea după ce îşi va turna, nu-i va vedea, dar dacă se va întoarce...

Extrem de panicată, smuci braţul lui Blake. Puternic. El nu se clinti. Atunci disperată ea îl împunse

cu degetul în piept, arătînd spre sticla cu coniac.

- Ce? şopti Blake.

- Coniacul, rosti ea doar cu buzele şi arătă iar spre sticla cu coniac.

Blake făcu ochii mari şi începu să caute cu privirea prin încăpere o altă ascunzătoare. Lumina era slabă şi se vedea prost.

Avantajul Carolinei era că ea cunoaşte camera foarte bine. Făcu semn cu capul într-o parte, îndemnîndu-l pe Blake să o urmeze, apoi se ghemui în spatele altei canapele, mulţumită că pe podea exista un covor. Altfel, paşii le-ar fi fost detectaţi şi ar fi fost pierduţi.

Chiar în clipa aceea intră Oliver, ca să-şi toarne nişte coniac. Peste cîteva secunde se auzi paharul trîntit pe masă, urmat de sunetul încă unei porţii de coniac turnat. Caroline nu ştia ce să creadă. Oliver nu obişnuia să bea mai mult de un pahar înainte de culcare. Probabil că azi avusese o seară dificilă, fiindcă oftă şi spuse:

- Doamne, ce dezastru.

Apoi, culmea ororii, se aruncă exact pe canapeaua în spatele căreia stăteau ei ascunşi şi îşi propti picioarele pe masă. Caroline îngheţă. Oricum, era deja paralizată de spaimă. Era clar. Erau prinşi în capcană.

CAPITOLUL 12

Paliativ(subst) *– Ceva care oferă superficial sau temporar alinare*

Un sărut, am aflat, este un paliativ slab, atunci cînd ţi se frînge inima.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

Blake puse mîna peste gura Carolinei. El ştia să tacă; avea ani de experienţă în arta păstrării tăcerii absolute. Dumnezeu ştia ce putea să facă acum Caroline. Femeia nebună ar putea strănuta, sau sughiţa, sau putea să se foiască.

Ea se uita la el pe deasupra mîinii. Da, se gîndea Blake, era genul care se foieşte. O reţinu cu mîna cealaltă de braţul drept şi strînse bine, hotărît să nu-i dea drumul. Nu-i păsa dacă avea să-i lase semne care să dureze o săptămînă; era greu de imaginat ce ar fi făcut Prewitt, dacă ar fi ştiut că pupila lui fugară se ascunde chiar în sufrageria lui, în spatele canapelei. Totuşi, cînd Caroline a fugit, practic ea îşi luase toată averea cu ea.

Prewitt căscă, apoi se ridică, iar Blake deveni optimist. Dar nenorocitul merse la măsuță și-și mai turnă un pahar. Blake o privi întrebător pe Caroline. Oare nu ea a spus că Prewitt nu e interesat de băuturi alcoolice? Ea ridică din umeri, neștiind ce urma să facă tutorele ei.

Prewitt se așeză greoi pe canapea, gemu ca o fiară și mormăi:

- Afurisită fată.

Caroline făcu ochii mari. Blake arătă cu degetul spre ea și întrebă doar cu buzele: "Tu"? Ea ridică din umeri și atît. Blake închise ochii o clipă, încercînd să intuiască la ce s-a referit Prewitt. Nu putea ști sigur. Putea fi vorba de Caroline; sau de Carlotta De Leon.

- Unde naiba poate să fie? întrebă Prewitt, apoi mai sorbi o gură de coniac.

Caroline arătă spre sine, iar Blake nu mai mișcă, fiind foarte atent la Prewitt. Dacă acest nenorocit i-ar descoperi acum, misiunea ar fi fost compromisă. Mă rog, nu în întregime. Blake era sigur că împreună cu James îl putea demasca pe Prewitt, dar așa ar fi scăpat ceilalți tovarăși de conspirație. Era mai bine să aibă răbdare încă trei săptămîni. Apoi inelul spionajului se va închide definitiv.

Apoi, cînd Blake simțea că-l lasă picioarele, Prewitt trînti paharul pe masă și ieși din cameră. Blake numără pînă la zece, luă mîna de la gura Carolinei și oftă ușurat.

Oftă și ea, apoi îl întrebă:

- Crezi că vorbea despre mine?

- Habar n-am, răspunse sincer Blake. Nu m-ar surprinde să fie așa.

- Crezi că l-a descoperit pe James?

- Dacă l-ar fi găsit, am fi auzit niște zgomote. Asta nu înseamnă că sîntem în siguranță, tousi. Știm că Prewitt are de mers de-a lungul holului, înainte să intre în sufrageria dinspre sud.

- Ce facem acum?

- Așteptăm.

- Ce așteptăm?

El se întoarse brusc spre ea.

- Pui cam multe întrebări.

- E singurul mod în care poți învăța ceva util.

- Așteptăm, zise Blake și răsuflă prelung, pînă ce vom avea un semn de la Riverdale.

- Dacă și el așteaptă un semn de la noi?

- Nu așteaptă.

- Cum poți fi sigur?

- Eu și Riverdale am lucrat împreună șapte ani. Îi cunosc metodele.

- Nu văd cum te-ai fi putut pregăti pentru acest scenariu.

El îi aruncă o privire iritată, iar ea amuți. Oricum se uita la el cu interes. Blake o ignoră cîteva minute, deși nu-i era ușor. Chiar și sunetul respirației ei îl excita. În circumstanțele date, reacția lui era una complet neadecvată. Nu se mai confruntase niciodată cu așa ceva, nici chiar cînd era cu Marabelle. Din nefericire, părea că nu are ce face în acest sens, fapt care îl enerva și mai mult.

Apoi ea se mișcă, iar brațul ei șterse ușor șoldul lui și...Blake alungă acel gînd, care se tot insinua în imaginația lui, apoi o luă de mînă brusc și se ridică.

- Să mergem.

- Am primit vreun semn de la marchiz? întrebă ea nedumerită.

- Nu, dar a trecut destul timp.

- Parcă ai spus că...

- Dacă vrei să faci parte din această operațiune, va trebui să înveți să execuți ordinele. Fără să pui întrebări.

- Mă bucur că ai decis să mă lași să particip.

Dacă Blake ar fi putut să-i smulgă limba în clipa aceea, ar fi făcut-o. Sau măcar ar fi încercat.

- Urmează-mă, porunci el.

Caroline îl salută, apoi imită mersul în marș pe vîrfuri, urmîndu-l spre ușă. Blake era convins că merita o medalie pentru că nu o lua de guler și nu o azvîrlea afară, pe fereastră. Măcar pentru asta și tot va trebui să solicite un fel de primă de la Ministerul de Război. Dacă nu-i vor putea oferi bani, atunci se va mulțumi cu vreo proprietate neînsemnată, confiscată de la vreun criminal, pe undeva.

Sigur că merita ceva în plus pentru această misiune. Poate că era extrem de plăcut să o săruți pe Caroline, dar pentru o misiune era nespus de agasantă. Cînd ajunse să deschidă ușa, pe ea o lăsă în urma lui. Cu arma în mînă se uită pe hol, văzu că era pustiu, apoi ieși. Caroline îl urmă, așa cum știa că o va face.

Era prea încăpățânată, prea nepăsătoare. Îl năpădiră

amintirile. Marabelle. O fracţiune de secundă Blake închise ochii, încercînd să o alunge din minte pe răposata lui logodnică. Poate trăia încă în inima lui, dar aici, la Prewitt Hall ea nu avea ce să caute. Mai ales dacă Blake voia să iasă teferi toţi trei.

Amintirea Marabellei, totuşi, rămase undeva în urmă, fiindcă neîncetat Caroline îl tot ciupea de braţ.

- Ce mai e? întrebă el.

- Nu ar trebui măcar să luăm hîrtia şi penele de scris? Nu de asta am venit?

Blake se lăsă convins şi spuse încet:

- Da, ar fi o idee bună.

Ea dădu fuga să aducă rezerve, în timp ce el continua să bombăne, supărat pe sine. Se înmuia, dădea dovadă de slăbiciune. Nu prea i se întîmplase să uite ustensilele de scris. Mai mult ca orice acum, dorea să iasă din Ministerul de Război, să scape de pericole şi intrigi.Voia să ducă o viaţă normală, fără să-şi facă griji că-şi poate vedea prietenii ucişi şi dorea să poată lenevi după bunul plac, sau să citească, ori să se ocupe de copoii lui leneşi şi să...

- Acum avem tot ce ne trebuie, zise Caroline entuziasmată, dar îi tulbură gîndurile.

El dădu din cap şi se îndreptară amîndoi spre hol. Ajunşi la uşa sufrageriei dinspre sud, Blake bătu în lemn de şapte ori, într-un ritm cunoscut, pe care el şi James îl stabiliseră drept cod în vremurile cînd erau studenţi la Eton.

Uşa se deschise din interior, dar foarte puţin, iar el

și Caroline se strecurară înăuntru. James era cu spatele la perete și cu degetul pe trăgaci. Răsuflă ușurat cînd îi văzu pe cei doi intrînd.

- Nu ai recunoscut bătăile? întrebă Blake.

- Niciodată nu strică să fii precaut, zise James dînd din cap.

Are dreptate, interveni Caroline. Această activitate de spionaj îi cam făcuse un gol în stomac. Era palpitant cu siguranță, dar nu s-ar fi încumetat să facă asta în mod obișnuit. Nu-și putea imagina cum de cei doi au reușit să reziste atîta timp, cu nervii încă întregi.

- Oliver a intrat aici? îl întrebă ea pe James.

- Nu, dar l-am auzit pe hol.

- Ne-a ținut captivi cîteva minute în sufrageria dinspre răsărit, zise ea. A fost groaznic.

Blake o privi cu superioritate.

Am adus hîrtie, cerneală și peniță de scris, continuă Caroline, depozitînd instrumentele pe biroul lui Oliver. Să copiem documentele acum? Eu aș dori să plecăm mai repede. Nu mi-am pus în gînd să mai petrec atît de mult timp la Prewitt Hall vreodată.

În dosar erau doar trei pagini, așa că luă fiecare cîte una și se puseră pe copiat. Rezultatele nu au fost teribil de exacte, mai ales că au apărut și cîteva pete de cerneală, dar se putea citi totul și asta conta de fapt.

James puse dosarul la loc în sertarul pe care-l încuie din nou.

- Camera este în regulă? întrebă Blake.

- Am pus totul la loc cît ați lipsit voi, zise James.

Excelent. Să plecăm. Caroline i se adresă marchizului:

- Ţi-ai amintit să iei un dosar mai vechi ca dovadă?

- Sînt convins că ştie bine ce are de făcut, ripostă Blake. Apoi se întoarse şi-l întrebă pe James: Ai luat?

- Doamne fereşte! se oţărî James. Voi doi sînteţi mai rău ca doi copii. Da, sigur că am luat dosarul, iar dacă nu încetaţi să vă mai ciondăniţi, am de gînd să vă încui pe amîndoi aici şi să vă las pe mîna lui Prewitt şi a majordomului său care ţinteşte bine.

Caroline păru destul de mirată de această ieşire a marchizului, de altminteri un om echilibrat. Aruncă o privire spre Blake şi observă surprinderea de pe chipul său, amestecată cu stînjeneală. După ce îşi aţinti privirea asupra Carolinei, James întrebă:

- Cum naiba ieşim de aici?

Nu putem ieşi pe fereastră din acelaşi motiv pentru care nu am putut intra. Dacă Farnsworth este încă treaz, ne-ar putea auzi. Plecăm pe unde am intrat.

- Dar mîine nu va bănui nimeni nimic, cînd vor vedea că uşa nu e încuiată? zise Blake.

- Ştiu cum să închid uşa astfel încît zăvorul să cadă la loc. Nu va observa nimeni, zise Caroline.

- Bun. Hai să plecăm, spuse James.

Cei trei porniră tăcuţi pe drumul cunoscut din casă, oprindu-se la sufrageria dinspre sud, ca James să încuie uşa, apoi ieşiră într-o curte laterală. În cîteva minute au ajuns la caii lor.

- Calul meu este acolo, spuse Caroline, arătînd spre un pîlc de copaci vis a vis de grădină.

Vrei să spui calul meu, i-o tăie scurt Blake, pe care l-ai împrumutat cu grație. Ea pufni iritată.

Te rog, scuză-mi engleza inexactă, domnule Ravenscroft, eu....

Orice ar fi dorit să spună Caroline, se pierdu, cînd îl auzi pe James înjurînd. Acesta îi numi pe amîndoi creier-de-găină, idioți și ceva cu totul greu de înțeles, totuși Caroline era sigură că era vorba tot de o insultă. James sări pe calul lui, fără să mai spună nimic și plecă înspre dealuri. Caroline îi zise lui Blake:

- E supărat pe noi, nu?

În loc de răspuns, Blake o ridică pe calul lui, sări și el în spatele ei, apoi mînă calul la pas ușor, pînă ce au ieșit din zona domeniului Prewitt Hall, apoi ajunseră la locul unde își lăsase calul Caroline. După ce o văzu sus, pe cal, Blake îi spuse:

- Urmează-mă.

Peste o oră cei doi ajunseră la Seacrest Manor. Caroline era obosită și voia să se bage direct în pat, dar el o luă de antebrat și o conduse în birou. Mai bine zis, o "*propulsă*" spre birou.

- Nu poate aștepta pînă mîine dimineață? zise ea somnoroasă.

- Nu.

- Sînt foarte obosită.

Nici un răspuns. Atunci Caroline căută o altă tactică.

- Ce crezi că a pățit marchizul?

- Sincer nici nu-mi pasă.

Ea se uită la el cu stupoare. Ciudat. Căscă din nou.

- Ai de gînd să mă cerţi? întrebă ea. Dacă da, te previn că nu voi face faţă şi...

- Nu vei face faţă? urlă el.

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre uşă. Nu avea nici un rost să încerce să-l calmeze, cînd îl vedea cît de nervos este.

- Vorbim mîine dimineaţă. Sînt sigură că orice te-ar fi supărat într-atît, mai poate aştepta.

Blake o apucă de materialul rochiei şi o trase spre centrul camerei.

- Nu pleci nicăieri, urlă el.

- Poftim?

- Ce naiba crezi că ai făcut în seara asta?

- V-am salvat viaţa.

- Nu am chef de glumele tale.

Nu glumeam. V-am salvat viaţa. Şi nu-mi amintesc să vă fi auzit pe vreunul din voi mulţumindu-mi.

După ce mormăi ceva doar de el înţeles, continuă:

- Mie nu mi-ai salvat viaţa. Ţi-ai pus-o în pericol pe a ta.

Dacă nu mergeam eu la Prewitt Hall, să vă avertizez despre ceaiul de la ora zece al lui Farnsworth, v-ar fi împuşcat pe amîndoi.

- Caroline, ştii că asta e o prostie. O să-ţi spun asta doar o dată. Tu nu trebuie să te amesteci în treaba noastră, pentru a-l vedea în temniţă pe fostul tău tutore. Caroline rămase mută. Blake îşi pierdu răbdarea şi continuă: ei? Nu ai replică la asta?

- Ba am, dar nu ți-ar plăcea.

- Fir-ar să fie, Caroline! explodă el. Ție chiar nu-ți pasă de propria siguranță?

- Ba îmi pasă. Crezi că m-am distrat în seara asta, riscînd atîta? Puteam să fiu omorîtă. Sau mai rău, tu puteai să mori. Sau Oliver m-ar fi putut prinde și m-ar fi obligat să mă mărit cu Percy. Caroline se cutremură. Dumnezeule, o să am coșmaruri cu scenariul acesta săptămîni întregi.

- Mi s-a părut că te-ai distrat.

- Ei bine, nu-i așa. Mi-a fost greață tot timpul, știindu-ne în pericol.

- Dacă erai atît de împietrită de teamă, atunci de ce nu ai plîns, ca o femeie normală?

- Femeie normală? Domnule, mă insulți și insulți toate femeile.

- Trebuie să recunoști că multe femei ar fi avut nevoie de săruri în seara aceasta.

Ea îl privi cu furie nestăvilită.

- Trebuie să-mi cer scuze fiindcă nu m-am tăvălit pe jos de plîns, ca să fi stricat toată operațiunea? Mi-a fost frică? Da, am fost îngrozită, dar mai eram bună dacă nu-mi țineam firea? Atîta de teamă îmi era pentru tine, încît am uitat să mă mai tem pentru mine.

Blake își aținti privirea aiurea. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva în seara aceea Carolinei, ar fi fost vina lui.

- Caroline, zise el încet. Vreau să nu-ți mai pui în pericol viața. Îți interzic să mai faci asta.

- Nu ai nici un drept să-mi interzici ceva.

- Atîta timp cît locuieşti în casa mea...

- Of, pentru Dumnezeu, vorbeşti ca tutorii mei.

- Acum tu mă insulţi.

- Nu ştiu cum suporţi să trăieşti mereu în tensiune, zise ea oftînd prelung. Nu ştiu cum suportă familia ta. Cred că-şi fac multe griji.

- Familia mea nu ştie nimic.

- Cum? E posibil?

- Nu le-am spus niciodată.

- Dar e îngrozitor. De-a dreptul îngrozitor. Dacă aş avea o familie, nu i-aş trata cu atîta nepăsare.

- Nu discutăm de familia mea. Discutăm despre comportamentul tău iresponsabil.

Refuz să discut despre faptele mele ca fiind iresponsabile. Ai fi făcut exact ca mine, dacă erai în locul meu.

- Dar nu am fost şi în plus, am peste zece ani de experienţă în spate. Tu nu ai.

- Şi ce vrei de la mine acum? Vrei să-ţi promit că nu mă voi mai amesteca vreodată?

- Ar fi perfect pentru început.

- Bine, atunci aşa voi face, zise ea punîndu-şi mîinile în şolduri. Nu voi mai risca nimic, dar dacă tu vei fi în pericol, te voi ajuta cumva, nu voi rămîne de piatră. Cum aş mai putea trăi cu mine însămi, dacă ai fi fost rănit?

- Eşti femeia cea mai încăpăţînată din lume. Tu nu pricepi că vreau să te protejez?

Ceva tandru îi înmuie inima Carolinei şi lacrimi îi apărură la colţurile ochilor.

- Ba da, dar nu înţelegi că şi eu vreau acelaşi lucru?

Nu mai face asta. Cuvintele lui erau reci şi tăioase, astfel că ele o făcură pe Caroline să se retragă.

- De ce eşti atît de crud? şopti ea.

Ultima dată cînd o femeie a încercat să mă protejeze...

Vocea lui rămase suspendată între emoţii, dar Carolinei nu-i trebuiau acum cuvinte, ca să înţeleagă cumplita tragedie a acestui bărbat.

- Blake, şopti ea. Nu vreau să ne certăm pentru asta.

- Atunci promite-mi ceva.

Ea simţi un nod în gît, conştientă că avea să-i ceară un lucru la care nu se mai putea opune.

- Nu te mai pune în pericol niciodată. Dacă ţi s-ar întîmpla ceva, eu aş...nu aş putea suporta, Caroline.

Ea se întoarse. Avea ochii plini de lacrimi şi nu voia ca el să-i vadă răspunsul emoţional la rugămintea justificată. Ceva îi mişcase inima, cuvintele lui şi felul în care buzele lui s-au cutremurat înainte de a rosti cuvintele, toate trădau de fapt o altă mărturisire.

- Nu voi permite să mai moară o femeie.

Acum nu era vorba de ea, ci de el. Se simţea copleşitor de vinovat pentru moartea logodnicei sale. Nu cunoştea toate detaliile legate de decesul Marabellei, dar James i-a spus suficient cît să ştie că Blake se condamna

doar pe sine pentru moartea ei.

Caroline suspină profund. Cum să concureze cu o femeie moartă? Fără să-l privească se îndreptă spre uşă.

- Eu mă duc sus. Dacă mai vrei să-mi spui ceva, aşteaptă pînă mîine dimineaţă.

Înainte ca ea să pună mîna pe clanţă, el zise:

- Stai.

Doar un singur cuvînt şi ea nu i-a putut rezista. Se întoarse încet. Blake o privea flămînd. Voia să spună ceva; o mie de cuvinte i se amestecau prin minte, dar nu putea formula o propoziţie. Apoi, pe negîndite, făcu un pas spre ea şi încă unul, apoi o strînse în braţe.

- Să nu mă mai sperii, suflă el cuvintele prin părul ei.

Ea nu răspunse, însă trupul i se înfierbîntă şi se mula pe al lui. Oftă imperceptibil, acceptîndu-l tacit. Poate că nu-l dorea aşa cum o dorea el; nu-şi mai amintea de cînd nu mai dorise o femeie atît de imperios. Totuşi şi ea îl dorea. De asta putea fi sigur.

Buzele lor se găsiră, iar el o devoră într-o sărutare pasională, exprimîndu-şi dorinţa care mocnise în el toată seara. Gustul ei era sublim, angelic.

Blake ştia că e condamnat. Nu o va putea avea, nu o va iubi aşa cum merita ea să fie iubită, dar era prea egoist ca să-i dea drumul. În acest moment el putea pretinde că era a lui, că el era al ei, iar inima lui era din nou întreagă.

S-au aşezat pe canapea, Caroline fiind deasupra, iar el nu pierdu vremea şi schimbă poziţia. Voia să o

simtă zvîrcolindu-se sub greutatea lui, aţîţînd pasiunea care îl mistuia. Voia să-i privească ochii copleşiţi de dorinţă.

Mîinile lui se insinuară imediat pe sub fusta ei, dezmierdîndu-i glezna, urcînd apoi spre coapsă. Ea gemu, iar sunetul delicios putea fi numele lui, sau poate a fost un simplu geamăt, însă Blake o dorea nestăvilit. O dorea cu totul.

- Doamne, Caroline, spuse el pe un ton gutural. Am nevoie de tine. În seara aceasta. Chiar acum. Am nevoie de tine.

Blake începu să-şi descheie pantalonii, disperat să-şi elibereze organul. Trebuia să se ridice pentru a-i descheia, iar în acest scurt răstimp ea îl privi şi flacăra pasiunii care i se citea în ochi se stinse instantaneu, apoi ea se ridică brusc.

- Nu, zise ea gîfîind. Nu aşa. Nu fără...Nu.

Blake o privi cum iese, supărat pe sine pentru că i-a făcut acest avans ca un animal. Spre surprinderea lui, ea se opri la uşă.

- Du-te, spuse el. Dacă nu pleca în clipa aceea, ştia că s-ar fi repezit la ea, iar atunci nu ar mai fi avut scăpare.

- Eşti bine?

El o privi şocat. Mai era puţin şi o dezonora. I-ar fi furat virginitatea fără să clipească.

- De ce întrebi?

- Vei fi bine? Era clar că nu voia să plece fără să primească răspuns. El dădu din cap afirmativ.

- Bine. Ne vedem mîine.

Vorbi, apoi ieşi.

CAPITOLUL 13

Ezitare(subst) *– o stare de confuzie, tremurat de emoție, șovăială*

Un singur cuvînt al lui mă face să ezit și mărturisesc, nu-mi place deloc.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Cea mai fierbinte dorință a Carolinei era acum să-l poată evita pe Blake în următorii cincisprezece ani, dar cum norocul nu-i surîdea, a dat nas în nas cu el chiar a doua zi de dimineață. Din nefericire pentru ea, acest "dat nas în nas"cu el a avut ca rezultat căderea unui teanc de cărți groase, care s-au împrăștiat prin tot holul, cîteva dintre ele picînd de-a dreptul pe picioarele lui Blake. Cum el țipa de durere, ea și-ar fi dorit să poată țipa de rușine, dar nu reuși decît să bombăne niște scuze stîngace, după care s-a așezat pe covor să adune volumele. Măcar așa el nu avea cum să-i vadă obrajii îmbujorați brusc în clipa cînd s-au ciocnit.

- Credeam că-ți limitezi eforturile pentru amenajări doar în bibliotecă, spuse el. Ce naiba faci aici, pe hol cu

cărțile acelea?

Caroline ridică privirea și întîlni niște ochi verzi, frumoși. Se întreba: dacă tot trebuia să-l vadă în dimineața aceasta, de ce trebuia să fie în patru labe, în fața lui?

- Nu amenajez, replică ea cu demnitate în glas. Duceam cărțile în camera mea, ca să le citesc.

- Pe toate șase? întrebă el șovăind.

- Pot să citesc foarte repede.

- Nu mă îndoiam de asta.

Caroline ar fi dorit să-i mai spună că a ales cititul ca să rămînă în camera ei și să nu-l mai vadă, dar avea sentimentul că totul ar fi degenerat într-o discuție prelungă și contradictorie, iar acum era ultimul lucru pe care-l dorea.

- Mai doriți și altceva, domnule Ravenscroft? spuse ea și roși puternic. Cu o seară înainte el exprimase foarte clar ce dorea.

Acum făcu un semn cu mîna și adăugă:

- Nimic. Absolut nimic. Dacă vrei să citești, ești invitata mea. Citește toată biblioteca, dacă-ți place. Măcar așa vei sta departe de necazuri.

Caroline ar fi vrut să-i dea o replică, dar se abținu.

- Domnul marchiz s-a trezit? întrebă ea, strîngînd cărțile la piept.

- A plecat, spuse el destul de mîhnit.

- A plecat?

- Exact. A plecat pur și simplu.

- Dar unde a plecat?

- Presupun că ar pleca oriunde e sigur că nu-i putem ține companie noi. De fapt a plecat la Londra.

- Asta înseamnă că sîntem singuri, zise ea şocată.

- Absolut, confirmă el şi-i întinse un bilet. Vrei să citeşti ce a scris?

Ea luă biletul şi citi:

Ravenscroft,

Am plecat la Londra ca să-l alertez pe Morton în legătură cu planurile noastre. Am luat cu mine copia dosarului lui Prewitt. Îmi dau seama că vei fi singur cu Caroline, dar sincer, acest fapt nu e mai nepotrivit decît acela ca ea să locuiască la Seacrest Manor cu noi amîndoi. Apropo de asta, oricum, voi doi mă scoteați din minți.

Riverdale

Caroline vorbi cu precauţie:

- Presupun că nu-ţi place situaţia asta.

Blake cîntări afirmaţia ei. Nu, nu-i "plăcea" această situaţie. Nu-i "plăcea" că ea se afla sub acelaşi acoperiş cu el, la doar cîţiva centimetri depărtare. Nu-i "plăcea" să ştie că obiectul pasiunii lui putea fi oricînd al lui.

- Sînt bine, zise el.

- Se vede clar că nu eşti, spuse ea. Ar fi bine să te conduc în dormitorul tău.

- Nu e o idee prea bună, Caroline, zise el şi simţi cum se înfierbîntă. Plec singur.

- Foarte bine. Aşa să faci. Te vei simţi mai bine, sînt sigură, dacă te vei odihni.

Blake se îndreptă spre scări şi o simţi în spatele lui.

- Ce faci? o întrebă contrariat.

- Te conduc în camera ta.

- Caroline, te rog, nu mă călca pe nervi, zise el, printre dinți.

Sigur. Așa se întîmplă cînd nu te simți bine, insistă ea.

- Nu sînt bolnav.

- Ba ești. Poate ai febră, sau te doare în gît.

- Repet, nu sînt bolnav.

- Nu mai insista cu refuzul. Te porți ca un copil. Dacă nu-mi permiți să am grijă de tine, îți va fi și mai rău.

Blake simțea tensiunea acumulîndu-se – era ceva mai presus de voința lui.

- Nu sînt bolnav.

- Blake, eu...

Atunci el o ridică de subsuori și o aduse în dreptul nasului, iar ea rămase cu picioarele suspendate în aer.

- Nu sînt bolnav, Caroline, repetă el accentuînd fiecare cuvînt. Nu am febră, nu mă doare în gît și nu am nevoie să-mi porți de grijă. Înțelegi?

- Dar de ce mă refuzi? spuse ea dînd din cap.

- Bine. O lăsă jos încet, cu blîndețe, apoi se întoarse și continuă să urce scările. Caroline venea și ea în spate.

- Parcă voiai să mă eviți, spuse el cînd ajunse pe primul palier.

- Voiam, dar...ești bolnav și...

- Nu sînt bolnav!! tună el.

Ea rămase fără replică, dar era clar că nu-l credea.

Cu mîinile în şolduri Blake se aplecă spre ea ajungînd să-şi lipească nasul de al ei.

- O să vorbesc rar, ca să mă înţelegi. Acum merg în camera mea. Nu veni după mine.

Ea nu-l ascultă.

- La naiba, femeie! răbufni el, chiar nu-ţi intră în cap? Eşti ca o ciumă, eşti...Doamne, ce s-a mai întîmplat acum?

Deşi pînă în clipa aceea Caroline fusese hotărîtă să-i poarte de grijă, acum faţa i se schimonosise într-o grimasă tristă.

- Nu-i nimic, zise ea trăgîndu-şi nasul.

- Ba sigur s-a întîmplat ceva.

- La fel mi-a spus şi Percy. El e un prost, ştiu, dar m-a jignit. Am crezut doar că...

Blake se simţi ca o brută nemiloasă şi crudă.

- Ce ai crezut, Caroline? o întrebă duios.

Ea dădu din cap şi plecă. El o privi lung, tentat să o lase să plece. Totuşi, i-a fost ca un ghimpe în coastă – ca să nu mai spunem de celelalte părţi ale corpului unde i-a simţit prezenţa – toată dimineaţa. Nu-şi putea regăsi pacea decît dacă evita să o vadă. Acum o văzu că se luptă să nu izbucnească în plîns şi o opri.

- La naiba, Caroline, vino înapoi. Cum ea nu-l ascultă, el o opri din cîţiva paşi.Opreşte-te, Caroline. Acum.

- Ce este, Blake? spuse ea suspinînd. Trebuie să plec. Poţi avea grijă de tine şi singur. Asta ai spus şi nu ai nevoie de mine să...

- Ce ai de plîngi?

- Nimic.

- Nu te las să cobori pînă nu-mi vei spune ce ai.

- Bine. Atunci mă duc în camera mea. Cînd se întoarse şi dădu să facă un pas, el o prinse de materialul rochiei şi o trase spre el.

- Presupun că nu-mi dai drumul pînă ce nu-ţi voi spune.

- Caroline, ţi-am spus cîndva că am o răspundere faţă de tine. Iar eu iau lucrurile în serios.

- Adică?

- Adică, dacă te văd că plîngi, trebuie să încerc să te opresc.

- Dar nu plîng, şopti ea.

- Erai pe punctul să o faci.

- Of! zise ea exasperată.

- Ţi-a mai spus cineva că eşti încăpăţînată ca ...ca...

- Ca tine? completă ea pentru el. Din ochi arunca săgeţi asupra lui şi ar fi vrut să continue, dar se opri.

- Dă-i drumul, Caroline. Nu te las să treci pînă ce nu spui.

- Bine! Să-ţi spun de ce eram supărată. Ţi-ai dat seama că m-ai comparat cu ciuma?

- Pentru numele...zise el, apoi îşi muşcă buzele, ca să nu înjure. Îţi dai seama că nu am spus asta serios.

- Tot m-ai jignit.

- Recunosc, a fost o cruzime din partea mea şi îmi cer scuze pentru acele cuvinte. Dar te cunosc foarte bine şi ştiu că altceva te-a făcut să plîngi.

- Nu plîngeam, spuse ea aproape automat.

- Erai pe punctul să plîngi, se corectă el. Aş vrea să-mi spui despre ce a fost vorba.

- Bine, atunci. Percy mă făcea în toate felurile. Mereu mă jignea spunîndu-mi ciumă şi molimă. Erau insultele lui preferate.

- Am înţeles. Recunosc, am vorbit prostii.

- Da, niciodată cuvintele lui nu m-au interesat. Percy este un idiot, dar din partea ta să spui

Blake închise ochii, fiindcă ştia ce poate urma, iar asta îl îngrozea.

- Caroline. Am greşit cînd te-am numit ciumă, cînd ar trebui să-ţi aduc doar cuvinte de laudă.

- Nu trebuie să mă minţi, ca să mă faci să mă simt mai bine.

- Dar nu te-aş minţi niciodată, ţi-am spus asta.

- Aseară nu ai fost deloc prietenos cu mine, spuse ea cu timiditate.

- Aseară îmi venea să te sugrum. Ţi-ai pus viaţa în pericol fără nici un motiv real.

- Credeam că un motiv suficient de bun ar fi acela de a-ţi salva viaţa, replică ea.

- Acum nu am chef de ceartă. Îmi accepţi scuzele?

- Pentru ce?

- Vrei să sugerezi că am şi alte motive pentru care trebuie să-mi cer scuze?

- Domnule Ravenscroft, nu ştiu cîte degete mi-ar trebui ca să număr...

- Dacă ai chef să glumeşti, înseamnă că m-ai iertat.

M-ai iertat?

- Da. Percy nu-şi cerea scuze niciodată.

- Percy este clar un idiot. Cînd o văzu că zîmbeşte cu o drăgălăşenie pe care o mai văzuse şi alteori pe chipul ei, spuse: Caroline.

- Da.

- La naiba. Se aplecă uşor şi o sărută delicat, de-abia atingînd-o. Simţea nevoia să o sărute. Aşa cum avea nevoie de aer, de apă şi de soarele după amiezei pe faţă. Era un sărut aproape spiritual; trupul îi tremura doar la simpla atingere a buzelor ei.

- Oh, Blake, suspină ea, la fel de copleşită ca şi el.

- Caroline, şopti el, lipindu-şi buzele de gîtul ei. Nu ştiu de ce....nu pot să înţeleg, dar...

- Nu-mi pasă, zise ea gîfîind pasional. Îşi înlănţui braţele de gîtul lui şi-l sărută cu la fel de multă ardoare.

Blake rezista cu greu senzaţiei speciale dată de trupul ei topindu-se pe al lui. O ridică în braţe şi merse cu ea sus, pe scări, în camera lui. Deschise uşa cu piciorul, apoi se prăvăliră amîndoi pe pat, acoperind-o cu greutatea lui într-o îmbrăţişare senzuală, fierbinte. Nu-şi imaginase că va mai simţi asta vreodată.

- Te doresc, murmură el. Te doresc acum, în toate felurile posibile. Se grăbi să-i descheie nasturii bluzei, deşi degetele îi tremurau. Spune-mi ce doreşti, şopti el apoi.

- Nu ştiu. Nu ştiu ce doresc.

- Ba da, spuse el trăgîndu-i lent rochia de pe umeri. Ştii.

- Dar ştii că eu niciodată nu am...spuse ea foarte speriată.

- Ştiu, o linişti el, presîndu-i buzele cu degetul arătător. Dar nu contează. Ştii ce ai vrea să simţi.

- Blake, eu...

- Taci. Sărutul lui o amuţi, iar limba lui curioasă se strecură printre buzele moi, fierbinţi. De exemplu, mai vrei să simţi asta?

Ea nu se mişcă deloc, fiindcă îi simţea buzele plimbîndu-se lasciv pe urechea ei. Dădu din cap afirmativ.

- Atunci asta voi face. Continuă cu o sărutare apăsată, savurîndu-i gustul subtil mentolat. O auzi gemînd, iar apoi ea îl mîngîie pe obraz.

- Îţi place dacă fac aşa? întrebă ea destul de timid.

Geamătul lui prelung o lămuri imediat, aşa că îşi scoase cravata, fiind înfierbîntat deja.

- Poţi să mă atingi peste tot. Poţi să mă săruţi peste tot. Iau foc doar privindu-te. Îţi dai seama ce efect are atingerea ta asupra mea?

La fel de timid, cu mişcări ezitante, ea îl sărută pe obrazul proaspăt bărbierit, apoi avansă spre ureche, spre gît, iar Blake simţi că moare în braţele ei, dacă nu-şi ducea la împlinire pasiunea arzătoare. Îi coborî rochia şi mai mult, dezvelindu-i sînul micuţ, dar cu o formă perfectă, după părerea lui. Luă în gură sfîrcul trandafiriu şi-l simţi cum se întăreşte, reacţionînd la limba lui. Caroline gemea sub trupul lui, şoptindu-i numele, iar atunci el înţelese că şi ea îl doreşte. Acest lucru îl excita peste măsură.

- Oh, Blake, oh Blake...gemu ea. Poți să faci treaba aceea?

- Sigur că pot, spuse el rîzînd ușor. Începu să sugă mai puternic, iar ea se cutremură de plăcere.

- Nu, dar avem voie?

El începu să rîdă și supse mai tare.

- Avem voie orice, scumpa mea.

- Da, dar, ooooooohhhh...

Blake zîmbi, iar virilitatea pe care o emana în aceste momente o copleșea.

- Iar acum, prelungi el cuvintele, pot să fac la fel cu celălalt. Cu mîini pricepute reuși să-i coboare complet rochia, doar că exact în aceste clipe de supremă încordare sexuală, auzi un glas care-l îngheță.

Perriwick.

Domnule? Domnule? Domnule!!! Cuvîntul repetat era și mai agasant fiindcă era însoțit de bătăi în ușă insistente.

- Blake! Caroline se sperie.

- Șșșt. Blake îi acoperi gura cu palma. O să plece.

- Domnule Ravenscroft! Este foarte urgent!

Nu cred că are de gînd să plece, șopti ea îngrijorată.

Perriwick! urlă Blake. Sînt ocupat. Pleacă! Acum!

Da, m-am gîndit și eu, zise majordomul din spatele ușii. De asta mă temeam.

- Știe că sînt aici, tresări Caroline. Apoi brusc, roși toată. Doamne, știe că sînt aici. Ce am făcut?

Blake înjură. Caroline îşi recăpătase puterea de concentrare şi realiză că o tînără cu situaţia ei nu trebuia să facă anumite lucruri, aşa cum făcuse ea. La naiba, da, îşi aminti şi el că nu putea să profite de ea, cu conştiinţa împăcată.

- Perriwick nu trebuie să mă vadă, zise ea panicată.

- E un simplu majordom, o calmă Blake, deşi ştia că nu despre asta era vorba.

- Este prietenul meu şi părerea lui despre mine contează.

- Pentru cine?

Pentru mine, căposule. Grăbită încercă să-şi aranjeze ţinuta, încheindu-şi nasturii unul cîte unul.

- Acolo, o îndemnă Blake, apucînd-o de braţ. Intră în baie.

Caroline intră în locul indicat, recuperîndu-şi pantofii în ultimul moment. De îndată ce se închise uşa în spatele ei, îl auzi pe Blake deschizînd-o pe cea a camerei.

- Ce doreşti, Perriwick?

- Dacă îmi scuzaţi îndrăzneala, domnule...

- Perriwick. Glasul lui Blake camufla greu o iritare profundă. Caroline se gîndea că la nervi, Blake l-ar fi putut arunca pe fereastră, dacă nu spunea mai repede motivul pentru care-l deranjase.

- Aşa, domnule. E vorba de miss Trent. Nu o găsesc nicăieri.

- Nu ştiam că miss Trent trebuie să te informeze în fiecare minut despre destinaţiile sale.

- Nu, sigur că nu, domnule Ravenscroft, dar am găsit asta în capul scărilor şi..

Caroline se întreba oare ce putea fi "asta"

- Sînt sigur că i-a căzut, spuse Blake. Fetele pierd adesea panglicile din păr.

Caroline duse instinctiv mîna spre păr. Cînd şi-a pierdut panglica? Oare i-a alunecat cînd Blake şi-a trecut degetele prin părul ei în timp ce a sărutat-o pe hol?

- Îmi dau seama, zise Perriwick, dar tot îmi fac griji. Dacă aş şti unde este, m-aş linişti.

- Află că ştiu exact unde se află miss Trent, spuse Blake liniştit.

Caroline tresări. Doar nu era să o dea de gol.

- A profitat de vremea frumoasă şi a plecat la plimbare prin zonă.

- Dar parcă aţi spus că prezenţa ei la Seacrest Manor trebuie să rămînă un secret.

- Este, dar nu văd motive pentru care nu poate să iasă, atîta timp cît nu pleacă prea departe. Este puţin probabil să fie văzută de cineva , fiindcă zona asta nu e prea circulată.

- Înţeleg. Atunci merg să o aştept. Poate vrea să mănînce ceva cînd se întoarce.

- Sînt sigur că aşa va fi.

Caroline duse mîna la stomac. Chiar îi era foame. O plimbare pe plajă părea o idee minunată. Va putea să-şi limpezească gîndurile şi chiar simţea nevoia. Observă o altă uşă pe peretele opus, încercă uşor clanţa şi cînd o deschise, constată că avea în faţă scările pe care le

foloseau de regulă servitorii. Cum Blake afirmase că putea ieşi la o plimbare, deşi ideea era o păcăleală pentru Perriwick, acum Caroline îşi zise că trebuia să profite.

Coborî scările şi dispăru prin spatele casei, îndreptîndu-se spre stîncile care ofereau o vedere superbă spre Canalul Mînecii. Aerul sărat de mare era revigorant, dar şi mai specială era ideea că Blake va fi extrem de tulburat cînd va intra în baie şi nu o va găsi acolo.

Nu era cazul să-şi facă griji pentru el. Îi făcea bine şi lui puţină emoţie în viaţă.

CAPITOLUL 14

a se impune (verb) *– a clipi*

Am aflat că situațiile încărcate nervos îmi provoacă adeseori bîlbîieli sau clipiri dese.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

O oră mai tîrziu Caroline se simțea cu adevărat relaxată, cel puțin în sens fizic. Aerul puternic salin deține proprietăți vindecătoare remarcabile pentru plămîni. Din păcate, el nu este la fel de eficient pentru inimă și minte.

Îl iubea pe Blake Ravenscroft? Probabil că da. Îi plăcea să creadă că nu s-ar fi purtat atît de libertin cu un bărbat pentru care nu ar fi simțit o afecțiune puternică. Zîmbi melancolic. Trebuia să știe dacă Blake ține la ea. Ea credea că ține, măcar puțin. Grija lui pentru ea fusese evidentă, iar cînd a sărutat-o...ei bine, ea nu prea se pricepea să sărute, dar simțise în el o foame, iar acum instinctiv știa că foamea lui avea legătură cu ea.

Plus că îl făcea să rîdă. Și asta conta într-o mare măsură.

Tocmai cînd începea să vadă raţional situaţia ei, auzi o bubuitură puternică, urmată de trosnetul lemnului crăpat şi la sfîrşit cîteva ţipete ascuţite de femeie. Caroline deveni atentă. Ce s-a întîmplat? Voia să investigheze, dar trebuia să nu se dea de gol în Bournemouth. Era puţin probabil ca vreun amic de-al lui Oliver să călătorească pe aceste drumuri izolate, dar dacă era recunoscută, ar fi fost un dezastru pentru ea. Totuşi, poate cineva avea nevoie de ajutor...

Curiozitatea luă locul prudenţei, aşa că porni spre locul de unde s-a auzit bubuitura, încetinind cînd se apropie, în caz că s-ar putea răzgîndi şi ar fi vrut să stea ascunsă. Pitindu-se după trunchiul unui copac bătrîn, se uită spre drum. O trăsură splendidă se răsturnase în noroi, cu o roată complet distrusă. Trei bărbaţi şi două doamne se agitau împrejurul ei. Nu părea nimeni rănit, aşa încît Caroline rămase în spatele copacului, evaluînd situaţia.

Scenariul deveni imediat un puzzle fascinant. Cine erau aceşti oameni şi ce s-a întîmplat? Caroline căută să estimeze cine era şeful – doamna cea mai bine îmbrăcată. Era drăguţă, brunetă, cu bucle lungi, ieşindu-i pe sub bonetă şi dădea ordine într-un fel care sugera că se purta aşa cu servitorii de cînd s-a născut. Caroline aprecie că aceasta avea în jur de treizeci de ani.

Femeia mai în vîrstă era probabil camerista ei, cît despre domni, Caroline presupuse că unul era şoferul şi ceilalţi doi erau însoţitori-călare. Cei trei bărbaţi purtau livrea bleumarin. Oricine ar fi fost ei, proveneau dintr-o

casă foarte înstărită.

După ceva discuții, doamna trimise doi dintre însoțitorii ei să solicite ajutor, apoi zise, referindu-se la cuferele răsturnate din trăsură:

- Putem să le folosim pe post de scaune. Apoi se așezară toți în așteptare. După cîteva clipe, plictisită parcă de inactivitate, doamna își întrebă camerista: ghergheful meu de brodat este cumva accesibil?

- Este în cufărul cel mare, doamnă, zise femeia.

- Ah, acela care a rămas legat de acoperișul trăsurii.

- Da, milady.

- Ar trebui să fim recunoscători că nu e foarte cald.

- Sau că nu plouă, completă unul dintre însoțitori.

- Sau că nu ninge, zise și camerista.

Doamna o privi lung, enervată.

- Zău, Sally, e imposibil la vremea asta.

- S-au întîmplat lucruri ciudate, zise femeia. Cine și-ar fi închipuit că vom pierde o roată în modul acesta. Cînd mergem cu o trăsură al naibii de scumpă.

Caroline zîmbi și se depărtă. Era clar, oamenii nu erau răniți și curînd aveau să vină și ajutoare. Era bine să rămînă ascunsă. Nu trebuia să știe nimeni că se află în Bournemouth. Dacă doamna era prietenă cu Oliver? Puțin probabil, totuși. Doamna avea simțul umorului foarte ascuțit și era imposibil să facă parte din cercul de prieteni ai lui Oliver Prewitt.

Cu toată precauția de care putea da dovadă, Caroline se împiedică de o creangă mai groasă și aceasta trosni sub călcîiul ei.

- Cine e acolo? se auzi vocea doamnei.

Caroline îngheţă.

- Arată-te imediat.

Putea să mai fugă? Nicidecum. Bărbatul rămas cu femeile se apropia deja de ea, ţinînd mîna pe buzunar, semn că putea avea la el o armă.

- Eu sînt, zise ea, ieşind la lumină.

- Bună ziua, spuse doamna privind-o cu interes. Cine eşti?

- Cine eşti dumneata? întrebă Caroline.

- Eu am întrebat prima.

- Da, dar sînt singură, iar dumneata eşti apărată de tovarăşii de drum. Aşa că, bunele maniere spun că trebuie să te prezinţi prima.

Femeia păru surprinsă, dar îi zise:

- Draga mea, vorbeşti aiurea. Cunosc foarte exact bunele maniere.

- Hmm. Aşa mă gîndeam şi eu.

- Ca să nu mai spun că dintre noi două, eu sînt însoţită de un servitor înarmat. Ar fi bine să-ţi dezvălui identitatea prima. Nu vorbesc doar ca să-mi ascult vocea.

- Aş vrea să pot spune şi eu asta. De multe ori vorbesc fără să gîndesc.

Doamna începu să rîdă şi se lumină la faţă, iar Caroline se mai linişti.

- Numele meu este miss Dent.

- Dent? Nu e un nume cunoscut.

- Da, ştiu, spuse Caroline.

- Înţeleg. Eu sînt contesa de Fairwich.

O contesă? Sfinte Doamne, puțini aristocrați locuiau în acest colț al Angliei. Primul a fost James, acum contesa. Iar Blake, era fiul mijlociu al vicontelui Darnsby. Făcu o reverență, mulțumind mental mamei sale pentru că o învățase regulile etichetei, apoi spuse:

- Încîntată să vă cunosc, lady Fairwich.

- Asemenea, miss Dent. Locuiești în zonă?

Ce să răspundă acum?

- Nu prea departe, zise ea. Obișnuiesc să merg la plimbare cînd e vreme frumoasă. Sînteți de prin partea locului?

Caroline pusese o întrebare stupidă. Noroc că doamna zise relaxată:

- Fairwich este în Somerset. Azi vin de la Londra.

- Da? Eu nu am fost niciodată în capitală. Mi-ar plăcea să merg acolo într-o zi.

Vara e cam cald, zise contesa și e foarte aglomerat. Numai aerul de mare te face să-ți revii cu adevărat.

- Așa este. Păcat că nu poate vindeca o inimă rănită....

Ce gură păcătoasă, se gîndi Caroline prea tîrziu. De ce a spus asta? Voise să pară o glumă, dar contesa zîmbea acum și o privea cu un aer matern, semn că urma să-i pună cîteva întrebări foarte indiscrete.

- Vai de mine. Inima ta este rănită?

- Să spunem că are cîteva zgîrieturi doar, minți Caroline, încîntată de noile ei calități. E vorba de un băiat pe care-l cunosc de o viață. Tații noștri sperau să

ne căsătorim, dar...Ridică din umeri, lăsînd-o pe contesă să tragă concuziile singură.

- Păcat. Eşti o fată drăguţă. Te-aş prezenta fratelui meu. Locuieşte foarte aproape.

- Fratele dumneavoastră? întrebă speriată Caroline, remarcînd acum trăsăturile contesei: păr negru, ochi verzi.

Oh, nu.

Da. Este vorba de Blake Ravenscroft de la Seacrest Manor. Îl cunoşti?

Caroline se înecă de emoţie.

- Am făcut cunoştinţă.

- Chiar acum merg în vizită la el. Sîntem foarte departe de casa lui? Nu am mai fost niciodată.

- Nu. Nu, este chiar peste dealul din faţă. Făcu semn spre Seacrest Manor şi atunci remarcă mîna tremurîndă. Ce putea să facă? Nu mai putea să rămînă la Seacrest Manor, dacă sora lui Blake urma să-l viziteze. Fir-ar să fie, bărbatul acesta! De ce nu i-a spus că aşteaptă vizita surorii lui?

Poate că nu ştia nici el. Oh, nu. Blake se va înfuria. Caroline zise destul de emoţionată:

- Nu ştiam că domnul Ravenscroft are o soră.

Contesa flutură o mînă prin aer, iar gestul ei îi aminti lui Caroline de Blake.

- Este un ticălos; ne ignoră mereu. Fratele nostru mai mare are o fiică. Am venit să-i dau şi lui vestea.

- Ah. Sînt sigură că va fi încîntat.

- Eu ştiu că va fi mai mult decît enervat.

Caroline nu înțelegea deloc ce spunea această femeie și era furioasă.

- Poftim?

- David și Sarah au o fată. Este a patra, ceea ce înseamnă că Blake rămîne tot al doilea pe linia moștenirii titlului de viconte.

- Am înțeles. De fapt nu înțelegea deloc, dar nici nu-i păsa.

- Dacă Blake va fi viconte de Darnsby, ceea ce este foarte probabil, atunci va trebui să se însoare și să producă un moștenitor. Dacă locuiești prin zonă, sînt sigură că îl știi ca burlac convins.

- De fapt, nu prea îl cunosc de fel, zise Caroline. Ne mai vedem pe la evenimentele locale, serate dansante și cam atît.

- Zău? întrebă contesa interesată. Fratele meu merge la serate dansante? Mi se învîrte capul. Mai urmează să-mi spui că luna s-a prăbușit în Canal de curînd.

- Păi, se fîstîci Caroline, a fost o singură dată. Este o...comunitate restrînsă lîngă Bournemouth, iar acolo toată lumea îl cunoaște.

Contesa rămase tăcută, apoi întrebă:

- Spuneai că nu mai e mult pînă la casa fratelui meu?

- Da, milady. Ar mai fi cam un sfert de oră de mers de aici. Va trebui să lăsați lucrurile aici, totuși, zise ea privind cuferele voluminoase.

Contesa făcu iar gestul acela deja catalogat de

Caroline ca stilul Ravenscroft.

- Voi vorbi cu fratele meu să trimită nişte oameni să le aducă mai tîrziu.

- Oh, dar el...Caroline începu să tuşească, pentru a-şi înghiţi următoarea mărturisire, conform căreia Blake nu avea decît trei angajaţi în casă. Contesa o bătu uşor pe spate.

- Te simţi bine, miss Dent?

- Am înghiţit puţin praf, atît.

- Trebuie să ai grijă cu gîtul. Acum, fii bună şi condu-ne la casa fratelui meu. O cană de ceai îţi va face bine şi te va ajuta.

Caroline începu să tuşească şi mai tare acum.

- Nu, nu, nu, insistă ea. Nu e nevoie. Nu vreau să deranjez.

- Oh, dar nu deranjezi. Trebuie să ne arăţi drumul spre Seacrest Manor. O cană cu ceai drept răsplată nu e deloc prea mult în schimbul amabilităţii dumitale.

- Dar e simplu să ajungeţi la Seacrest Manor. Trebuie doar să mergeţi pe...

- Eu nu am simţul orientării, o întrerupse contesa. Săptămîna trecută m-am pierdut în propria mea casă.

- Îmi vine greu să cred, lady Fairwich.

- Este o clădire mare. Sînt măritată cu contele de zece ani şi încă nu am pus piciorul în aripa de est.

Caroline surîse, fiindcă nu mai găsi nici o replică potrivită de data aceasta.

- Insist să ne însoţeşti, zise contesa şi o luă de braţ pe Caroline. Adaug că nu are nici un rost să mă

contrazici. Întotdeauna eu am ultimul cuvînt.

Lady Fairwich, cred că aici aveți perfectă dreptate.

Contesa rîse amuzată.

- Miss Dent, noi două ne vom înțelege de minune.

Înseamnă că intenționați să stați în Bournemouth mai mult timp?

- Hmm, cam o săptămînă. Mi se pare o prostie să bat atîta drum pînă aici, apoi să plec prea repede.

- Atîta drum? Nu sînt doar o sută de mile? întrebă Caroline. Parcă așa spusese Blake azi dimineață?

- O sută de mile, două sute de mile, cinci sute... Contesa făcu acel semn Ravenscroft. Dacă tot fac bagajele, crezi că mai are importanță?

- Nu știu, rosti Caroline, simțindu-se parcă luată pe sus de o tornadă.

- Sally! strigă contesa către cameristă. Miss Dent mă va conduce la casa fratelui meu. Ce-ar fi să rămîi aici cu Felix, ca să păziți bagajele? Vom trimite pe cineva să vă ia cît se poate de repede.

Contesa o apucă de braț pe Caroline și porni alături de ea, practic trăgînd-o după sine către Seacrest Manor.

- Trebuie să recunosc, fratele meu va fi surprins să mă vadă, ciripi ea veselă.

Caroline porni cu greu, dar nu avea de ales.

- Aveți dreptate.

Blake nu era deloc în toane bune. Ignorase orice

fărîmă de respect pe care o posedase vreodată. Altă explicaţie nu putea găsi pentru faptul că a dus-o pe Caroline în camera lui şi aproape a violat-o ziua în amiaza mare. Şi de parcă nu era de ajuns, acum simţea între picioare o durere acută din pricina poftelor nesatisfăcute, mulţumită majordomului său insistent.

Oricum, cel mai rău din toate relele era absenţa Carolinei. O căutase prin toată casa şi nu era de găsit. Nu credea că a fugit; era mult prea înţeleaptă, ca să facă asta. probabil plecase la plimbare prin regiune, încercînd să-şi limpezească gîndurile.

Ceea ce ar fi fost absolut justificat, numai că prin toate localităţile cineva lipise portrete ale ei, deşi asemănarea era extrem de slabă. Oricine o găsea, putea să o ducă înapoi la Prewitt... Înghiţi în sec, absolut tulburat. Afurisită femeie! Acum nu avea timp pentru o asemenea complicaţie şi cu siguranţă nu avea loc în inima sa pentru o altă femeie.

Se gîndi cum ieşise Caroline, probabil pe scara folosită de servitori, deoarece uşa din baie dădea într-acolo. Se gîndi că precis va reveni pe acelaşi drum. Deocamdată nici urmă de ea. Tocmai cînd înjura de mama focului auzi un ciocănit insistent la intrare.

Cu paşi repezi se îndreptă spre uşă, pregătindu-şi deja discursul şi pleiada de reproşuri pe care avea să i le aducă imediat Carolinei. Se gîndea că a doua oară nu va mai îndrăzni să facă aceeaşi greşeală. Puse mîna pe clanţă şi deschise uşa larg, zicînd pe un ton iritat:

- Unde naiba ai.....

Rămase cu fraza neterminată. Apoi tresări, deschise iar gura şi o închise stupefiat.

- Penelope?

A.M

CAPITOLUL 15

Fratricid (subst) *– Acțiunea de a-și ucide propriul frate*

M-am temut mereu de fratricid. Sincer m-am temut.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Penelope zîmbi cordial și intră.

- Mă bucur să te văd, Blake. Sînt sigură că ești surprins.

- Da, da, poți să spui asta.

- Aș fi ajuns aici mai devreme, dar am avut un accident minor cu trăsura și norocul meu a fost această drăguță domnișoară Dent....

Blake privi spre ușă și o văzu pe Caroline.

Caroline?

Dacă nu era ea, m-aș fi pierdut complet. Desigur, habar nu aveam că sîntem atît de aproape de Seacrest Manor și datorită ei, cum spuneam....

Blake o privea uimit pe Caroline, care dădea din cap disperată și-l privea rugător.

Miss Dent?

- ...cine ştie cît timp aş mai fi rămas şezînd pe cuferele mele, pe marginea drumului, la doar cîteva minute de destinaţia mea. Penelope se opri să-şi tragă răsuflarea, apoi zise: nu-i aşa că ironia te poate ucide?

- Nu ar fi singurul lucru, mormăi Blake.

Penelope se ridică pe vîrfuri şi-l sărută pe Blake pe obraz.

- Eşti neschimbat, dragul meu frate. Nu ai simţul umorului.

- Am un excelent simţ al umorului, se apără el. Pur şi simplu nu-mi place să fiu surprins complet de un oaspete neaşteptat. Şi ai tîrît-o cu tine şi pe miss...Cum naiba i-a zis Penelope?

- Dent, se oferi Caroline. Miss Dent.

- Ah. Noi doi ne cunoaştem?

Sora lui îi aruncă o privire plină de reproş. Nu se cuvenea ca un gentleman să uite o doamnă, iar Penelope punea mare preţ pe bunele maniere.

Dar nu-ţi aminteşti? Aţi fost la o serată dansantă, toamna trecută. Miss Dent mi-a povestit totul.

Serată dansantă? Oare ce poveşti inventase Caroline cu mintea ei ascuţită?

- Sigur că da, spuse el cu amabilitate. Nu-mi amintesc cine ne-a făcut prezentările, sublinie el. Era cumva vărul dumitale?

- Nu, spuse Caroline cu dulceaţă în glas. A fost mătuşa mea. Doamna Mumblethorpe. Cu siguranţă vă amintiţi de ea.

- Ah, da! izbucni el, apoi o invită înăuntru. Minunata doamnă Mumblethorpe. Oare cum am putut să o uit? Este o doamnă unică. Ultima dată cînd am luat cina împreună, îşi demonstra talentele muzicale.

Caroline se împiedică de prag.

- Da, zise printre dinţi, apucînd tocul uşii ca să nu cadă. A călătorit mult în Elveţia şi acolo şi le-a perfecţionat.

- Da, aşa mi-a spus şi mie. Pînă ce şi-a terminat demonstraţia, cred că tot satul a înţeles ce bine s-a simţit în Elveţia.

Penelope asculta interesată schimbul de replici.

- Mi-ar plăcea să o cunosc şi eu pe mătuşa ta cît timp sînt în Bournemouth.

- Mai exact cît intenţionezi să rămîi? o întrebă Blake.

Mă tem că nu te pot duce la mătuşa mea Hortense, îi zise Caroline Penelopei. Atît de mult îi place Elveţia încît a plecat din nou într-o călătorie.

- Unde? întrebă Penelope.

- Da, unde? se auzi Blake ca un ecou, încîntat că o vede pe Caroline pusă în încurcătură, fiindcă trebuia să inventeze o ţară potrivită.

- În Islanda, spuse ea brusc.

- Islanda? spuse Penelope. Ce ciudat. Nu am mai auzit pe nimeni să călătorească în Islanda.

- Întotdeauna a fost fascinată de insule. Caroline găsi imediat o explicaţie.

- Ceea ce explică preferinţa ei pentru Elveţia, interveni Blake, pe un ton ironic.

Caroline i se adresă Penelopei:

- Ar trebui să trimitem pe cineva să vă aducă lucrurile, milady.

- Da, da, zise Penelope, imediat. Blake, înainte să răspund la întrebarea ta nepoliticoasă, o să-ți spun că anticipez să stau cam o săptămînă, poate un pic mai mult. Dacă ești de acord și tu, evident.

Blake o privi amuzat și întrebă ironic:

- Cînd a contat pentru tine părerea mea?

- Niciodată, răspunse imediat Penelope, dar trebuie să fiu politicoasă și să mă prefac, nu?

Caroline privi discuția dintre frate și soră și i se opri un nod în gît. Blake era evident surprins de venirea neanunțată a surorii lui, dar era la fel de evident că o iubea nespus de mult. Cum Caroline nu știa ce înseamnă afecțiunea și camaraderia dintre doi frați, astăzi a avut parte prima dată de o asemenea manifestare. O durea inima cînd îi asculta discutînd. Și-ar fi dorit și ea să aibă pe cineva care să o tachineze, ori să o țină de mînă cînd se simțea nesigură sau se temea. Mai presus de toate, își dorea pe cineva care să o iubească. Mai avea puțin și izbucnea în plîns.

- Trebuie să plec, spuse ea pripit, îndreptîndu-se spre ușă. Fuga era mereu prezentă în mintea ei. Ultimul lucru pe care-l dorea era să plîngă în fața lui Blake și a Penelopei, exact aici, în hol la Seacrest Manor.

- Dar nu ai băut ceaiul! protestă Penelope.

- Chiar nu mi-e sete. Trebuie să ajung acasă. Sînt așteptată.

- Da, cu siguranţă sînteţi, zise Blake.

Caroline se opri pe treptele din faţă, întrebîndu-se unde va merge.

- Nu vreau să-şi facă griji pentru mine cei de acasă.

- Cred că nu vreţi asta, o ironiză Blake.

Blake, dragule, spuse Penelope, insist să o conduci acasă pe miss Dent.

- Bună idee, acceptă el.

Caroline acceptă fără comentarii. Pentru moment nu se simţea pregătită pentru întrebările lui, dar alternativa de a hoinări prin provincie, fără ţintă, nu-i surîdea.

- Da, aş aprecia gestul.

- Excelent. Spuneaţi că nu staţi departe? întrebă el abţinîndu-se să nu rîdă, iar Caroline nu reuşea să-şi dea seama dacă zîmbetul era ironic sau iritat.

- Nu, zise ea. Nu stau departe.

- Atunci să mergem pe jos.

- Da, ar fi indicat.

- Eu aştept, zise Penelope. Regret că nu te pot conduce acasă, dar călătoria m-a obosit. A fost o plăcere să vă cunosc, miss Dent. Oh!, dar nu vă cunosc numele mic.

- Spuneţi-mi Caroline.

Blake îi aruncă o privire mirată, fiindcă nu se aştepta ca de data aceasta să-şi folosească numele adevărat, ci un alt nume fals.

- Dacă tu eşti Caroline, atunci eu sînt Penelope, spuse aceasta şi îi strînse mîna călduros. Am senzaţia că

vom fi foarte bune prietene.

Caroline nu putea fi sigură, dar parcă îl auzise pe Blake mormăind:

- Doamne ferește.

Apoi zîmbiră amîndoi către Penelope și ieșiră din casă.

- Unde mergem? șopti Caroline.

- La naiba, șuieră el printre dinți, privind peste umăr, ca să fie sigur că nu-l aude nimeni, deși ușa se închisese în urma lor. Ai de gînd să-mi spui și mie ce naiba se întîmplă?

- Nu a fost vina mea, comentă ea repede, urmîndu-l de aproape.

Mă întreb de ce mi-e greu să accept acest răspuns?

- Blake! izbucni ea, trăgîndu-l de braț, ca să-l oprească. Ce crezi, că i-am trimis surorii tale un bilet în care am rugat-o să-ți facă o vizită? Habar nu aveam cine este. Nici măcar nu am știut că ai o soră! Nu m-ar fi văzut deloc, dacă nu călcam pe o creangă uscată.

Blake oftă, deja începînd să înțeleagă ce s-a întîmplat. Fusese un accident și o mare, uriașă, monstruoasă neînțelegere provocată de acest accident. Parcă toată viața lui era presărată cu așa ceva în ultimele zile.

- Ce naiba să fac acum cu tine?

- Habar n-am. Evident, nu pot rămîne la tine acasă cît timp sora ta este în vizită. Mi-ai spus chiar tu că nimeni din familia ta nu știe despre activitatea ta de la

Ministerul de Război. Presupun că nici Penelope? Blake dădu din cap abătut, iar ea continuă: dacă descoperă că locuiesc la Seacrest Manor, cu siguranță va afla despre activitățile tale clandestine.

Blake drăcui încet.

- Nu sînt de acord cu secretomania în legătură cu familia ta, spuse Caroline. Dar îți respect dorințele. Penelope este o doamnă deosebită. Nu mi-ar plăcea să-și facă griji pentru tine. Asta ar necăji-o inutil și te-ar afecta și pe tine.

Blake o privea, incapabil să vorbească. Dintre toate motivele pentru care Caroline trebuia să-i ascundă surorii lui că stă la Seacrest Manor, ea l-a ales pe acela care era complet lipsit de egoism. Ar fi putut spune că este îngrijorată pentru reputația ei, sau că se teme ca Penelope să nu o predea lui Oliver. Dar nu, ea nu era deloc îngrijorată; singura ei preocupare era că acțiunile ei i-ar putea face rău lui.

Se simțea deja stingher în prezența ei. Caroline îl privea așteptînd un răspuns, dar el nu știa ce să spună.

- Blake? îl provocă ea.

- Mă bucur mult că te gîndești la mine, Caroline.

- Oh...oh... Iartă-mă. Credeam că vei fi supărat pe mine și mă vei certa.

- Și eu, zise el la fel de surprins. Acum să lăsăm oh-urile la o parte și să ne gîndim ce facem cu tine.

- Bănuiesc că nu ai prin apropiere vreo cabană de vînătoare?

- Nu am nici un loc unde te poți ascunde. Aș putea să te trimit cu trăsura la Londra.

Nu! protestă Caroline, strîmbîndu-se. Nu pot merge la Londra.

- De ce?

Întrebarea era bună, dar nu putea să-i spună că i-ar fi fost dor de el.

- Sora ta se așteaptă să mă mai vadă. Precis te va pune să mă cauți.

- Manevră greșită, fiindcă nu ai o adresă la care să trimită o invitație.

- Da, dar ea nu știe asta. Te va întreba precis unde mă găsești. Tu ce vei spune?

- Aș putea spune că ai plecat la Londra. În general, adevărul e cea mai bună opțiune.

- Nu ar fi frumos? zise ea, cu mult sarcasm. Cum sînt eu norocoasă, s-ar îmbarca imediat spre Londra și ar veni să mă caute acolo.

- Da, la cît de încăpățânată e sora mea, ar face asta.

- Am impresia că e o trăsătură de familie.

El rîse.

- Ai dreptate, draga mea, dar noi, cei din neamul Ravenscroft nu sîntem nici la degetul mic al celor din neamul Trent, cînd vorbim de încăpățânare.

Caroline bombănea, dar nu-l contrazicea, fiindcă știa că e adevărat. În cele din urmă, iritată de zîmbetul lui ironic, spuse:

Putem să ne certăm cît vrem în legătură cu trăsăturile noastre negative, dar asta nu va rezolva problema actuală. Unde să mă duc?

- Cred că va trebui să te întorci la Silvercrest

Manor. Nu găsesc o alternativă mai convenabilă. Tu găseşti?

- Dar Penelope este acolo!

- Va trebui să te ascundem. Altceva nu putem face.

- Doamne, ce nenorocire.

- Caroline, măcar cu asta sîntem de acord.

- Crezi că servitorii vor accepta jocul?

- Vor trebui să-l accepte. Deja ştiu de tine. Bine că nu sînt decît trei. Doamne!

- Ce?

- Servitorii. Ei nu ştiu că nu trebuie să-i spună Penelopei de tine. Nu te mişca. Vin imediat, zise el, văzînd-o că se albeşte la faţă.

Blake alergă spre intrare, cînd altă nenorocire i se arătă Carolinei.

Blake! strigă ea. Aşteaptă! El se opri şi se întoarse. Nu poţi intra pe uşa principală. Dacă te vede Penelope, se va întreba cum ai reuşit să mă conduci atît de repede şi să te întorci deja.

Va trebui să intru prin spate. Presupun că ştii despre ce vorbesc. Caroline îi aruncă o privire piezişă. Doar pe acolo se strecurase mai devreme, ca să plece. Ai putea să intri şi tu cu mine acum, zise Blake. Te vei strecura pe scările servitorilor şi mai departe vedem cum vom face.

- Cu alte cuvinte, vrei să aştept la nesfîrşit în baia ta?

- Nu am ajuns atît de departe cu planurile mele, dar dacă tot ai adus vorba, da, e o idee excelentă.

În acel moment Caroline decise că avea gura prea mare. Spre norocul ei, înainte ca ea să-i mai dea și alte idei proaste, Blake o trase de mînă și practic o luă pe sus, obligînd-o să-l urmeze. Ajunseră la pîlcul de copaci din fața intrării.

- Va trebui să o luăm la fugă, ca să nu fim văzuți, spuse Blake.

- Crezi că poate fi pe aproape?

- Nu. Am lăsat-o în sufrageria din față și mai mult ca sigur a urcat, ca să-și aleagă un dormitor.

- Dacă intră în al meu. Hainele mele sînt acolo. Am doar trei rochii, dar e clar că nu sînt ale tale.

Blake înjură din nou.

- Știi, înjurăturile tale au început să-mi coloreze viața. Dacă nu ai înjura, viața mi s-ar părea anormală.

- Ești o femeie ciudată, spuse Blake trăgînd-o de mînă. Alergau deja pe iarba peluzei, iar Caroline se ruga să nu fie văzuți, deși nu era o femeie credincioasă.

- Tu, zise Blake cînd au ajuns în hol, urci imediat, iar eu îi caut pe servitori.

Caroline făcu exact cum i s-a spus, apoi intră în baie. Se gîndi că nu poate rămîne acolo prea mult timp, însă mulțumea cerului, fiindcă se putea și mai rău de atît.

Peste trei ore Caroline constată că singurul mod în care putea alunga plictiseala în baie era să se distreze întocmind o listă cu toate situațiile care ar fi mai grave decît cea în care se afla acum. Nu era deloc ușor.

Alungă diferite scenarii fanteziste și se concentră asupra celor realiste.

- Putea să aibă o baie mică, zise ea, privindu-se în oglindă. Sau putea fi foarte murdară. Sau...sau...ar putea să uite să-mi dea de mîncare. La naiba. Omul uitase să-i aducă de mîncare! Încăperea putea să nu aibă ferestre, zise ea, privind spre ochiul de geam, care nu se putea numi fereastră. Ar putea avea un arici, ca animal de casă şi să-l ţină în baie.

- Puţin probabil, se auzi o voce, dar posibil.

Caroline îl văzu pe Blake în prag.

- Unde ai fost, întrebă ea iritată. Mor de foame. El îi aruncă un biscuit cu fructe. Eşti foarte amabil, spuse ea înghiţind pe nemestecate. A fost felul principal sau doar un antreu?

- Vei mînca, nu te teme. Am crezut că Perriwick va avea palpitaţii cînd i-am spus unde stai ascunsă. Cred că el şi doamna Mickle îţi pregătesc un festin chiar acum.

- Perriwick e un bărbat mai drăguţ decît tine.

- Fără îndoială, zise el ridicînd din umeri.

- Ai reuşit să vorbeşti cu toţi servitorii înainte să-i spună ceva Penelopei?

- Da, sîntem în siguranţă, stai liniştită. Am luat lucrurile tale şi le-am mutat în camera mea.

- Nu stau în camera ta! zise ea cu aroganţă

- Nu am spus că vei sta. Eşti liberă să rămîi aici, în baie. O să-ţi aduc o pătură şi o pernă. Cu puţină inventivitate, vom face din locul acesta unul confortabil.

- Te distrezi, nu-i aşa?

- Doar puţin, te asigur.

- Penelope a întrebat de mine?

- Exact. Deja a scris un bilețel prin care te roagă să-i faci o vizită mîine după amiază. Scoase din buzunar un plic pe care i-l înmînă.

- Asta e chiar o surpriză, comentă Caroline.

- În locul tău nu m-aș plînge. Măcar așa vei scăpa din baie.

Caroline îl privi dur, enervată de zîmbetul lui. Cu mîinile în șolduri, luă o poziție beligerantă.

- Dar sîntem puse pe ceartă azi, spuse el. Un vas ceramic aterizâ în direcția lui, trecînd razant pe lîngă capul lui, iar acesta se lovi de perete și se făcu țăndări. Caroline, situația asta nu e din vina mea.

- Știu, dar nu mai fii atît de vesel, te rog.

- Nu ești deloc rezonabilă.

Nu-mi pasă. Am toate motivele să nu fiu rezonabilă.

Aruncă spre el cu trusa de bărbierit, după ce un săpun zbură și rămase lipt de perete.

- Oh? zise el ferindu-se din calea trusei.

- Pentru informarea ta, în ultima săptămînă mai era puțin și eram violată, am fost răpită, legată de un pat, forțată să tușesc pînă ce mi-am pierdut vocea...

- Aici a fost vina ta. Să nu uiți de glezna scrîntită.

- Ooohhh! Îmi vine să te omor! Iar acum, de parcă nu mi-au ajuns umilințele, sînt obligată să locuiesc într-o baie o săptămînă!

Blake găsea situația amuzantă, dar se străduia să nu rîdă prea tare. Nu reuși însă.

- Nu mai rîde de mine! se enervă ea.

- Blake?

El deveni serios instantaneu.

- Este Penelope, şopti Blake.

- Blake? Ce tot strigai acolo?

- Repede! zise cu urgenţă, Ascunde-te!

Caroline ieşi pe scara secundară exact la timp, fiindcă Penelope deschise uşa şi intră.

- Blake, zise a treia oară. Ce tot făceai aici?

- Nimic, Penny, eu...

- Ce s-a întîmplat aici? întrebă ea contrariată.

Blake privi împrejurul lui şi tresări. Uitase de obiectele aruncate pe jos. Cioburi de proţelan, trusa de bărbierit, cîteva prosoape, săpunul...

- Eu am...Acum i se părea mult mai uşor să mintă pentru siguranţa naţională decît să-şi mintă sora.

- Acolo lipit pe perete este un săpun? întrebă Penelope.

- Se pare că da.

- Şi acolo, pe jos, e alt săpun? zise ea arătînd în jos.

- Da, azi dimineaţă nu ştiu ce am avut, dar am fost foarte neîndemînatic.

- Blake, cumva ascunzi ceva de mine?

- Sînt cîteva lucruri pe care le ascund de tine, spuse el sincer, uitînd pe moment de Caroline, care stătea pe hol, rîzînd probabil de soarta lui.

- Ce-i asta pe jos? zise ea ridicînd o bucăţică de hîrtie. Păi asta nu e scrisorica pe care i-am scris-o domnişoarei Dent? Ce caută aici?

- Nu am apucat să o trimit. Slavă Domnului că plicul nu fusese deschis de Caroline.

- Pentru Dumnezeu, de ce l-ai lăsat pe jos? Auzi, Blake, tu te simți bine?

- Nu prea, răspunse el, profitînd de ocazie. De o oră și ceva am niște amețeli. Așa am spart și vasul.

- Văd că nu ai febră, zise ea atingîndu-i fruntea.

- După un somn bun la noapte, sigur îmi va trece.

- Sper că așa va fi. Dacă mîine nu te vei simți mai bine, vom chema doctorul, zise Penelope ușor îngrijorată.

- De acord.

- Poate ar fi bine să te întinzi puțin chiar acum.

- Bună idee, acceptă el, practic împingînd-o afară din baie.

Blake oftă ușurat cînd în sfîrșit închise ușa după ea. Nu era încîntat de turnura pe care au luat-o evenimentele; exact ce nu-și dorea era ca sora lui să se agite împrejurul său. Oricum, bine că nu a descoperit-o pe Caroline.

- Domnule Ravenscroft?

Cînd deschise ușa, îl văzu pe Perriwick în prag, ducînd maiestuos o tavă pe care era aranjat un adevărat ospăț. Blake nu știa cum să-i facă semn, dar Penelope se întorsese deja.

- Oh, Perriwick, ce e asta? întrebă ea.

- Mîncare, spuse omul, tulburat de prezența ei. Se uită de jur împrejur. Blake îl privi încruntat. Evident, nemernicul de majordom o căuta pe Caroline. Deși era

o persoană discretă, Perriwick nu se descurca prea bine cu subterfugiile.

Penelope îşi privea fratele nedumerită.

- Ţi-e foame?

Păi...da, mă gîndeam să iau o gustare mai consistentă.

Penelope ridică un capac sub care trona o friptură aburindă.

- Şi ce mai gustare, zise ea.

Perriwick schiţă un zîmbet stîngaci şi încercă să salveze situaţia.

- Ne-am gîndit să vă pregătim ceva substanţial acum, fiindcă ne-aţi cerut o masă uşoară pentru cină.

- Ce atenţi sînteţi, comentă Blake.

Probabil că Perriwick şi doamna Mickle s-au gîndit să trimită numai bunătăţi pentru Caroline, lăsîndu-le celorlalţi rezidenţi la Seacrest Manor ceva uşor şi simplu. Evident că au protestat toţi cînd au auzit de noul domiciliu al Carolinei.

Perriwick puse tava pe masă şi i se adresă Penelopei:

- Dacă îmi permiteţi, milady...

- Perriwick! interveni enervat Blake. Jur că, dacă mai aud o dată fraza "dacă îmi permiteţi", te iau şi te arunc în Canal!

- Vai de mine, exclamă Penelope. Cred că are febră mare, Perriwick, tu ce zici?

Majordomul puse mîna pe fruntea lui Blake, dar acesta i-o îndepărtă, mai să i-o smulgă din încheietură.

- Atinge-mă și vei muri, mîrîi Blake.

- Puțin cam morocănos în după-amiaza asta, nu? zise Perriwick zîmbind.

- A fost perfectă pînă să apari tu.

- Toată după amiaza s-a purtat cam ciudat, îi zise Penelope majordomului.

- Poate ar fi bine să-i acordăm puțin timp. Odihna îi va face bine.

Foarte bine, consimți Penelope, urmîndu-l pe majordom spre ușă. Te lăsăm singur. Dar, dacă aflu că nu ai dormit, voi fi foarte supărată pe tine.

- Da, bine, o zori Blake. Promit, mă voi odihni. Nu mă deranjați, vă rog. Am somnul ușor.

Blake închise ușa în urma lor, se rezemă de perete și răsuflă ușurat.

- Doamne ferește, în ritmul acesta o să prind muște prin parc pînă voi împlini treizeci de ani.

- Hmm, se auzi o voce din baie. Aș zice că deja ești pe drumul cel bun.

- Ce vrei? întrebă el enervat.

- Nimic. Voiam să-ți spun că ai avut dreptate. Am constatat că situația noastră este cel puțin amuzantă.

El se apropie de ea cu o privire amenințătoare.

- Cum adică?

- Nu-mi amintesc ultima dată cînd am rîs cu atîta poftă, zise ea, luînd tava cu bunătăți.

- Caroline, ții la gîtul tău?

- Foarte mult. De ce?

- Fiindcă dacă nu taci, o să ți-l răsucesc.

Ea dădu fuga în baie, ca să se ascundă. Îl lăsă fumegînd în dormitor.

- Punct marcat, zise şi-i trînti uşa în nas. Şi, ca să fie şi mai rău, răsuci cheia în uşă. Afurisită femeie. A luat toată mîncarea cu ea şi l-a lăsat pe dinafară.

- Vei plăti pentru asta! striga el lipit de uşă.

- Nu mai face gălăgie, se auzi vocea ei îngrijorată. Mănînc.

CAPITOLUL 16

A aranja (verb) *– a face mici modificări ale ținutei*

Cum sînt izolată în această baie, măcar să mă aranjez puțin. Jur că părul meu nu a arătat niciodată atît de bine!

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Blake reflecta, în timp ce lua cina mai tîrziu, că i-ar plăcea foarte mult să o ucidă pe miss Caroline Trent. Nu era un sentiment nou. Nu numai că ea i-a dat viața peste cap; i-a răsucit-o pe toate părțile și a aprins un foc mocnit dedesubt. Totuși, "ucide" ar fi un cuvînt prea puternic.

Deși era orgolios, nu putea să nu-și recunoască atracția față de ea. Practic ar fi dorit să-i pună botniță. Da, o botniță ar fi ideală. Atunci ea nu ar mai putea să vorbească. Grozav.

- Auzi, Blake, zise Penelope studiindu-l cu atenție. Asta e supă?

El dădu din cap afirmativ. Ea amestecă puțin cu lingura în lichidul aproape transparent din bolul ei.

- Adevărat?

- Are gust de apă sărată, dar doamna Mickle m-a asigurat că e supă.

Penelope sorbi timid din lingură, apoi luă o gură de vin roşu.

- Presupun că nu a mai rămas nimic din friptura aceea de la gustarea ta?

Te asigur că ne-ar fi imposibil să împărţim friptura aceea.

Cuvintele lui i se părură cam stranii surorii lui, aşa că-l întrebă:

- Perriwick a mai adus şi altceva? O coajă de pîine, poate?

Blake dădu din cap negativ.

- Întotdeauna mănînci atît de...uşor seara?

El dădu iar din cap.

Aşa. Înseamnă că această ocazie este una specială?

Aici nu mai ştia ce să răspundă, aşa că mai sorbi o lingură din supa cu gust oribil, gîndind că avea o oarecare valoare nutriţională.

Atunci Penelope îşi acoperi gura cu palma, se înroşi toată şi zise:

- Ah, iartă-mă!

- Poftim? zise el uimit.

- Sigur că e o ocazie specială. Uitasem complet. Îmi pare foarte rău.

- Penelope, despre ce tot vorbeşti acolo?

- Marabelle.

Blake simți cum o gheară îi perforează pieptul. De ce a adus vorba Penelope de logodnica lui moartă tocmai acum?

- Ce legătură are Marabelle? întrebă cu glas stins.

- Oh, oh, probabil ai uitat. Lasă. Te rog, uită că am pomenit de ea.

- Pentru Dumnezeu, Penelope, spune odată la ce te referi.

- Este unsprezece iulie, Blake. Vorbise încet și-l privea cu compasiune. El rămăsese la fel de nedumerit, pînă în clipa cînd își aminti. Unsprezece iulie. Aniversarea morții Marabellei. Se ridică brusc, iar scaunul se răsturnă în spatele lui.

- Ne vedem mîine, zise scurt.

- Stai, Blake! Nu pleca! Se ridică și ea, grăbindu-se să-l prindă din urmă. Nu trebuie să fii singur în asemenea momente.

El se opri, dar nu se întoarse cu fața spre ea, ci spuse doar atît:

- Nu înțelegi, Penelope. Întotdeauna voi fi singur.

Două ore mai tîrziu Blake era beat criță. Știa că nu se va simți mai bine așa, dar gîndea cu fiecare pahar adăugat că se poate simți mai puțin rău. Oricum nu a funcționat.

Cum de uitase? În fiecare an își amintea să-i onoreze memoria într-un fel în care nu a reușit să o onoreze atunci cînd ea trăia. În primul an i-a dus flori la mormînt. Banal, știa, dar durerea lui era încă proaspătă, era tînăr și nu știa ce să facă.

În anul următor a plantat un copac în onoarea ei în locul unde a fost ucisă. I s-a părut un gest demn; în copilărie Marabelle se cățăra în copac mai repede decît oricare băiat din zonă.

Anul acesta însă...nimic.

Mergea împleticit pe cărarea spre plajă, ridicînd cîte un braț, ca să-și păstreze echilibrul, iar într-o mînă ținea sticla cu whisky. Cînd ajunse aproape de plajă se lăsă pe vine, apoi căzu pe fund. Găsise un loc cu iarbă înainte de întinderea de nisip fin pentru care Bournemouth era atît de cunoscut. Privea spre canal, întrebîndu-se ce să facă acum.

Ieșise la aer ca să evadeze. Nu voia ca Penelope să-i tulbure doliul cu întrebările ei insistente. Aerul sărat însă nu-i reducea suferința, ci îi amintea de Caroline. Ea venise acasă purtînd în păr aroma mării, iar pe piele razele soarelui.

Caroline. Închise ochii de durere. Știa că o uitase pe Marabelle din cauza Carolinei. Mai turnă puțin whisky pe gît. Alcoolul tare îl ardea prin interior, dar Blake mulțumea durerii. I se părea potrivită acum. Mai ales că nu se simțea deloc gentleman.

Se întinse pe spate și privi cerul. Luna strălucea, dar nu suficient cît să eclipsese licărirea stelelor. Ce fericite erau ele acolo, de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume. I se părea că își bat joc de el chiar.

Înjură. Devenise vulgar. Poate din cauza băuturii. Se ridică și mai luă o înghițitură.

Alcoolul îi amorțea simțurile și-i umbrea mintea,

poate de aceea nu auzise paşi apropiindu-se.

- Cine-i acolo? întrebă sprijinindu-se pe coate. Cine este?

- Eu sînt, zise Caroline, făcînd un pas spre el. Razele lunii se jucau pe părul ei şaten-deschis.

- Ce faci aici?

- Te-am văzut de la fereastră. Scuză-mă, de la fereatra ta.

- Mai bine te întorci acolo.

- Probabil.

- Nu sînt o companie agreabilă.

- Nu, eşti cam beat, confirmă ea. Nu e bine să bei pe stomacul gol.

- Şi cine e de vină pentru stomacul meu gol? zise el rîzînd.

- Văd că-ţi place să păstrezi ranchiună, nu-i aşa?

- Doamnă, te asigur că am o memorie perfectă. Pînă în seara acesta memoria m-a servit cu destoinicie.

- Ţi-am adus ceva de mîncare.

- Mai bine du-te în casă, spuse el încet.

- De ce eşti aşa de supărat?

El nu răspunse, ci se şterse la gură cu mîneca, după care mai luă o înghiţitură.

- Nu te-am mai văzut beat.

- Multe lucruri nu ştii tu despre mine.

- Ştiu mai mult decît crezi tu, spuse ea înaintînd spre el.

Privirea ei insistentă îi atrase atenţia. Părea furios, dar îi zise calm:

- Cu atît mai rău pentru tine.

- Uite, mănîncă puțin. Îi întinse un pachețel cu mîncare. Se așează lîngă el. Parcă nu ești tu însuți, Blake.

El se întoarse spre ea, de data aceasta privind-o dezamăgit.

- Să nu-mi spui tu mie cum sînt, o admonestă el. Nu ai nici un drept.

- Ca prietenă, șopti ea, am toate drepturile.

- Azi este unsprezece iulie, spuse el, făcînd acel gest cu mîna prin aer.

Caroline nu spuse nimic, fiindcă nu știa la ce se referă.

- Unsprezece iulie, repetă el. Va rămîne o dată tristă în saga infamiei lui Blake Ravenscroft, ca ziua cînd...ziua cînd am...

Ea se apropie și mai mult de el, șocată de glasul tremurat.

- Ziua cînd ce, Blake? șopti ea.

- Ziua cînd am lăsat o femeie să moară.

Durerea din glasul lui o cutremură.

- Nu. Nu a fost vina ta.

- Ce naiba știi tu despre asta?

- James mi-a povestit despre Marabelle.

- Afurisitul care-și bagă nasul peste tot.

- Mă bucur că am aflat. Asta îmi spune multe despre tine.

- De ce naiba ți-ai dori să știi mai multe? întrebă el pe un ton caustic.

- Fiindcă te iu....Caroline se opri, îngrozită de ce

era pe cale să mărturisească. Findcă te plac. Fiindcă eşti prietenul meu. Nu am avut mulţi prieteni în viaţa mea, aşa că recunosc o prietenie specială.

- Nu pot fi prietenul tău, se încăpăţînă el.

- Nu? Îşi ţinu respiraţia, aşteptînd răspunsul lui.

- Nu vrei să fiu prietenul tău.

- Nu crezi că eu trebuie să hotărăsc asta?

- Femeie, pentru numele lui Dumnezeu, ce te costă să asculţi? Pentru ultima dată îţi spun: nu pot să fiu prietenul tău. Nu aş putea fi niciodată prietenul tău. *Fiindcă te doresc.*

Ea se străduí să nu facă un pas înapoi. Blake îi vorbise atît de direct şi îşi exprimase atît de clar dorinţa, încît acest lucru o speria.

- A vorbit băutura din tine, se grăbi ea să constate.

- Crezi? Nu ştii prea multe despre bărbaţi, scumpo.

- Ştiu destul despre tine.

- Nu atît cît ştiu eu despre tine, draga mea miss Trent, zise el rîzînd.

- Nu mă lua peste picior, şopti el.

- Ah, dar te-am urmărit. Să-ţi dovedesc? Toate lucrurile pe care le ştiu, toate amănuntele pe care le-am observat. Aş putea completa un carneţel ca acela pe care-l ţii mereu cu tine.

- Blake, cred că ar trebui să...

El o întrerupse aşezîndu-şi degetul pese buzele ei.

- Voi începe de aici, şopti el senzual, de la gura ta. Taci. E rîndul meu. Mîngîie uşor conturul buzei superioare. Atît de coaptă. Atît de senzuală. Nu te-ai rujat

niciodată, nu-i aşa?

Ea dădu din cap negativ, iar mişcarea îi provocă o tortură senzuală, fiindcă degetul lui se frecă de pielea ei.

- Nu, murmură el, sigur că nu te-ai rujat. Nu am mai văzut buze ca ale tale. Ţi-am spus vreodată că pe ele le-am zărit mai întîi cînd ne-am cunoscut?

Ea rămase nemişcată, fiind prea excitată ca să mai dea din cap drept răspuns.

- Buza inferioară e superbă, dar asta – mîngîie uşor buza superioară – este excepţională. Tînjeşte să fie sărutată. Cînd mă gîndeam că eşti Carlotta...chiar şi atunci simţeam dorinţa să-mi lipesc buzele de ale tale. Doamne, cît m-am urît pentru asta.

- Dar nu sînt Carlotta, şopti ea.

- Ştiu şi asta e şi mai grav. Măcar acum pot justifica de ce te doresc. Îmi vine să...

- Blake? vocea ei era dulce şi urgentă, fiindcă dorea să-l audă că-şi completează gîndul. El continua să dea din cap.

Vorbesc aiurea. O mîngîie pe ochi, cu gesturi extrem de delicate, iar ea închise ochii. Mai e un lucru pe care-l ştiu despre tine.

Caroline simţi cum buzele i se întredeschid, iar respiraţia îi devine zgomotoasă.

- Ochii tăi, cu genele dumnezeieşti. O nuanţă mai închisă decît părul. O mîngîie spre tîmple. Cred că mai mult îmi plac deschişi, decît închişi. Atunci ea deschise ochii. Ah, acum e mai bine. Cea mai frumoasă culoare din lume. Ai fost vreodată pe mare?

- Nu, doar cînd eram foarte mică.

- Aici la mal apa mării este cenuşie şi tulbure, dar cînd te depărtezi de pămînt, devine cristalină. Ştii la ce mă refer?

- Cred că da.

El se cutremură parcă de un gînd ascuns. Apoi mîna coborî.

- Am auzit că apa are o culoare minunată la tropice. Ochii tăi au exact culoarea oceanului, cînd apele lui se duc spre ecuator.

- Mi-ar plăcea să ajung la ecuator, zise ea zîmbind.

- Scumpa mea fetiţă, nu crezi că mai întîi ar trebui să încerci să vezi Londra?

- Acum eşti crud cu mine, dar nu vorbeşti serios.

- Nu?

- Nu, zise ea, cu suficient curaj pentru asemenea cuvinte. Nu eşti supărat pe mine. Eşti supărat pe tine şi eu îţi sînt la îndemînă.

- Crezi că eşti o bună observatoare, nu-i aşa?

- Cum ar trebui să răspund la asta?

- Eşti o bună observatoare, dar nu cred că suficient de bună încît să te salvezi de mine. Se aplecă spre ea, zîmbind periculos. Ştii cît de mult te doresc? Glasul lui o pătrunse pînă-n suflet, iar ea dădu din cap. Te doresc atît de mult încît în fiecare noapte stau întins, treaz, iar trupul încordat ca un arc mă doare de atîta dorinţă.

Caroline îşi simţi gîtul uscat.

- Te doresc atît de mult, încît aroma ta îmi dă fiori de dorinţă. Caroline deschise uşor gura. Te doresc atît de

mult...Începu să rîdă cu poftă. Te doresc atît de mult încît practic am uitat de Marabelle.

- Oh, Blake, îmi pare rău.

- Scutește-mă de compasiunea ta.

Caroline dădu să se ridice.

- Eu plec. Asta vrei şi tu, e clar că nu ai chef de conversații.

El o apucă de braţ şi o trase în jos, lîngă el.

- Nu m-ai auzit?

- Am auzit fiecare cuvînt, şopti ea.

- Nu vreau să pleci.

Ea nu mai spuse nimic.

- Te doresc.

- Blake, nu.

- Nu, ce? Să nu te sărut? Se aplecă şi o sărută apăsat, pe gură. Prea tîrziu, zise el.

Ea îl privea fix, neştiind dacă trebuia să se teamă sau să se simtă fericită. Îl iubea; acum era sigură de asta. Doar că purtarea lui era stranie.

- Să nu te ating? Mîna lui se strecură pe sub fustă, apoi urcă spre coapsă. Deja am ajuns prea departe.

Buzele lui se lipiră de obrazul ei, apoi de gît, apoi o muşcă delicat de lobul urechii. Gustul ei era dulce şi curat, iar mirosul vag semăna cu colonia pe care o folosea el după bărbierit. Se întreba oare ce făcuse ea în baia lui, apoi se gîndi că nu-i pasă. Era o satisfacţie sălbatică în faptul că regăseşte mirosul propriu pe pielea ei.

- Blake, zise ea timid. Nu ştiu sigur că asta vrei.

- Oh, dar eu știu sigur, zise rîzînd ca un mascul aproape de pradă. Sînt foarte sigur. Se lipi cu coapsa de ea, după care îi eliberă părul din agrafa cu care era strîns. O devoră cu nesaț, limba îndrăznind să-i urmeze linia dinților, apoi gustă pielea fină din interiorul obrazului.

- Vreau să te ating, spus el respirînd cuvintele pe gura ei. Peste tot.

Rochia ei nu avea prea mulți nasturi, așa că nu i-au trebuit decît cîteva secunde ca să i-o ridice peste cap, iar ea rămase într-o șemizetă subțire.

Din nou simți încordarea mușchilor cînd se apucă să desfacă șireturile fine ale veșmîntului de mătase.

Eu ți-am cumpărat asta? o întrebă pe un ton gutural.

Ea răspunse dînd din cap, apoi tresări cînd mîinile lui imense îi cuprinseră sînii.

- Cînd mi-ai cumpărat rochiile. Era într-o cutie mare, cumpărată din oraș.

- Bun, zise, apoi lăsă o bretea să-i alunece pe umăr. Își lipi buzele de decolteul ei, trăgînd în jos materialul fin, pînă ce îi dezgoli un sfîrc. O sărută tacticos, iar ea șopti numele lui, apoi era gata să strige cînd gura lui flămîndă începu să-i sugă sfîrcul.

Caroline nu simțise niciodată o plăcere atît de primitivă cum erau senzațiile care i se insinuau în pîntece. Plăcerea și nevoia se descătușau în interiorul ei, împrăștiindu-se din centrul ființei sale, pînă la suprafața pielii, cotropind-o centimetru cu centimetru. Credea că a simțit dorința cînd a sărutat-o în dimineața aceea, dar

a fost nimic, în comparaţie cu ceea ce o devora în aceste clipe.

Privi în jos şi-i văzu capul lipit de sîn. Doamne, o devora.

Îi era cald, extrem de cald, încît i se părea că ia foc în locurile unde o atingea el. O mînă se strecura acum în sus, pe piciorul ei, în timp ce genunchiul lui îşi făcea loc uşor între pulpele ei, depărtîndu-le cu o presiune constantă. Se lăsă uşor pe ea, iar dovada solidă a erecţiei lui o apăsa acum într-un mod foarte intim. Mîna lui era în ascensiune spre genunchi, trecea pe pulpa interioară, savurînd pielea fină, apoi se opri o clipă, oferindu-i parcă ultima ocazie de a-l refuza.

Caroline era pierdută. Nu-i putea refuza nimic, fiindcă voia totul. Poate era o desfrînată, poate era o neruşinată, dar dorea orice atingere perversă a mîinilor şi a gurii lui. Voia să-i simtă greutatea apăsînd-o, lipind-o de pămînt. Voia să-i simtă bătăile inimii şi respiraţia sacadată.

Îi voia inima şi dorea sufletul lui. Mai presus de orice, dorea să i se dăruiască, să vindece orice rană care se ascundea sub pielea lui. Găsise în sfîrşit o persoană faţă de care se simţea legată – el – şi voia să-i ofere aceeaşi bucurie.

Cînd degetele lui pricepute au atins centrul feminităţii ei, cuvintele de refuz sau protestele erau uitate. Se abandonă plăcerii momentului, gemînd numele lui, apucîndu-l de umeri, pe măsură ce mişcările lui circulare o atrăgeau şi mai mult în vortexul nemilos al pasiunii.

Se ținea strîns de el, pierzînd orice fărîmă de control, presiunea interioară începuse să o copleşească, debordînd. Se simțea încordată la limită, iar cînd el îşi strecură degetul în intimitatea ei, degetul lui mare îşi continua mişcările lascive, torturîndu-i clitorisul sensibil, fierbinte şi umed.

Lumea ei explodă într-o secundă. Se zvîrcolea sub greutatea lui, coapsele unduindu-se într-un dans al orgasmului. Îi strigă numele, apoi îl opri cînd el dădu să se ridice.

- Nu, şopti ea gîfîind. Vino înapoi.

- Şşşt. O mîngîie pe păr, apoi pe obraz. Sînt aici.

- Vino lîngă mine. Vreau să te simt. Vreau...înghiți în sec. Vreau să te satisfac.

- Nu, Caroline, spuse el foarte serios.

- Dar...

- Nu-ți voi răpi nimic. Nu trebuia să fac gesturile acelea, dar să fiu al naibii dacă îți iau virginitatea.

- Dar vreau să ți-o ofer, şopti ea.

- Nu, zise el cu hotărâre feroce. Vei păstra acest giuvaier pentru soțul tău. Eşti prea perfectă ca să o iroseşti pe un alt bărbat.

- Eu...Se opri, cuvintele muriseră pe buzele ei, deşi ar fi dorit să-i spună că sperase ca el să fie acel soț.

Era clar că el îi citea gîndurile, fiindcă se îndepărtă de ea spunîndu-i:

- Nu te voi lua de soție. Nu pot să te iau de soție.

Ea apucă grăbită rochia şi şemizeta, rugîndu-se Domnului să nu înceapă să plîngă.

- Nici nu am spus că trebuie să o faci.

- Mă înțelegi? zise el acum întors cu fața spre ea.

- Înțeleg perfect limba engleză. Cunosc majoritatea cuvintelor, ai uitat?

- Doamne, nu am vrut să-ți fac rău.

- E cam tîrziu pentru asta.

- Nu înțelegi. Nu mă voi putea căsători niciodată. Inima mea aparține altei femei.

- Inima ta aparține unei femei moarte, răbufni ea. Duse mîna la gură, parcă pentru a prinde din zbor cuvintele, ca să le trimită înapoi. Iartă-mă.

Ridicînd din umeri, el îi oferi un pantof.

- Nu e nimic de iertat. Am profitat de tine. Pentru asta îmi cer scuze. Mă bucur că am avut puterea să mă opresc la timp.

- Oh, Blake. Pînă la urmă va trebui să dai de-o parte suferința. Marabelle nu mai este. Tu ești aici și cu tine sînt oameni care te iubesc.

Era mai mult decît o declarație. Aşteptă răspunsul lui, dar el îi dădu și celălalt pantof.

- Mulțumesc, zise ea. Acum merg în casă.

- Da. Ai de gînd să dormi în baie?

- Nu m-am gîndit deloc la asta.

- Ți-aș oferi patul meu, dar nu am încredere că Penelope nu va intra peste mine noaptea, ca să vadă cum mă simt. Cîteodată uită că fratele ei mai mic a crescut.

- Trebuie să fie minunat să ai o soră.

- Să iei pernele și pătura de pe patul meu. Precis o să-ți improvizezi un culcuș confortabil.

Ea dădu din cap şi se depărtă.

- Caroline?

Ea se întoarse cu faţa spre el, sperînd din suflet să audă ce voia.

- Să încui uşa după ce te culci.

CAPITOLUL 17

suculent (adj) *– potrivit mîncatului, gustos*

Adeseori am auzit că pînă şi cele mai proaste mîncăruri par pline de virtuţi şi suculente atunci cînd ţi-e foame, dar nu sînt de acord. Terciul rămîne terci, oricît de mult îţi chiorăie stomacul.

Din dicţionarul personal al Carolinei Trent

A doua zi dimineaţa pe Caroline o trezi o bătaie în uşa băii. La ordinul lui Blake ea răsucise cheia pentru a încuia uşa cu o seară înainte – nu pentru că ea credea că el ar fi încercat să o violeze noaptea, ci fiindcă era sigură că el va verifica uşa, să vadă dacă i-a urmat ordinele. Cu siguranţă nu a dorit să-i dea satisfacţia de a o certa.

Dormise în furou, iar acum se înfăşură cu o pătură, apoi întredeschise uşa şi privi prin crăpătură. Văzu unul din ochii verzi ai lui Blake privind-o.

- Pot să intru?

- Depinde.

- De ce?

- Iei micul dejun?

- Doamnă, de aproape douăzeci şi patru de ore nu am mai pus gura pe mîncare ca lumea. Speram că Perriwick ţi-a adus ceva de mîncare.

Caroline deschise uşa.

- Nu este corect ca servitorii să o pedepsească pe sora ta. Probabil că moare de foame.

- Îmi închipui că va mînca mai bine la ceai. Ai uitat că eşti aşteptată la ceai?

- Oh, nu. Cum ai de gînd să organizezi asta?

Blake se sprijini de chiuvetă.

- Penelope mi-a dat deja ordin să trimit cea mai bună trăsură să te aducă.

- Credeam că ai doar o singură trăsură.

- Am. Nu despre asta e vorba. Trebuie să trimit o trăsură să te ia de la casa...unde locuieşti.

- Mi-ar plăcea să văd asta. O trăsură oprită în faţa băii. Mă întreb cum ai să aduci trăsura, prin dormitor sau pe la scara de serviciu?

Privirea pe care i-o aruncă Blake nu păru deloc amuzată.

Va trebui să vin să te iau pentru vizita de ora patru.

- Şi eu ce să fac pînă atunci?

- Să speli?

- Nu eşti amuzant, Blake, zise ea iritată. După cîteva momente de tăcere, el spuse:

- Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat aseară.

- Să nu-ţi pară rău.

- Dar trebuie. Am profitat de tine şi de o situaţie care nu poate duce nicăieri.

Caroline scrîşnea din dinţi. Experienţa ei din seara precedentă a fost extrem de apropiată de o iubire pe care nu a simţit-o niciodată. Acum, faptul că el îi spunea că îi pare rău pentru cele întîmplate era insuportabil.

- Dacă-ţi mai ceri scuze o dată, să ştii că ţip.

- Caroline, de ce eşti...

- Vorbesc serios!

- Bine, zise el. Atunci te las în pace.

- Ah, da, comentă ea făcînd un gest prin aer. Viaţa mea fascinantă. Am atîtea de făcut aici, încît nici nu ştiu cu ce să încep. Mă gîndeam că mă spăl pe mîini, apoi pe picioare şi dacă sînt foarte ambiţioasă, încerc să mă frec pe spate.

- Vrei să-ţi aduc o carte? zise el încruntat.

Oh, chiar vrei? spuse ea, dintr-o dată mai optimistă. Nu ştiu unde am lăsat teancul acela de cărţi pe care voiam să le aduc sus ieri.

- Le voi găsi eu.

- Mulţumesc. Cînd ar trebui să...aştept trăsura ta?

- Va trebui să dau dispoziţie ca trăsura să fie aici pe la trei, aşa că ai putea să fii gata la ora aceea, ca să te duc la grajduri?

- Dar pot ajunge la grajduri şi singură. Tu ai grijă că Penelope să fie ocupată în cealaltă parte a casei.

- Ai dreptate, atunci îi voi spune vizitiului să te aştepte cu o oră mai devreme.

- Așadar toată lumea știe de jocul nostru?

- Credeam că mă voi limita la cei trei servitori din casă, dar văd că a trebuit să le spun și îngrijitorilor de la grajduri de micul nostru secret. Să nu uiți, fii gata cu o oră înainte, îi spuse el.

- Cred că nu ai vreun ceas pe aici.

El îi dădu ceasul lui de buzunar.

- Folosește-l pe acesta. Va trebui să-l întorci doar.

- Îmi vei aduce cărțile acelea?

- Nu vreau să spui că nu sînt cea mai grațioasă gazdă.

- Chiar și atunci cînd îi cazezi pe oaspeți în sala de baie?

- Chiar și atunci.

La ora patru fix după-amiaza Caroline bătea la ușa principală de la Seacrest Manor. Călătoria făcută pînă în acel punct a fost destul de bizară. S-a strecurat afară din baie, a coborît pe scara servitorilor, a traversat peluza la ora trei, a sărit în trăsură, apoi vizitiul a plimbat-o pînă la ora patru, cînd a adus-o înapoi.

Perriwick deschise ușa la timp, îi făcu semn cu ochiul și-i zise:

- Ce bucurie să vă revăd, miss Trent.

- Miss Dent, îl corectă ea.

- Exact. Majordomul își drese glasul și zise ceva mai tare: permiteți-mi să vă conduc în sufragerie, miss Dent.

- Mulțumesc. Cum spuneai că te cheamă? îl întrebă ea în glumă.

- Perristick, miss Dent, spuse el zîmbind.

De data aceasta Caroline nu se putu abţine şi-l lovi cu palma pe umăr, amical.

- Acesta nu este un joc, şopti ea.

- Sigur că nu. Deschise uşa sufrageriei, acelaşi loc unde o răsfăţase cu bunătăţi în perioada cînd i se vindeca glezna. Îi spun doamnei Fairwich că aţi venit.

Ea merse la fereastră, impresionată de entuziasmul lui. Părea că va ploua mai tîrziu, iar asta o bucură pe Caroline, care se gîndea deja că va fi blocată toată noaptea în sala de baie a lui Blake.

- Miss Dent – Caroline! Cît mă bucur să te revăd.

Sora lui Blake intrase în sufragerie.

- Lady Fairwich, aţi fost amabilă că m-aţi invitat.

Copilării. Parcă ieri am insistat să-mi spui Penelope.

- Prea bine...Penelope, zise Caroline. Ce încăpere frumoasă.

- Da, nu-i aşa că de aici priveliştea e superbă? Sînt invidioasă pe Blake, fiindcă locuieşte aici, la mare. Doreşti nişte ceai?

- Da, zise ea. Aş bea puţin ceai.

- Excelent. O să rog să ne aducă şi nişte biscuiţi, dar, află că bucătăreasa lui Blake e un dezastru, adăugă Penelope, parcă împărtăşindu-i un mare secret. Cred că ar fi mai bine pentru noi să ne limităm la un ceai.

Caroline căuta un mod politicos de a-i sugera Penelopei că moare de foame dacă nu i se permite doamnei Mickle să le aducă nişte biscuiţi, iar tocmai în

acele momente Blake intră în cameră.

- Ah, miss Dent, zise el, bine ați venit. Sper că ai călătorit confortabil pînă aici.

- Da, foarte confortabil, domnule Ravenscroft. Aveți o trăsură bine dotată.

- Blake, zise Penelope, cauți ceva? îl întrebă ea, văzîndu-l că se uita împrejur prin cameră.

- Mă întrebam dacă doamna Mickle a trimis ceaiul. Și, eventual niște biscuiți.

- Tocmai voiam să sun pentru ceai, deși nu știu sigur biscuiții...După masa de aseară...

- Miss Mickle face niște biscuiți excelenți, spuse Blake. O să o rog să ne aducă porție dublă.

- Totuși, zise Penelope, azi dimineață am avut un mic dejun grozav.

- Ai luat micul dejun? Blake și Caroline întrebară într-un glas.

Penelopei i se păru destul de straniu că musafira ei o întreabă despre micul dejun, dar nu comentă.

- Da, a fost ceva straniu. Am găsit micul dejun pe o tavă la intrarea în camera mea.

De fapt nu era la ușa camerei mele, ci mai aproape de a ta, Blake, doar că știam că tu ai mîncat deja. M-am gîndit că servitorii au lăsat tava acolo, ca să nu mă trezească.

- Și eu am crezut că acel mic dejun de pe tavă era pentru mine, zise el.

- Oh, da, ai dreptate. Mi s-a părut oricum că era suficient de multă mîncare pe tavă, dar atît de flămîndă

eram de cu seară, încît nu m-am putut abţine.

- Nu-ţi face probleme, zise Blake. Îl contrazicea însă stomacul, care scotea sunete disperate, de foame. Eu...merg să văd ce-i cu ceaiul. Şi să pun să aducă nişte biscuiţi în plus.

Caroline tuşi. Blake se întoarse din drum şi întrebă:

- Miss Dent, îţi este foame şi dumitale?

- Mor de foame, zise ea zîmbind cu drăgălăşenie. Acasă la noi a avut loc un mic incident şi azi nu am mîncat nimic.

- Vai de mine! se miră Penelope, strîngînd-o de mînă pe Caroline. Ce necaz pe tine. Blake, vezi dacă bucătăreasa noastră poate pregăti ceva mai consistent decît biscuiţii? Dacă tu consideri că e capabilă, vreau să zic.

Caroline se gîndi la o replică politicoasă, cum ar fi fost "Nu vă deranjaţi", dar se temea că Penelope ar lua-o în serios.

- Blake! strigă aceasta. El se întoarse din nou din drum, deja iritat că întîrzie. Fără supă! Văzînd că fratele ei nu reacţionează în nici un fel, ea adăugă: uneori Blake este aşa de morocănos.

- Unii fraţi sînt aşa.

- Oh, ai un frate?

- Nu, răspunse Caroline, dar cunosc oameni care au.

- Blake nu e chiar aşa de rău, continuă Penelope, invitînd-o pe Caroline să se aşeze, apoi se aşează şi ea.

Trebuie să recunosc și eu că este un bărbat chipeș, așa cum este.

Caroline asculta surprinsă, întrebîndu-se dacă Penelope nu cumva încerca să facă pe peținoarea. Oh, Doamne. Ironic, dar imposibil.

- Nu crezi?

Caroline se așeză.

- Poftim?

- Crezi că Blake este un bărbat chipeș?

- Ah da, desigur. Este evident pentru oricine.

Penelope se încruntă ușor, deloc mulțumită de răspuns.

Astfel Caroline era salvată și nu mai trebui să spună nimic. Din hol se auzeau voci, iar cînd cele două se uitară spre ușa deschisă chiar atunci, o văzură pe doamna Mickle, urmată de Blake, ușor înfuriat.

- Acum sînteți mulțumită? mormăi el.

Voiam doar să fiu sigură, zise doamna Mickle privind-o atent pe Caroline.

Penelope îi spuse invitatei sale:

- Fratele meu are niște servitori foarte ciudați.

Menajera plecă, iar Blake zise:

- Voia să vadă cu ochii ei că avem oaspeți.

Vezi ce am vrut să spun? i se adresă Penelope Carolinei.

Blake intră în sufragerie și se așeză :

- Vă rog să nu vă întrerupeți conversația din cauza mea.

- Voiam să-i arăt ceva Carolinei, spuse Penelope

ridicîndu-se brusc. Blake, îi ţii tu companie pînă merg în camera mea să aduc ceva?

- Despre ce era vorba? întrebă el în şoaptă după ce sora lui ieşi.

- Mă tem că sora ta şi-a pus în gînd să facă pe peţitoarea.

- Cu tine?

- Nici eu nu sînt chiar de lăsat, protestă ea. Unii mă consideră chiar un premiu matrimonial.

Poftim? Nu voiam să te jignesc, dar asta înseamnă că femeia e chiar disperată.

- Îţi dai seama cît de nepoliticos a fost comentariul tău?

Blake roşi uşor.

- Din nou, îmi cer scuze. Problema e că Penelope încearcă de ani de zile să-mi găsească o soţie, dar îşi limitează căutările la doamne ale căror familii pot fi regăsite în istorie cam pe la invazia normandă. Nu, adăugă el, familia ta nu are nici o vină. Problema Penelopei este că nu-ţi cunoaşte originile.

- Sînt sigură că dacă le-ar cunoaşte, le-ar considera nepotrivite, mărturisi Caroline. Oi fi eu moştenitoarea, dar tatăl meu s-a ocupat de comerţ.

- Da, mi-ai mai spus asta. Nu s-ar fi ajuns la asta, dacă Prewitt nu ar fi fost atît de hotărât să pescuiască o moştenitoare pentru fiul lui.

- Nu cred că apreciez comparaţia cu un peşte.

Blake o privi condescendent.

Trebuie să ştii că aşa le privesc oamenii pe

moştenitoare – ca pe nişte prăzi ce trebuie prinse. Văzînd că ea nu răspunde, adăugă: oricum, nu are importanţă. Eu nu mă voi însura niciodată.

- Ştiu.

- Totuşi, trebuie să te simţi flatată. Cred că Penny te place foarte mult.

- Blake, zise ea aruncîndu-i o privire rece, cred că vei pierde pe mîna ta.

Tăcerea care urmă îl făcu pe Blake să fie primul care să dorească reluarea conversaţiei.

Doamna Mickle a refuzat să pregătească de mîncare pînă ce nu te-a văzut aici.

- Da, mi-am dat seama. E o scumpă.

- Nu cred că aş folosi acest adjectiv ca să o descriu, dar înţeleg de unde ai tras concluzia asta.

Urmă încă o tăcere apăsătoare, iar acum Caroline vorbi prima.

- Înţeleg că fratelui tău i s-a născut o fiică recent.

- Da, cea de-a patra.

- Cred că eşti bucuros.

- De ce crezi asta? o întrebă el surprins.

- Părerea mea e că naşterea unei nepoate e prilej de bucurie. Desigur, cum sînt singurul copil la părinţi, nu voi avea ocazia să fiu mătuşă. Ador copiii mici.

- Probabil că vei avea şi tu un copil cîndva.

- Mă îndoiesc. Caroline sperase dintotdeauna să se mărite din dragoste, dar, cum bărbatul pe care-l iubea, intenţiona să trăiască în burlăcie, părea că şi ea va rămîne nemăritată.

- Nu fii prostuţă. Nu ştii niciodată ce-ţi rezervă viitorul.

- De ce nu? Mi se pare că tu ştii foarte bine asta.

- Punct ochit, punct lovit. O privi atent cîteva secunde, apoi în ochi i se citi ceva asemănător cu regretul, aşa că spuse: chiar îmi iubesc nepoatele.

- Atunci de ce erai atît de supărat pentru naşterea celei mici?

- Ce te-a făcut să crezi asta?

- Te rog, Blake, răsuflă ea enervată. Este atît de evident.

- Nu sînt cîtuşi de puţin dezamăgit de naşterea nepoatei mele. O voi adora, în mod sigur. Îşi drese glasul şi surîse melancolic pur şi simplu mi-aş fi dorit să fie băiat.

- Cei mai mulţi bărbaţi ar fi încîntaţi de perspectiva de a fi următorul moştenitor al titlului de viconte.

- Eu nu sînt ca majoritatea bărbaţilor.

- Da, mi-am dat şi eu seama de asta.

- Ce vrei să spui? o întrebă el privind-o cu ochi întredeschişi. Văzînd-o că nu răspunde, ci preferă să ridice din umeri, insistă: Caroline...

- Este evident că adori copiii, totuşi eşti hotărât să nu ai tu însuţi copii. Acest raţionament dovedeşte lipsa oricărei logici pe care o demonstrează unii masculi ai speciei noastre.

- Acum ai început să vorbeşti ca sora mea.

- O să iau asta ca pe un compliment. Îmi place mult sora ta.

- Și mie, dar asta nu înseamnă că trebuie să fac mereu ce spune ea.

- M-am întors! se auzi glasul Penelopei. Despre ce discutați?

- Despre copii, răspunse imediat Caroline.

Penelope păru mai mult decît încîntată de ce aude, așa că avea o licărire în ochi.

- Nu zău? Ce interesant!

- Penelope, ce voiai să-i arăți Carolinei?schimbă vorba Blake.

- Oh, zise ea cu nonșalanță. Nu am găsit ce voiam să-i arăt, dar voi căuta mai tîrziu și o voi invita pe Caroline să revină mîine.

Blake intenționa să protesteze, dar știa că numai dacă lua ceaiul cu Caroline, avea șansa să mănînce cu adevărat bine.

Caroline zîmbi și o întrebă pe Penelope:

- Fratele tău și soția lui și-au botezat fiica nou-născută?

- Ah, discutați despre copilul lor, zise Penelope, aparent dezamăgită. Da, sigur. Daphne Georgiana Elizabeth.

- Toate trei numele?

- Ah, dar asta nu-i nimic. Fetele cele mari au mai multe nume – cea mai mare se numește Sophie Charlotte Sybilla Aurelia Naihanaele – dar David și Sarah încep să nu mai aibă rezerve.

- Dacă vor mai avea o fată, vor trebui să o boteze simplu Mary, spuse Caroline.

Penelope rîse.

- Ar fi cu totul imposibil. Deja au folosit acest nume. Fiica mijlocie se numeşte Katharine Mary Claire Evelina.

- Nici nu îndrăznesc să ghicesc numele celei de-a treia fete.

- Alexandra Lucy Caroline Vivette.

- O Caroline! Ce drăguţ.

- Sănt uimit, interveni Blake că ai putut să reţii toate numele lor. Eu îmi amintesc doar de Sophie, Katharine, Alexandra şi acum Daphne.

- Dacă ai avea şi tu copii...

- Ştiu, ştiu, surioară dragă. Nu e nevoie să tot repeţi.

- Voiam să spun doar că, dacă ai avea şi tu copii, ţi-ar fi uşor să le reţii numele.

- Ştiam ce vei spune.

- Aveţi copii, lady Fairwich? întrebă Caroline.

Penelope se întristă şi ochii aceia luminoşi deveniră dintr-o dată sumbri.

- Nu, nu am.

- Îmi pare nespus de rău, bîigui Caroline. Nu ar fi trebuit să întreb.

- Nu face nimic, spuse Penelope. Eu şi contele nu am fost încă binecuvîntaţi cu copii. Poate de aceea sînt atît de ataşată de nepoatele mele.

Caroline simţi un nod în gît, conştientă că adusese în discuţie fără să vrea un subiect sensibil.

- Domnul Ravenscroft mărturisea că şi el ţine

foarte mult la fete.

- Da, ştiu. Este un unchi minunat. Ar fi şi un tat.....

- Nu mai spune asta, Penelope, o întrerupse Blake.

Cum Perriwick intră, conversaţiile pe această temă au fost întrerupte. Ducea o tavă grea, pe care trona serviciul de ceai.

- Vai de mine! exclamă Penelope.

- Da, era şi vremea pentru ceai, nu? zise sardonic Blake.

Caroline zîmbi doar şi nu se mai sinchisi de stomacul care făcea o gălăgie uriaşă.

În următoarele zile devenea evident că prezenţa Carolinei devenise monedă de schimb: servitorii refuzau să pregătească o masă decentă, dacă ştiau că ea nu va fi prezentă.

Aşadar, ea se trezi "invitată" la Seacrest Manor în mod regulat. Penelope a mers chiar mai departe şi a sugerat că în serile cînd plouă, Caroline să doarmă la reşedinţa fratelui ei.

Adevărul era că nu ploua chiar atît de tare în prima seară, dar Penelope nu era chiar fraieră. Observase obiceiurile stranii ale servitorilor, aşadar îndrăgea micul dejun la fel ca şi ceilalţi din casă.

Caroline se împrieteni cu sora lui Blake, deşi devenise o mare problemă să o tot refuze, ori de cîte ori aceasta sugera să o viziteze în Bournemouth. Erau prea mulţi oameni care o puteau recunoaşte pe Caroline într-un orăşel atît de mic.

Ca să nu mai pomenim de faptul că Oliver lipise portretul ei în toate locurile publice, iar Blake a mărturisit că ultima dată cînd a fost în oraş, a observat acum o recompensă oferită celui ce o va aduce pe Caroline.

Caroline nu părea deloc încîntată să-i dea explicaţii Penelopei pe această temă. Nu-l vedea nici pe Blake prea mult. El era mereu prezent la ora ceaiului; era singura ocazie cînd se servea ceva consistent de mîncare, totuşi. În afară de asta, evita compania Carolinei şi o vizita doar atunci cînd trebuia să-i ducă o carte nouă.

Astfel viaţa începuse să devină obişnuită cu bizareriile confortabilei rutine, la o săptămînă după sosirea Penelopei. Cei trei devorau sandvişurile gustoase, servite în sufragerie, sperînd fiecare că restul mesenilor nu observa lipsa de maniere.

Caroline întindea mîna după cel de-al treilea sandviş, Penelope mesteca încă la cel de-al doilea, iar Blake îl strecura în buzunar pe cel cu numărul şase, cînd se auziră paşi pe hol.

Mă întreb cine poate fi? spuse Penelope, ştergîndu-şi o fărâmitură de pîine de la colţul gurii.

Întrebarea ei îşi primi răspuns cîteva minute mai tîrziu, cînd marchizul de Riverdale intră în cameră. Îi privi pe cei prezenţi, clar surprins, apoi spuse:

- Penelope, mă bucur să te văd. Nu ştiam că te cunoşti cu Caroline.

CAPITOLUL 18

Tăcerea care s-a aşternut în cameră, urmată de o sporovăială nervoasă l-au făcut pe Perriwick să strecoare capul prin uşa întredeschisă, ca să vadă ce se întîmplă. De fapt el s-a arătat sub pretextul de a recupera tava cu restul de biscuiţi, dar revolta tuturor l-a făcut să se retragă imediat. Blake însuşi i-a tras tava din mînă cînd l-a văzut că vrea să o ia, apoi l-a împins afară pe uşă.

Dacă Penelope a observat că marchizul de Riverdale i s-a adresat foarte direct Carolinei pe numele ei mic, totuşi ea nu a făcut nici o remarcă, limitîndu-se la comentariul că era extrem de uimită că ei doi se cunoşteau dinainte.

Caroline povesti cum familia Sidwell se cunoştea demult cu familia Dent, iar James dădea din cap, aprobînd tot ce spunea ea. Singurul care stătea rezeervat era Blake, deşi scotea şi el nişte sunete ciudate. Nu ştia ce era mai rău: faptul că James a sosit şi era cît pe ce să-i distrugă Carolinei deghizarea, sau noua strălucire din ochii surorii, care-şi pusese în gînd să fie peţitoarea lui.

Penelope se hotărîse subit că ea, Caroline, ar fi o perfectă viitoare doamnă Ravenscroft. Era hotărîtă să

facă pe peţitoarea unind-o pe Caroline cu James.

Blake vedea în toate acestea un dezastru colosal. O privi pe Penelope, apoi se uită la James şi Caroline, gîndindu-se că singurul lucru care-l oprea de la un gest de violenţă era indecizia de a nu şti pe care dintre ei să-l sugrume primul.

- Oh, dar a trecut o veşnicie, Caroline, povestea James, vădit amuzat. Aproape cinci ani, parcă. Eşti foarte schimbată de la ultima noastră întrevedere.

- Chiar aşa? zise Penelope. De ce?

James păru că se bîlbîie, dar îşi reveni rapid.

- Păi, acum are părul mai lung şi...

- Zău? se miră Penelope. Ce interesant. Înseamnă că ai avut o adevărată bogăţie capilară, fiindcă acum nu mi se pare prea lung.

- Din cauza unui accident a trebuit să-l mai scurtez, improviză Caroline.

Blake îşi muşă buza, ca să se abţină şi să nu ceară detalii despre acel "accident"

- Ah, da, ţin minte, replică James entuziasmat. Era ceva cu miere şi cu pasărea fratelui tău.

Caroline se înecă instantaneu cu ceaiul din gură, apoi duse la gură şervetul, ca să nu-l împroaşte pe Blake cu ceai.

- Parcă spuneai că nu ai fraţi, sau surori. Penelope deveni curioasă.

Caroline se şterse la gură, reţinîndu-şi rîsul nervos şi se replie.

- De fapt, era pasărea vărului meu.

- Așa este, făcu James, plesnindu-se peste frunte. Ce uituc sînt. Cum se numea?

- Percy.

- Bunul Percy. Ce mai face el?

- Cam la fel, mă tem. Îmi dau silința să-l evit, spuse ea surîzînd încurcată.

- Mi se pare cel mai bun lucru, comentă James. Îmi aduc aminte că era o persoană răutăcioasă, care avea obiceiul prost de a trage de păr fetele.

- Riverdale! îl admonestă Penelope. Vorbești de o rudă a domnișoarei Dent.

- Ah, nu mă supăr, o asigură Caroline. Aș renunța bucuroasă la rudenia cu Percy.

Penelope dădea din cap nedumerită, iar în cele din urmă i se adresă fratelui său:

- Îmi e greu să cred că nu mi-ai spus de prietenia Carolinei cu Riverdale.

Blake ridică din umeri nonșalant, apoi descleștă pumnii.

- Nu am știut.

Perriwick intră în cameră cu tupeul care-l caracteriza și începu să strîngă resturile neconsumate de la ceai.

NU! strigară într-un glas Blake, Penelope și Caroline.

James îi privi pe rînd, interesat, dar confuz.

- Îmi scapă ceva aici?

- Nu tocmai. Am mîncat și noi fiindcă ne era foame, explică Penelope. Apoi îl întrebă pe James: Milord, vei rămîne cu noi?

- Da, aş fi vrut, dar numai dacă mai aveţi o cameră liberă. Se uită la Caroline. Nu am ştiut că miss Dent va fi aici.

- Îţi dai seama că ea va rămîne la noi doar în noaptea aceasta. Doar locuieşte la nici o milă distanţă, îl lămuri Penelope.

Tata a cumpărat o casă de vară lîngă Bournemouth toamna trecută, veni prompt explicaţia Carolinei. Nu am reuşit să-i informăm pe toţi cunoscuţii.

Hmm, Penelope deveni din ce în ce mai bănuitoare. Aveam impresia că locuieşti în Bournemouth de ceva vreme.

- Am venit mai mult în vizită.

- Da, se gîndi Blake cum poate veni în ajutorul Carolinei, deşi era furios pe ea şi pe James. Spuneai că înainte de a o cumpăra, tatăl tău a închiriat-o timp de cîţiva ani?

- Exact.

Vezi ce memorie bună am? zise el zîmbind arogant.

- Ar fi bine să plec şi eu, spuse Caroline şi se ridică. Se face tîrziu. Cred că bucătarul nostru ne pregăteşte ceva bun pentru cină.

- Norocul vostru, suspină Penelope. Unul din cei doi domni te va conduce bucuros.

- Bucuros o voi conduce eu, sări James. Mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă. Avem multe de povestit.

Da. Cred că mai mult decît ţi-ai închipuit vreodată.

De cum se închise ușa în spatele lor, Caroline întrebă:

- Ai ceva de mîncare în trăsură?

- Puțină brînză și pîine cumpărate de la han. De ce?

- Unde le-ai pus? zise ea cotrobăind deja prin cutia de lemn.

- Dumnezeule, fata mea, dar te-au ținut nemîncată?

- Nu chiar, dar mai rău a fost pentru Penelope și Blake, deși pe el nu-l compătimesc.

- Ce naiba s-a întîmplat? întrebă James urcîndu-se și el în trăsură.

- Îți voi spune imediat, se chinui ea să vorbească în timp ce mesteca de zor.

- Poate o gură de coniac face bine, deși nu cred că tu...

Caroline puse mîna pe sticlă imediat ce o văzu în mîna lui James. Luă o înghițitură, iar el așteptă ca ea să termine de tușit, după ce s-a înecat cu licoarea tare.

- Voiam să spun că îmi e greu de crezut că preferi coniacul.

- Prostii, zise ea cu greu. Orice lichid face bine.

După ce înșurubă capacul sticlei și o puse în buzunar, James o îndemnă:

- Ce-ar fi să-mi spui și mie de ce toți trei păreți morți de foame și de sete. Și cum de Penelope este aici? Ea va pune în pericol toată operațiunea.

- Înseamnă că ai primit aprobarea de la Londra să continuați cu planurile voastre?

- Nu-ți răspund la nici o întrebare, pînă nu răspunzi

tu la ale mele.

- Atunci hai să ne prefacem că ne plimbăm, fiindcă va dura ceva timp.

- Să ne prefacem că ne plimbăm?

- Doar nu ne trebuie o oră ca să ajung înapoi în baia lui Blake.

- Ce? întrebă el contrariat.

- Vrei să asculți varianta lungă sau pe cea scurtă?

- Aș opta pentru cea lungă, fiindcă mi se pare că este mai interesantă, totuși.

Caroline coborî din trăsură, păstrînd în mînă brînza și pîinea găsite.

Două ore mai tîrziu Blake începu să devină nervos. James și Caroline erau plecați de prea mult timp – mult mai mult decît ar fi fost necesar ca ea să se întoarcă în baie. Blake dădea vina pe sine. Toate gîndurile lui păreau nebunești. Totuși, James ar fi trebuit să-și ia o oră, răstimp suficient pentru a pretinde că a condus-o acasă pe Caroline. Evident că nimeni nu știa cît de departe era acest "acasă" pentru Caroline, dar Blake nu și-a permis să lipsească mai mult de o oră ca să o aducă la ceai.

La un moment dat, pe cînd pendula între sala de baie și dormitorul său, auzi rîsete și pași pe scara servitorilor. Luă o mină supărată și își încrucișă brațele la piept. Imediat ușa se deschise și James apăru însoțit de Caroline. Rîdeau amîndoi cu poftă și se țineau cu mîinile de burtă.

- Unde naiba ați stat atît? întrebă Blake.

Amîndoi au răspuns în acelaşi timp, dar Blake nu înţelegea nimic, fiindcă rîdeau în acelaşi timp.

- Şi de ce naiba rîdeţi aşa?

- Ravenscroft, ai făcut multe chestii foarte bizare, dar asta...James arătă spre sala de baie. Asta este ceva greu de comparat.

Blake îl ucidea cu privirea.

- Deşi, spuse el, adresîndu-i-se Carolinei acum, ţi-ai dat silinţa să transformi acest loc în "acasă". Patul mi se pare piesa cea mai reuşită.

Caroline privi teancul de pături şi perne aranjate pe podea.

Mulţumesc. M-am străduit cu ce am avut la îndemînă, spuse ea şi rîse.

- Unde aţi fost? repetă Blake.

- Mi-ar prinde bine vreo cîteva lumînări, îi zise Caroline lui James.

- Da, văd că e destul de întuneric aici. Ferăstruica aceea este insuportabil de mică.

- Unde aţi FOST? insită Blake furios. Caroline şi James îl priviră la fel de uimiţi.

- Cu noi vorbeşti? întrebă James.

- Poftim? zise Caroline cam în acelaşi timp.

Unde aţi fost? repetă el întrebarea cu dinţii încleştaţi.

- Nu ştiu, veni răspunsul lui James.

- Pe ici, pe colo, completă Caroline.

- Timp de două ore?

- A trebuit să-i dau toate detaliile, zise ea. Doar nu

vrei să-i spună ce nu trebuie Penelopei.

Puteam să-l informez eu în mai puţin de cincisprezece minute, mormăi Blake.

- Sînt sigur de asta îl linişti James, dar nu ar fi fost la fel de amuzant.

- Ei, Penelope vrea să ştie unde ai fost, începu Blake. Vrea să dea o petrecere în cinstea ta, Riverdale.

- Dar am crezut că intenţionează să plece în două zile, zise Caroline.

- Aşa voia, replică el, dar acum, cînd dragul nostru prieten James este aici, s-a hotărît să-şi prelungească şederea. Spunea că nu avem în fiecare zi în casă un marchiz.

- Dar e măritată cu un conte, sublinie James. Ce-i mai pasă?

- Nu-i pasă, explică Blake. Vrea să ne căsătorească pe toţi.

- Cu cine?

- Preferabil cu unul dintre noi.

- Toţi trei? Caroline se uita cînd la unul, cînd la celălalt. Dar nu e ilegal?

James rîdea cu poftă. Blake îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi spuse:

- Trebuie să scăpăm de ea.

- Refuz să-i fac un lucru rău surorii tale, spuse Caroline revoltată. Este o persoană bună şi blîndă.

- Ha! urlă Blake. Blîndă pe naiba. Este femeia cea mai curioasă şi hotărîtă din cîte cunosc eu, în afară de tine, probabil. Caroline scoase limba. Blake o ignoră.

Trebuie să găsim o cale prin care să o facem să se întoarcă la Londra.

- Cred că nu ne-ar fi greu să falsificăm un mesaj de la soţul ei, zise James.

- Nu e nici pe departe atît de uşor pe cît ai crede tu. Acum este în Caraibe.

Caroline simţi o durere adîncă în inimă. La un moment dat el spunea că ochii ei au culoarea apei la tropice. Va duce cu ea această amintire tot restul vieţii, fiindcă devenea din ce în ce mai clar că nu-l va avea niciodată pe acest bărbat.

- Bine, atunci ce ziceţi de un bilet de la menajera sau de la majordomul ei? Ceva care să o informeze că i-a luat casa foc.

- E mult prea crud, protestă Caroline. S-ar îngrijora peste măsură.

Asta e şi ideea, explică Blake. Vrem să o îngrijorăm suficient cît să plece.

- Nu v-aţi putea opri la o inundaţie? întrebă ea. Este mai puţin gravă decît un incendiu.

- Că tot veni vorba, propuse James, ce-ar fi să spunem că e vorba de o infestare cu rozătoare?

- Atunci nu va pleca niciodată! exclamă Caroline. Cine ar dori să plece într-o casă plină cu şobolani?

- Multe femei pe care eu le cunosc ar face-o, veni sec replica lui Blake.

- Ce lucru oribil ai spus!

- Dar adevărat, confirmă James.

Nimeni nu mai spuse nimic cîteva secunde, apoi Caroline sugeră:

- Cred că putem continua ca pînă acum. Nu mai e chiar atît de rău aici în baie, acum cînd Blake mi-a adus cărţi de citit. Deşi aş aprecia foarte mult dacă am putea aranja ceva în legătură cu mîncarea.

- Pot să-ţi aduc aminte că peste două săptămîni Riverdale şi cu mine vom lansa atacul asupra lui Prewitt?

- Atac? exclamă Caroline, evident îngrozită.

- Atac, arestare, zise James, făcînd un gest prin aer, pînă la urmă este acelaşi lucru.

- În orice caz, le atrase atenţia Blake, ultimul lucru de care avem nevoie este prezenţa surorii mele. Carolinei îi spuse apoi: nu mi-ar păsa mai puţin dacă ai petrece următoarele două săptămîni legată cu lanţuri de chiuvetă, dar....

- Cîtă ospitalitate din partea ta, mormăi ea.

- Al naibii să fiu dacă-l mai las pe Prewitt să-mi scape printre degete, din cauză că sora mea doreşte să mă vadă însurat.

- Nu-mi place să-i fac glume proaste Penelopei, spuse Caroline, dar sunt sigură că, dacă ne punem toţi mintea la treabă, vom veni cu un plan acceptabil.

- Am senzaţia că definiţia ta pentru "acceptabil" diferă mult de ceea ce cred eu, comentă Blake.

Caroline îl privi pieziş, apoi se întoarse către James zîmbindu-i.

- Tu ce crezi, James?

Acesta ridică din umeri, mai preocupat de felul în care Blake se uita la amîndoi, decît de cuvintele ei. Asta înainte să audă o bătaie în uşă. Îngheţară toţi trei.

- Blake! Blake! Cu cine vorbeai?

Penelope.

Blake privi disperat spre uşa care dădea spre scările servitorilor, în timp ce James o împingea pe Caroline să iasă. Cum închise această uşă, Blake deschise uşa băii şi zise cu seninătate:

- Da?

Penelope se uită înăuntru, scrutînd fiecare colţişor.

- Ce se întîmplă aici?

- Poftim?

- Cu cine vorbeai? întrebă ea.

James ieşi din spatele unui paravan.

- Cu mine.

- Ce faci aici? zise Penelope surprinsă. Nu ştiam că te-ai întors.

El stătea rezemat de perete, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru pentru el să se afle în baia lui Blake.

- M-am întors acum zece minute.

- Aveam de discutat nişte probleme, completă Blake.

- În baie?

- Ne aducem aminte de Eton şi vremurile acelea, mărturisi James zîmbind galant.

- Nu zău? Penelope nu părea deloc convinsă.

- Acolo nu exista pic de intimitate, explica Blake. Era ceva barbar.

Penelope făcu semn spre teancul de pături întinse pe jos.

- Ce caută astea acolo?

- Ce? întrebă Blake, trăgînd de timp.

- Păturile.

- Acelea? Habar nu am.

- Ai un teanc de pături şi perne pe jos, în baia ta şi nu ştii de ce sînt puse acolo?

- Presupun că Perriwick le-a lăsat acolo. Poate voia să le dea la curăţat.

Penelope îşi privi dojenitor fratele.

- Blake, eşti un mincinos notoriu.

- De fapt, ştiu să mint destul de bine. Doar că mai trebuie să exersez.

- Aşadar, recunoşti că mă minţi?

- Nu-mi amintesc să fi recunoscut aşa ceva. Am făcut eu asta, Riverdale? îşi întrebă candid prietenul.

- Nu cred. Tu ce părere ai, Penelope?

- Eu cred că niciunul dintre voi nu va ieşi din camera aceasta pînă ce nu-mi veţi spune toată povestea care se desfăşoară aici.

Caroline asculta conversaţia lor prin uşă, ţinîndu-şi respiraţia, în timp ce Penelope îi frigea la grătar pe cei doi domni cu măiestria unui călău.

Caroline oftă şi se aşeză. După cele auzite în baie, s-ar putea să rămînă prizonieră pe scări ore la rînd. Evident Penelope nu dădea semne că renunţă la interogatoriul ei.

Decise că venise timpul să privească partea bună a

lucrurilor, dacă lăsa de-o parte faptul că pe scări era întuneric beznă. Deşi acum era prizoniera uneia dintre cele mai bizare situaţii, ea nu se compara nici pe departe cu tot ce a pătimit la familia Prewitt. Dacă nu ar fi avut inspiraţia să fugă, probabil că acum s-ar fi numit şi ea tot Prewitt.

Ce gînd hidos. Dar nici pe departe la fel de hidos ca următoarea întîmplare. Fie că stârnise praful cînd s-a aşezat, fie că sorţii îi erau potrivnici, cert este că începu să o gîdile nasul. Apoi începu să simtă o mîncărime puternică.

Îşi lipi degetul arătător de nări, dar degeaba. Mîncărimea era tot mai insistentă, apoi gîdilăturile..... HAPCIU!

- Ce a fost asta? întrebă Penelope.

- Ce a fost ce? întrebă şi Blake în timp ce James începu să strănute repetat.

- Nu te mai preface, îl admonestă Penelope pe James. Am auzit o femeie strănutînd şi sînt sigură de asta.

James se chinuia să strănute pe un ton cît mai subţire.

- Încetează! îi ordonă Penelope şi se îndreptă spre uşa care dădea spre scări.

Blake şi James s-au repezit spre ea, dar prea tîrziu. Penelope apucase să deschidă uşa.

Acolo, pe scara întunecoasă, ghemuită şi cutremurată de strănuturi repetate stătea Caroline.

CAPITOLUL 19

Latitudinar(adjectiv)- *Permisiv, favorizant sau caracterizat prin latitudine a opiniei sau acțiunii; neconformîndu-se unui cod prestabilit.*

În Bournemouth – spre deosebire de Londra – te poți purta într-o manieră mai latitudinară, totuși, chiar și în provincie, există anumite reguli de conduită pe care trebuie să le respecți.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

- Tu! răbufni Penelope. Ce faci aici?

Blake o mustră pe Caroline:

- De ce naiba nu ai luat-o la fugă pe scări în jos cînd ne-ai auzit că venim?

Drept răspuns primi un strănut. James, care nu se pierdea cu firea, zise cu ironie:

- Se pare că este în incapacitate să se deplaseze.

Caroline strănută din nou.

Penelope îi zise furioasă lui James:

- Bănuiesc că şi tu ai o anumită legătură cu acest subterfugiu.

- Oarecum, spuse el impasibil.

Caroline strănută din nou.

- Pentru Dumnezeu, zise Penelope: luați-o de pe casa scărilor. Precis este prea mult praf sau mucegai și asta îi provoacă aceste crize de strănuturi.

- Nu este o criză de strănuturi, comentă Blake. Strănută pur și simplu.

Caroline strănută din nou.

- Indiferent care ar fi situația, duceți-o în dormitor. Nu! Nu în dormitorul tău, în al meu. Penelope își puse mîinile în șolduri și se uita la ei pe rînd. Ce naiba s-a întîmplat? Vreau să fiu informată despre această situație imediat. Dacă e cineva care...

- Pot să îndrăznesc? o întrerupse James.

- Tu să taci, Riverdale, îl dojeni Blake, și o ajută pe Caroline să se ridice. Vorbești ca majordomul meu.

- Sînt convins că Perriwick ar fi absolut încîntat de această comparație, replică James. Totuși, voiam doar să-i explic Penelopei că prezența Carolinei în dormitorul tău nu trebuie să o îngrijoreze, dată fiind prezența mea și a ta.

Prea bine, încheie Penelope. Instaleaz-o în dormitorul tău, Blake. Apoi vreau să știu ce se petrece aici. Și fără prostii despre miere și păsări.

Caroline strănută iar. Blake îi sugeră surorii sale:

- Poate ne aduci puțin ceai?

- Ha! Dacă tu crezi că o voi lăsa singură aici cu voi doi...

- Merg eu să aduc niște ceai, îi liniști James.

De cum plecă acesta, Penelope se adresă fratelui ei şi Carolinei, privindu-i cu nişte ochi sfredelitori:

- Voi doi aveţi o aventură?

- Nu! exclamă imediat Caroline, printre strănuturi.

- Atunci ar fi bine să-mi explici prezenţa ta aici. Te-am considerat o doamnă cu un caracter moral solid şi acum voi avea nevoie de toată înţelegerea şi deschiderea intelectuală pentru a nu-mi schimba părerea.

Caroline se uita la Blake, gîndindu-se că nu putea să-i trădeze secretele fără permisiunea lui. El scoase un geamăt scurt, îşi roti privirea şi zise:

- Ar trebui să-i spunem adevărul. În cele din urmă tot va trebui să afle.

Toată expunerea poveştii dură vreo douăzeci de minute. Ar fi putut dura şi mai puţin, doar că James revenise cu ceaiul – din fericire însoţit de biscuiţi proaspeţi – iar ritmul naraţiunii a încetinit uşor, pînă ce s-a servit fiecare cu de toate.

Penelope nu a scos nici un cuvînt pe durata expunerii, cu excepţia întrebărilor "Lapte?" şi "Zahăr?", fapt care nu sugera că ea va turna ceaiul.

Blake , James şi Caroline s-au mai întrerupt unul pe celălalt, dar după un sfert de oră au reuşit să relateze evenimentele petrecute în ultimele săptămîni, spre mulţumirea tuturor.

După ce s-a terminat povestirea, Caroline privi chipul inexpresiv al Penelopei; era curioasă, dar şi îngrozită. O îndrăgea pe sora lui Blake şi o durea inima să ştie că aceasta o va scoate din sufletul ei cu

desăvârșire. Spre surprinderea tuturor, Penelope oftă, zicînd un simplu:

- Înțeleg. Apoi urmă un și mai simplu:Hmm.

Caroline se aplecă ușor în față.

James se aplecă ușor în față.

Blake voi și el să se aplece, dar mișcarea îl făcu să sforăie dezgustat. Cunoștea foarte bine tacticile surorii lui. În sfîrșit, Penelope trase aer în piept și i se adresă lui Blake:

- Ești un ticălos fiindcă nu ți-ai informat familia despre activitățile tale guvernamentale, dar nu voi aborda acum această insultă.

- Ce amabilă ești, murmură el.

- Ești norocos totuși că imaturitatea secretomaniei tale a fost eclipsată de o chestiune care este cu mult mai gravă.

- Adevărat.

Penelope se uita la amîndoi, arătînd cu degetul cînd spre marchiz, cînd spre fratele ei.

- Unul dintre voi, anunță ea, va trebui să se însoare cu ea.

Caroline, care pînă atunci ținuse capul în jos, studiindu-și vîrfurile pantofilor, ca să nu-i ofere lui Blake grimasa aceea de Ți-am-spus-eu cînd Penelope l-a certat, ridică ușor privirea. O văzu pe Penelope arătînd spre ea amenințător, iar pe James și Blake îi văzu complet albi la față.

Seara, mai tîrziu, Blake avu o conversație extrem de neplăcută cu sora sa. Ea încerca să-l convingă să o ia

de soţie pe Caroline cît mai repede, iar el îşi dădea silinţa să o ignore.

Nu era foarte îngrijorat din pricina asta. Jurase că nu se va însura niciodată. Penelope ştia prea bine, Caroline ştia de asemenea, James ştia şi el. La naiba, toată lumea ştia. James nu era genul de om care să o lase pe sora prietenului său să-l oblige să facă un lucru nedorit. Singura cale prin care Penelope putea să grăbească mariajul Carolinei era iscarea unui scandal.

Blake nu era deloc în pericol. Chiar dacă Penelope ar fi dorit să împrăştie nişte zvonuri, nu era capabilă să o distrugă pe femeia căreia acum i se adresa cu "draga, scumpa mea prietenă"

Dar în momentul acesta Penelope îşi dădea silinţa să-i scoată din sărite şi să le strice cheful tuturor rezidenţilor de la Seacrest Manor. În cazul lui Blake reuşea cu succes.

- Blake, îi zise ea, ştii că ai nevoie de o soţie.

- Nu ştiam asta.

- Caroline a fost irevocabil compromisă.

- Numai dacă tu decizi că trebuie să împrăştii zvonuri la Londra.

- Nu despre asta discutăm.

- Ba exact despre asta discutăm, se răsti Blake. Locuieşte aici pentru a proteja siguranţa naţională.

- Oh, te rog, zise Penelope dispreţuitor. Stă aici ca să scape din ghearele tutorelui ei.

- Un tutore care reprezintă o ameninţare pentru siguranţa naţională, se răsti Blake. Iar Caroline ne-a dat

o mînă de ajutor în interceptarea lui. A avut o misiune nobilă, dacă mă întrebi pe mine.

- Nu te-am întrebat, zise Penelope pufnind iritată.

- Ar fi trebuit să o faci, i-o tăie el scurt. Prezența Carolinei aici este vitală pentru siguranța Angliei și doar un bufon lipsit de patriotism ar face uz de asta pentru a-i ruina reputația. Blake exagera puțin în legătură cu siguranța națională. În vremuri disperate este nevoie cîteodată de măsuri disperate.

James alese exact momentul pentru a se amesteca și el.

- Presupun că încă discutați fără perdea despre viitorul Carolinei, zise el.

Amîndoi aruncau priviri tăioase în direcția lui.

- Mă rog, zise James, întinzîndu-se ca o pisică somnoroasă, apoi căscă și se instală pe canapea. M-am gîndit să mă însor eu cu ea.

- Oh, ce drăguț! exclamă Penelope, aplaudînd, dar comentariul ei a fost eclipsat de strigătul revoltat al lui Blake.

- Ce?

- De ce nu? Pînă la urmă și eu trebuie să mă însor, zise James nonșalant.

- Caroline merită pe cineva care să o iubească, sună Blake amenințător.

- Mie cu siguranță îmi place de ea. Este un motiv suficient pentru cele mai multe mariaje.

- Are dreptate, interveni Penelope.

- Tu să taci, o apostrofă Blake. Iar tu....se uită

necruțător spre marchiz, însă nu găsi o replică inteligentă cu care să-l amuțească, așa că zise doar: să taci și tu.

- Bine zis, rîse James.

Blake îl privea cu o privire care putea anunța chiar o crimă.

- Mai spune-mi, îl imploră Penelope. Fără îndoială Caroline va fi o bună marchiză.

- Așa este, aprobă James. Și va fi o partidă perfectă. La un moment dat va trebui să fac și eu acest pas și evidența spune că și Caroline trebuie să se mărite mai repede.

- Nu va trebui să se mărite, protestă Blake, atîta timp cît sora mea își va ține gura.

- Penelope e o femeie discretă, comentă James pe un ton jovial, dar asta nu garantează că nu va afla nimeni nimic despre aranjamentele noastre. Caroline nu face parte din elită, dar asta nu înseamnă că merită să fie tîrîtă în noroi.

- Să nu cumva să mă acuzi pe mine că intenționez să-i întinez numele, sări Blake, mai arțăgos ca niciodată. Tot ce am făcut....

- Problema este că nu ai făcut nimic, sări Penelope să tragă concluzia.

- Refuz să mai stau aici și să...

- Dar nu stai, că ești în picioare, remarcă Penelope.

- James, i se adresă el amicului pe un ton scăzut, dar periculos, dacă nu mă ții cu forța, sînt sigur că în următoarele zece secunde voi comite crime, iar cel mai neînsemnat va fi regretul că mi-am ucis propria soră.

- Ăăă...zise James, eu nu aş mai sta prea aproape de el, dacă aş fi în locul tău. Cred că vorbeşte serios.

- Bah! exclamă ea ca răspuns. Şi-a ieşit din fire fiindcă ştie că am dreptate.

Pe faţa lui Blake se vedea un muşchi pulsînd, chiar şi aşa nici nu-l privi pe James cînd îl întrebă:

- Riverdale, tu nu ai nici o soră, nu?

- Nu.

- Consideră-te binecuvîntat. Se întoarse şi ieşi.

James şi Penelope se uitau spre uşa pe unde tocmai ieşise Blake, iar ea îl întrebă:

- Cred că nu prea i-a convenit ce a auzit.

- Nu.

- Ai vorbit serios?

- În legătură cu dorinţa de a mă însura cu Caroline?

Penelope dădu din cap afirmativ.

- Nu mi-ar fi uşor să rostesc aceste lucruri dacă nu aş fi pregătit să le duc la îndeplinire.

- Dar nu *vrei* să te însori cu ea, indică Penelope.

- Nu aşa cum vrea Blake.

Hmm. Veni şi se aşeză lîngă el. Eşti foarte deştept, Riverdale, dar planul tău poate avea şi un recul. Blake poate fi foarte încăpăţînat.

- Sînt foarte conştient de asta.

- Evident că eşti. Dar ştii la fel de bine că şi eu sînt.

- Încăpăţînată, vrei să spui? Dragă Penelope, prefer să traversez Anglia dezbrăcat, în plină iarnă, doar ca să scap de un război al voinţei cu oameni ca voi.

- Te-ai exprimat frumos, dar, dacă declaraţia ta

sinceră nu va avea rezultatele dorite, vei fi obligat să te însori cu Caroline.

- Nu am nici o îndoială că vei sta cu pistolul la spatele meu pînă voi face asta.

- Riverdale, nu glumesc, se răsti ea.

- Ştiu, dar mai devreme am vorbit serios. În cele din urmă va trebui să mă însor, iar Caroline este o perspectivă mult mai bună decît orice soţie aş încerca eu să vînez prin Londra.

- Riverdale!

- Dar e adevărat. Îmi place de Caroline, iar dacă va trebui să mă însor cu ea fiindcă Blake este prea laş să o ia de soţie, atunci fie. Sincer, soarta poate fi mult mai crudă.

- Ce mişel, oftă Penelope.

- Nu-ţi face griji. Blake o va cere, zise James, gesticulînd. L-ar ucide să mă vadă însurat cu ea.

- Sper că ai dreptate. Numai Dumnezeu ştie că are şi el dreptul la fericire. Penelope oftă şi se instală confortabil în fotoliu. Vreau să fie şi el fericit. Oare cer prea mult?

Caroline, care stătea de partea cealaltă a uşii, îşi acoperi gura cu mîna. Se gîndea că umilirea ei a fost completă în clipa cînd Penelope le-a cerut celor doi – oricare din ei – să se însoare cu ea! Dar acum....

Îşi înăbuşi un suspin. Acum se trecuse mai departe de orice umilinţă. Cu umilinţa ar fi putut trăi, îndurînd-o, iar în cele din urmă ar fi lăsat-o în spate. Acum era cu totul altfel. Ceva în interiorul ei murea, iar Caroline nu-

şi dădea seama dacă era inima sau sufletul ei.

Oricum nu conta, îşi dădu ea seama, pe cînd alerga spre camera ei. Nu mai conta decît că ea suferea, iar durerea avea să dureze tot restul vieţii sale.

După două ore, căci de atît a avut nevoie, Caroline a reuşit să-şi revină. Cu puţină apă rece a reuşit să-şi calmeze puţin ochii umflaţi, iar cîteva minute de respiraţie profundă au anulat tremuratul vocii. Din nefericire pentru ea, nu putea face mai mult pentru a ascunde din privire ce era în inima ei.

Coborî scările şi îi găsi pe James şi Penelope tot în sufragerie. Conversaţia lor se auzea de pe hol, iar Caroline constată bucuroasă că deja trecuseră la subiecte mai obişnuite.

Discutau despre teatru cînd a ajuns ea la uşă, aşa că bătu uşor. James se ridică imediat cînd o văzu.

- Pot să intru? întrebă ea.

- Desigur, spuse Penelope. Vino şi stai lîngă mine.

- Prefer să rămîn în picioare, mulţumesc, zise ea.

- Cum doreşti.

- Ştii unde este Blake? întrebă Caroline, păstrînd o poziţie regală. Aş dori să spun asta o singură dată.

- Sînt aici.

Caroline întoarse brusc capul. Blake era în pragul uşii, mîndru ca de obicei, deşi arăta abătut. Părea îmbujorat, iar ea se întreba dacă nu cumva fusese afară, la o plimbare prin aerul răcoros al nopţii.

- Bine. Aş dori să spun ceva, dacă-mi dai voie.

- Te rog, o invită Blake.

Mai întîi Caroline îi privi pe ocupanţii încăperii, apoi spuse:

- Nu am nevoie de un soţ. Cu siguranţă nu am nevoie de un soţ care nu are nevoie de o soţie. Tot ce doresc este să mi se dea voie să rămîn aici, la adăpost, pînă cînd voi împlini douăzeci şi unu de ani.

- Dar Caroline, protestă Penelope. Domnii aceştia te-au compromis. Trebuie să-i permiţi unuia dintre ei să facă lucrurile cum trebuie.

Caroline înghiţi cu greu. Nu avea multe în viaţă, dar avea mîndrie şi nu avea de gînd să-l lase pe Blake Ravenscroft să o umilească mai mult decît o făcuse deja. Se uită drept la el, deşi cuvintele îi erau adresate surorii lui.

- Lady Fairwich, domnii aceştia nu au făcut nimic care să mă compromită.

- Nimic? întrebă Blake.

Caroline îl privi insistent şi se întrebă oare ce naiba l-a făcut să vorbească acum, cînd întotdeauna s-a exprimat vehement împotriva căsătoriei.

- Nimic care să însemne ceva, spuse ea aproape disprețuitor.

Ochii li s-au întîlnit, dar amîndoi ştiau că ea s-a referit la întîlnirea lor de pe plajă. Diferenţa era că doar Caroline ştia că ea minte. Acele minute petrecute cu Blake au însemnat totul pentru ea.

Fiecare minut al fiecărei întîlniri cu el reprezenta o comoară dragă inimii ei.

Se strădui să nu plîngă. Curînd va pleca de acolo

şi tot ce va putea să-i încălzească inima erau doar amintirile. Nu va mai exista nici un bărbat care să o ţină de mînă, nici vreun prieten care să o tachineze, nici un conac la malul mării, care în doar cîteva săptămîni devenise "acasă"pentru ea.

Dar, dintre toate lucrurile de care-i va fi dor, zîmbetul lui Blake va fi absenţa care o va durea cel mai mult. Deşi se întîmpla foarte rar, cînd colţurile buzelor lui se arcuiau în sus... Iar cînd începea să rîdă cu poftă, bucuria pură a sunetului îi dădea chef să cînte.

Acum însă el nu zîmbea. Avea chipul dur şi se uita la ea cu o privire sticloasă, ca şi cînd ar fi privit un antidot. Caroline simţea că dacă nu iese din cameră în clipa aceea, se va face de rîs.

- Mă scuzaţi, zise precipitat şi se îndreptă spre uşă.

- Nu poţi pleca acum! exclamă Penelope, sărind ca arsă.

Fără să se întorcă spre ea, Caroline îi zise:

- Am spus ce aveam de spus.

- Dar unde pleci?

- Afară.

- Caroline.

Vorbise Blake, iar glasul lui îi umplu ochii de lacrimi.

- Ce este? reuşi să spună. Replica era nepoliticoasă, dar mai mult de atît nu putea.

- Afară e întuneric. Sau nu ai observat?

- Merg afară să privesc stelele.

Îi auzi paşii, apoi îi simţi mîna pe umăr, cînd o trase uşor din faţa uşii.

- E înnorat afară, şopti el extrem de blînd. Nu cred că poţi vedea stelele.

- Ştiu că ele sunt acolo, spuse ea fără să se întoarcă. Asta contează pentru mine.

Blake închise ochii chiar în clipa cînd ea ieşi în fugă din cameră, fiindcă nu dorea să-i vadă silueta dispărînd.

- Uite ce ai făcut acum, zise sora lui. Ai frînt inima bietei fete.

El nu răspunse, fiindcă nu ştia dacă era adevărat ce a spus sora lui. Dacă i-a frînt inima, însemna că era un ticălos fără pereche. Dacă nu era adevărat, atunci Caroline nici nu se sinchisea de el şi singura lor noapte de pasiune nu a însemnat nimic pentru ea.

Iar acest gînd era mult prea dureros şi greu de suportat.

Nu voia să se gîndească la ce simte pentru ea. Nu voia să analizeze nimic, nici să catalogheze sentimentul. Fiindcă era îngrozit că, dacă făcea asta, singurul cuvînt la care se putea gîndi era *dragoste* şi asta ar fi fost gluma cea mai cruntă.

Blake deschise ochii la timp şi văzu expresia dezgustată de pe chipul lui Riverdale, chiar în clipa cînd îi zise:

- Eşti un idiot, Ravenscroft. Blake nu scoase un cuvînt. Marabelle e moartă, adăugă James.

Cînd se întoarse spre amicul său cu multă violenţă, Penelope tresări speriată.

- Să nu-i pomeneşti numele, ameninţă el. Pe ea să

nu o amesteci în discuția noastră.

- Exact, zise James. Este moartă și nu poți să o jelești la nesfîrșit.

- Habar nu ai, spuse Blake dînd din cap, habar nu ai ce înseamnă să iubești.

- Iar tu știi asta mult prea bine, șopti James. De fapt știi deja de două ori.

- Blake, îl îmbună Penelope, punîndu-i o mînă pe umăr, știu că ai iubit-o. Noi toți am iubit-o. Dar Marabelle nu ar fi dorit ca tu să continui astfel. Ești o cochilie goală. Ți-ai îngropat sufletul odată cu trupul ei.

Blake înghiți în sec și își dorea acum mai mult ca orice să părăsească încăperea, totuși rămase înlemnit pe loc.

- Dă-i drumul, șopti Penelope. E timpul, Blake. Caroline te iubește.

- A spus ea asta? întrebă el parcă înviorat.

Penelope ar fi dorit să-l mintă. El îi citea asta în ochi. În cele din urmă ea dădu din cap negativ.

- Nu, dar e ușor de văzut.

- Nu vreau să-i fac rău, zise el. Merită pe cineva mai bun.

- Atunci însoară-te cu ea, îl imploră Penelope.

- Dacă mă însor cu ea...Doamne, i-aș face rău în feluri pe care nu vi le imaginați.

- Pe toți dracii! izbucni James. Nu te mai teme atîta. Te temi să iubești, te temi să trăiești. Singurul lucru de care nu te temi este moartea. Eu îți acord o noapte. Una singură.

- Pentru ce? îl întrebă Blake mirat.

- Ca să te hotărăşti. Dar îţi promit: eu mă voi însura cu Caroline, dacă nu o faci tu. Aşa că vreau să te întrebi dacă vei suporta *asta* pentru tot restul vieţii. James se întoarse pe călcîie şi părăsi camera.

- Să ştii că ameninţările lui nu sînt doar de formă, zise Penelope. Ţine foarte mult la ea.

- Ştiu, se răsti Blake.

Penelope dădu scurt din cap, apoi se îndreptă şi ea spre uşă.

- Te las cu gîndurile tale.

Blake recunoscu că era ultimul lucru pe care şi-l dorea acum.

CAPITOLUL 20

Liniștit (adj) *– Calm, pașnic, tihnit, netulburat*
Nu voi privi înapoi la zilele acelea liniștite.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Pe plajă Caroline stătea pe nisip și privea cerul. Blake avusese dreptate, era înnorat, iar luna se vedea ca o pată gălbuie, înceţoşată. Își strînse genunchii la piept cu ambele mîini, zgribulită din pricina brizei răcoroase. Pantofii erau lîngă ea, pe nisip.

- Nu are importanță, își spunea încet, jucîndu-se în nisip cu degetele de la picioare.

- Ce nu are importanță?

Cînd ridică brusc capul, îl văzu pe Blake.

- Cum ai ajuns aici fără să te aud?

- Mai este o cărare care ajunge pe plajă, zise el, făcînd semn cu mîna în spate.

- Oh. Bine, dacă ai venit să vezi ce fac, vezi că sînt foarte bine, așa că poți să te întorci în casă.

- Caroline, spuse el după care îşi drese glasul. Aş vrea să-ţi spun cîteva lucruri.

- Nu-mi datorezi nici o explicaţie, spuse ea, privind departe.

El se aşeză lîngă ea, inconştient, în aceeaşi poziţie. Îşi sprijini bărbia pe genunchi şi continuă:

- Au fost anumite motive pentru care am jurat să nu mă mai însor niciodată.

- Nu vreau să le aud.

- Totuşi, trebuie să-ţi spun. Cum ea nu mai protestă, el continuă. Cînd a murit Marabelle...glasul i se pierdu încet.

- Nu eşti obligat să vorbeşti, interveni ea. Te rog.

El o ignoră.

- Cînd a murit, am crezut... Doamne, cît de greu îmi este să exprim asta în cuvinte. Expiră şi, odată cu aerul, eliberă frînturi de inimă zdrobită. Eram mort pe dinăuntru. Aşa pot descrie ce am simţit.

Caroline înghiţi în sec, dar îşi reprimă impulsul de a-l consola, luîndu-l de mînă.

- Nu pot să fiu ce-ţi doreşti tu.

- Ştiu, recunoscu ea cu amărăciune în glas. Nu pot concura cu o femeie moartă.

- Am jurat că nu mă voi însura niciodată, am...

- Nici nu ţi-am cerut asta vreodată. Aş fi putut să...Nu are importanţă.

- Ai fi putut să ce?

Caroline se mulţumi să dea doar din cap, incapabilă să-i spună că poate ar fi visat la asta.

- Te rog, continuă, zise ea tulburată.

Era clar că Blake era acum foarte curios în legătură cu fraza ei neterminată.

- Mi-am spus mereu că nu mă pot căsători din respect pentru Marabelle, fiindcă nu voiam să-i trădez memoria. Chiar credeam asta. În seara asta totuşi, am realizat că nu mai simt la fel. Caroline se întoarse cu faţa spre el, cu o mie de întrebări în priviri. Marabel e moartă, continuă el cu glas stins. Ştiu asta bine. Nu o pot aduce înapoi. Nici nu am crezut vreodată că voi putea. Pur şi simplu...

- Pur şi simplu ce, Blake? întrebă ea urgent. Te rog să-mi spui. Fă-mă să înţeleg.

- Am simţit că nu o pot trăda în moarte, aşa cum o făcusem în viaţă.

- Oh, Blake. Dar nu ai trădat pe nimeni. Îl atinse pe braţ. Într-o zi îţi vei da seama.

Ştiu. Am ştiut-o dintotdeauna, în adîncul sufletului. Era o femeie încăpăţînată. Nu aş fi putut să o opresc.

- Atunci de ce te încăpăţînezi să fii nefericit?

- Acum nu mai e vorba de Marabelle. E vorba de mine.

- Nu înţeleg.

- În tot acest răstimp am pierdut ceva din interior. Nu ştiu dacă a fost din amărăciune, sau din durere, dar nu mi-a mai păsat de nimic.

- Nu e adevărat. Te cunosc mai bine decît crezi tu.

- Caroline, nu simt nimic! urlă el. Nimic profund şi important. Nu înţelegi că sînt mort pe dinăuntru?

- Să nu spui asta. Nu e adevărat.

El o cuprinse de umăr.

- Este adevărat. Meriţi mai mult decît pot să-ţi ofer eu.

- Nici nu ştii ce spui, şopti ea privindu-i mîna.

- Nu ştiu, pe naiba. Se ridică brusc şi se depărtă de ea. Apoi vorbi. James spunea că se însoară el cu tine.

- Înţeleg.

- Doar asta ai de spus?

- Ce vrei să mai spun, Blake? întrebă ea răsuflînd cu greutate. Spune-mi şi eu voi repeta. Numai că nu ştiu ce vrei. Nu mai ştiu nici măcar ce vreau eu. Minţise, aşa că îşi îngropă faţa între genunchi. Ştia exact ce vrea, iar el stătea alături de ea, sfătuind-o să se mărite cu un alt bărbat. Nu era surprinsă, dar nu se aşteptase să doară atît de mult.

- Va avea grijă de tine, se mai îmbună Blake.

- Sînt sigură de asta.

- Aşadar accepţi?

- Îţi pasă? zise ea, privindu-l în ochi.

- Cum poţi să întrebi asta?

- Credeam că nu simţi nimic. Credeam că nu-ţi mai pasă de nimic.

- Caroline, dar îmi pasă de viitorul tău. Eu nu pot fi ceea ce-ţi doreşti tu de la un soţ.

- Asta e doar o scuză. Acum se ridică şi ea, dar se opri într-o postură militantă. Eşti un laş, Blake

Ravenscroft. Dădu să plece, dar picioarele i se afundau în nisip, aşa că se dezechilibră, însă el o prinse la timp. Nu mă atinge! strigă ea din răsputeri, văzînd mîna lui cuprinzîndu-i braţul. Lasă-mă în pace.

El refuză.

- Vreau să accepţi propunerea lui Riverdale.

- Nu ai nici un drept să-mi spui ce să fac.

- Ştiu, dar eu te rog, totuşi.

Caroline îşi lăsă greu capul pe spate. Simţea că nu mai are aer şi începu să gîfîie, aşa că închise ochii o clipă, luptînd cu sentimentele care îi devastau mintea.

- Pleacă! reuşi ea să spună.

- Nu, pînă ce nu am cuvîntul tău că te vei căsători cu Riverdale.

- Nu! strigă ea. Nu! Nu mă voi căsători cu el. Nu-l iubesc şi nu mă iubeşte şi nu-mi doresc asta.

Mîna lui se încleştă mai tare pe antebraţul ei firav.

- Caroline, trebuie să mă asculţi. Riverdale va...

- Nu! Cu o forţă născută din furie şi suferinţă, smuci braţul şi o rupse la fugă pe nisip. Alergă pînă ce simţi că plămînii i-au luat foc, iar ochii i s-au umplut de lacrimi care o orbeau. Alergă pînă simţi că durerea ei trupească o eclipsa pe cea sufletească.

La un moment dat se împiedică, încetinind şi auzi paşii lui Blake apropiindu-se. Apoi trupul lui se năpusti asupra ei şi căzură amîndoi. Caroline ateriză pe spate, iar Blake o acoperea cu trupul lui masiv.

- Caroline, rosti el, gîfîind foarte tare.

Ea îl privi, căutînd pe chipul lui un semn cît de

mic, prin care să vadă că o iubește. Întinse mîna și-l apucă de ceafă, trăgîndu-i capul spre buzele ei, apoi îl sărută cu toată dragostea și disperarea răbufnite din inimă.

Blake încerca să reziste. Nu putea să o posede; știa asta. Ea urma să devină soția celui mai bun prieten al său. Dar buzele ei erau dulci și ademenitoare, iar trupul ei lipit de al lui îi înfierbîntau sângele.

Rostea numele ei ca pe o mantră. Încercase să fie nobil, să o respingă, dar nu avea suficientă forță să spună nu, cînd limba ei se plimba pe buzele lui, iar picioarele ei fremătau insistent pe gambele lui.

Cu mișcări rapide, nesigure, el îi scoase rochia peste cap în zece secunde. O așeză sub ea, ca să o protejeze de nisip, dar acest ultim gînd al lui pieri înainte ca toată ființa lui să fie copleșită de dorința de a o face a lui.

- Te voi avea, declară el, mîngîind-o pe picior, de jos în sus, pînă spre pulpe. Te voi avea, repetă și mai fierbinte, apoi îi scoase furoul la fel de repede cum scăpase și de rochia ei. Te voi avea, zise acum, cu mîna pe inima ei, cu gura sorbindu-i un sfîrc.

- Da, era singurul cuvînt pe care ea reuși să-l rostească.

Inima lui Blake era deja în flăcări.

Caroline se arcuia și gemea de dorință. Părea că, pe măsură ce el umplea golul pasiunii, apăreau alte două valuri înalte, care-i biciuiau trupul într-o frenezie a extazului.

Nu știa prea bine ce trebuie să facă, dar voia să-i simtă pielea frecîndu-se de a ei, așa că se apucă să-i descheie cămașa. El o devora cu o foame nestăvilită, devastînd-o cu limba. Gemetele ei îl ațîțau și mai mult, iar degetele fine se înfigeau în spatele lui, apoi căutau fierbinți șlițul pantalonului, unde se opri. Își făcu puțin curaj, apoi strecură un deget pe sub betelie, la spate și atinse pielea fină a feselor lui.

Blake o lingea acum pe obraz, șoptindu-i înfierbîntat:

- Vreau să te simt. Răsuflarea lui era fierbinte și umedă, extrem de erotică. Caroline auzea fiecare cuvințel, parcă mai bine decît el însuși.

- Și eu vreau să te simt, șopti ea.

- Oh, dar mă vei simți și încă bine. Se rostogoli atît cît să-și poată da jos restul hainelor, apoi reveni deasupra ei, iar pielea lui încinsă o domina, parcă invadîndu-i toți porii.

Cum începuse fluxul, Caroline simțea apa gîdilîndu-i degetele de la picioare. Se cutremură de plăcere, iar acest fapt o apropie și mai mult senzorial de Blake - și el ardea în vîltoarea pasiunii.

- Acum te voi mîngîia acolo jos, șopti el cu buzele lipite de obrazul ei.

Caroline știa la ce se referă, cu toate acestea tresări cînd degetele lui începură să pătrundă în locurile ei cele mai intime. Se încordă, apoi se relaxă, pe măsură ce buzele lui contopite cu urechea ei o linișteau.

- Șșșt.

Cum degetul lui alunecase încet în vaginul ei, Caroline gemu de plăcere.

- Vreau să te ating şi eu, spuse ea timid.

El răsuflă greoi.

- Cred că aş muri dacă ai face asta. Văzînd-o cum îl priveşte dezamăgită, îi explică: te doresc atît de mult, încît mi-e teamă că voi exploda şi nu pot să....

- Şşşt, era acum rîndul ei să-l aline, aşa că-i puse uşor degetul pe buze. Arată-mi ce să fac. Arată-mi totul. Vreau să-ţi aduc plăcere.

Blake scoase acum un geamăt adînc şi era clar cît suferă. Nu mai aşteptă şi îşi făcu loc depărtîndu-i uşor picioarele. O atinse cu vîrful organului şi contactul era să-l topească de tot. Era atât de fierbinte şi dornică, ştia că ea îl doreşte, aşa, cu sufletul lui distrus cu tot.

Oh, Caroline, o să te fac să te simţi bine, promise el. O să-ţi provoc o plăcere specială. Promit.

- Deja ai făcut-o, spuse ea calm, senzual, apoi trase aer în piept, fiindcă el începuse să o pătrundă.

Începu cu mişcări lente, calculate, oferindu-i timp să se obişnuiască treptat cu dimensiunea lui copleşitoare şi puterea lui. Îi era foarte dificil să se abţină, fiindcă fiecare fibră a lui ardea de dorinţa de a o penetra adînc, iar acolo să-şi lase semnul propriu, marcînd-o ca fiind femeia lui. Ceva primitiv se trezise în el şi nu voia să facă dragoste cu ea; voia să o devoreze, să o posede, să-i provoace plăceri la care ea nici nu visase.

Totuşi se reţinu cît putea, avansînd cu mişcări blînde. Deocamdată ea nu era pregătită pentru ferocitatea

dorinței lui. Nu ar putea înțelege încă. Iar el ținea la ea prea mult, ca să o sperie. Îi păsa. Această revelație uimitoare îl făcu să înghețe.

- Blake? S-a întîmplat ceva?

- Nu, spuse el ușor uimit. Nu. De fapt, totul este exact așa cum trebuie să fie.

Ea zîmbi, deși nu înțelegea.

- Ce vrei să spui?

- Îți voi spune mai tîrziu, răspunse el, îngrijorat că această senzație magică ar putea dispărea, dacă o examina prea îndeaproape. Pentru moment voi...

Se avîntă în adîncul intimității ei, iar Caroline tresări.

- Te-a durut? întrebă el.

- Nu, doar că...mă simt așa de...plină, oarecum.

Blake rîse nervos.

- Nu am ajuns nici măcar la jumătate, zise el amuzat.

- Nu? se miră ea.

- Nu încă, explică el cu un aer solemn. Deși, dacă fac așa – mai pătrunse puțin, mișcarea provocîndu-i senzații nebănuite, la fel ca și ei – mă apropii tot mai mult.

- Doar te apropii? Nu ai ajuns înăuntru de tot?

- Desigur, dacă mai fac așa – zise și mai avansă puțin – ajung aproape unde trebuie.

- Dar ai reușit să...Mai sînt încă...

- ...virgină? completă el. Tehnic vorbind, cred că da, dar din punctul meu de vedere ești a mea.

Caroline era pe punctul de a plînge, cu greu reţinîndu-şi emoţiile. Era uimitor ce putea face o simplă propoziţie. *Eşti a mea.* Oh, cît îşi dorea să fie adevărat. Pentru totdeauna.

- Fă-mă a ta, şopti ea. În toate felurile.

De-abia acum ea citi pe chipul lui cît îl costa reţinerea. Deşi aerul era răcoros, pe fruntea lui Blake sudoarea se adunase în stropi mărunţi, iar fibra muşchiului gîtului se vedea încordată la maxim.

- Nu vreau să te doară, zise el.

- Nu mă va durea.

Atunci, de parcă ultimele fărîme de rezervă fuseseră consumate, el scoase un strigăt gutural, senzual şi pătimaş chiar în clipa cînd îşi împlîntă penisul pînă la capăt, adînc şi apăsat.

- Doamne, şopti el, Caroline.

Ea rîse timid şi reuşi să rostească:

- Oh, Blake. Acum simt diferenţa.

- Da?

- Mai urmează?

- Stai să vezi.

Şi atunci începu să se mişte cu adevărat.

Ceva mai târziu Caroline nu se putea decide care parte i-a plăcut mai mult. Să fi fost senzaţia de plenitudine pe care a resimţit-o cînd au fost contopiţi într-un singur trup? Să fi fost ritmul primitiv al trupului lui cînd o făcuse femeia lui? Evident că nu putea ignora nici orgasmul exploziv resimţit, urmat imediat de

geamătul pasional al lui Blake, în timp ce sămînța lui se revărsa în ea.

Acum stătea în brațele lui, iar briza oceanului le mîngîia trupurile și Caroline se gîndi că este cel mai fericit moment posibil. Blake era atît de fierbinte, lipit de ea, ba chiar îi asculta inima bătînd din ce în ce mai calm, pe măsură ce îi învăluia o pace senină. Mirosea pielea lui sărată și pasiunea care-i învăluia. Totul era atât de normal, de parcă ar fi așteptat acest moment o viață întreagă.

Totuși, un amestec de teamă îi umbrea fericirea. Ce urma să se întîmple acum? Oare asta însemna că voia să o ia de soție? Dacă o va lua, va face asta doar fiindcă i se părea că așa se cuvine? Iar în acest caz, ei chiar i-ar păsa?

Da, sigur că-i păsa. Voia ca el să o iubească la fel de intens cum îl iubea ea. Poate că va învăța să o iubească, dacă erau căsătoriți. Caroline se gîndea că ar fi nefericită dacă se mărita cu un bărbat care nu o iubea, însă știa că ar fi nefericită fără el. Poate ar fi mai bine să închidă ochii, să sară și să spere ce era mai bine.

Sau poate ar fi mai bine să-și amintească faptul că el nu a spus decît cîteva cuvinte de cînd au făcut dragoste, iar acestea nu erau despre căsătorie.

- De ce ești posomorîtă? o întrebă el, mîngîindu-i părul cu degetele.

- Nu sînt. Pur și simplu mă gîndeam.

- La mine, presupun. Și la intențiile mele.

Ea se retrase, într-un fel alarmată.

- Nu mi-ar trece prin cap să te manipulez, ca să te oblig să...

- Ş,şşt, o opri el autoritar. Ştiu.

- Da?

- Ne vom căsători de îndată ce voi obţine o licenţă specială.

- Eşti sigur? întrebă ea.

- Ce întrebare e asta?

- Una prostească, mormăi ea. Doar mai devreme îşi spusese că nu-i pasă dacă vrea să o ia de soţie doar fiindcă se cuvenea să facă lucrul acesta?

Nu, nu era aşa. Îi păsa. Oricum se va căsători cu el.

- Caroline? Blake părea amuzat.

- Da?

- Nu-mi răspunzi la întrebare?

- Dar mi-ai pus vreo întrebare? zise ea nedumerită.

- Te-am întrebat dacă vrei să...nu, de fapt nu te-am întrebat.

Caroline nici nu-şi dădea seama ce se petrece, iar el profită, se ridică, îngenunchie şi spuse:

- Caroline Trent, foarte curînd Ravenscroft, îmi faci onoarea să devii soţia mea?

Dacă ochii ei nu ar fi fost umpluţi de lacrimi deja, ar fi rîs cu poftă de cererea făcută în pielea goală.

- Da, zise ea şi dădu din cap ca o păpuşă. Da, da.

Blake îi sărută mîna.

- Bine.

Caroline închise ochii cîteva clipe. Voia să-şi

sublimeze toate simțurile, pentru ca să poată savura momentul măcar mental. Să nu vadă, să nu atingă să nu miroasă nimic – să nu existe nimic care să o distragă de la bucuria nesperată din inima ei.

- Caroline?

- Șșșt, făcu ea semn discret, iar după cîteva minute deschise ochii. Așa. Uite, zise ea, arătîndu-i cerul. E senin. Se văd stelele.

- Da, se văd, zise el zîmbind. Dar nu ai spus chiar tu că ele sînt acolo tot timpul?

- Ba da, știu că erau acolo.

O jumătate de oră mai tîrziu erau amîndoi îmbrăcați cît de cît complet și încercau să intre în casă cît mai discret.

James îi aștepta în holul central.

- Ți-am zis eu că trebuia să urcăm pe scările din spate, comentă Caroline.

- Presupun că nu mai vreți să ieșiți, zise James. Perriwick voia să încuie ușa, dar nu știam dacă aveți cheie.

- Ne-am hotărît să ne căsătorim, îl informă Blake.

Ridicînd o sprînceană, James mormăi:

- Mă gîndeam eu că asta veți face.

CAPITOLUL 21

Proveniență(subst) *– Origine, derivare*

Nu pot pretinde că știu sau înțeleg proveniența iubirii romantice, dar nu sînt sigură că este ceva care trebuie neapărat înțeles, apreciat și venerat.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

O săptămînă mai tîrziu erau cununați, spre încîntarea Penelopei, care a insistat să cumpere trusoul miresei. Caroline considera că acele două rochii pe care i le cumpărase Blake erau un lux, dar ele nu se puteau compara cu ideea Penelopei despre o garderobă adecvată. Caroline acceptă ca viitoarea ei cumnată să-i aleagă totul – cu o singură excepție. Croitoreasa avea pe tejghea o mătase fină, de culoare albastru-verzui, exact culoarea ochilor Carolinei, iar ea insistă să i se facă din ea o rochie de seară. Pînă atunci nu dăduse atenție culorii ochilor ei, dar după ce Blake o mîngîiase pe pleoape, declarînd că ele ascund niște ochi exact de culoarea oceanului la ecuator... Ei bine, din acel moment a început să fie mîndră de ei.

Ceremonia cununiei a avut loc într-un cadru restrîns, fiind un eveniment discret, la care au participat Penelope, James, precum şi personalul de serviciu de la Seacrest Manor. Fratele mai mare al lui Blake a dorit să vină şi el, dar una dintre fiicele lui s-a îmbolnăvit şi nu a putut să o lase singură. Caroline îi scrise un bilet prin care îşi exprima părerea de rău, dar se oferi să-l invite la ei cu altă ocazie.

Perriwick a dus mireasa la altar. Doamna Mickle era atît de geloasă, încît a insistat să joace rolul mamei miresei, deşi rolul ei nu presupunea o participare la ceremonia în sine. Penelope a fost doamna de onoare, James cavalerul de onoare şi toată lumea s-a simţit bine.

În zilele care au urmat Caroline a fost foarte zîmbitoare. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atît de fericită, cum era acum, ca doamna Caroline Ravenscroft, de la Seacrest Manor. Avea un soţ şi un cămin, iar viaţa ei se apropia de perfecţiune, aşa cum şi-a imaginat-o ea. Blake nu era prea expansiv în a-şi dovedi dragostea pentru ea, dar nici ea nu aştepta prea mult de la un bărbat care pînă de curînd suferise profund.

Îşi puse în gînd să-l facă ea fericit, aşteptînd acelaşi lucru şi de la el.

Acum, cînd Caroline era în întregime parte din Seacrest Manor şi viceversa, ea era hotărîtă să-şi lase amprenta asupra proprietăţii. Tocmai se ocupa de grădină, sădind flori, cînd Perriwick se apropie de ea.

- Doamnă Ravenscroft, zise el, aveţi un vizitator.

- Un musafir? întrebă ea surprinsă. Nu ştia aproape nimeni că ea era doamna Ravenscroft. Cine?

- Un domn Oliver Prewitt.

- Oliver? întrebă ea şi păli. Dar de ce...

- Vreţi să-i spun să plece? Sau pot să-l chem pe domnul Ravenscroft să se ocupe de el, dacă preferaţi.

- Nu, nu, spuse ea precipitat. Nu voia ca soţul ei să-l vadă pe Oliver. Era posibil ca Blake să-şi piardă cumpătul şi ar regreta asta mai tîrziu. Ea ştia cît de important era pentru el să-l aresteze pe Oliver împreună cu cercul lui de spioni. Dacă acum l-ar fi demascat, mai tîrziu nu ar mai exista nici o şansă.

- Îl voi vedea, spuse ea hotărîtă. Trase aer în piept, ca să-şi facă puţin curaj, apoi puse de-o parte mănuşile de grădinărit. Acum Oliver nu mai avea nici o putere asupra ei. Merse după Perriwick în casă şi se îndreptară spre sufragerie. Îl văzu pe Oliver cu spatele şi se încordă. Uitase cît de mult îl ura.

- Ce doreşti, Oliver? zise ea sec.

El o privi cu ochi ameninţători.

- Ce primire necordială pentru tutorele tău.

- Fostul meu tutore, îl corectă ea.

- E o chesiune tehnică, replică el.

- Treci la subiect , Oliver.

- Bine. Se apropie de ea încet şi ajunse la cîţiva centimetri de nasul ei. Îmi eşti datoare, şopti el.

- Nu-ţi datorez nimic, spuse ea, fără să clipească. Se uitau fix unul în ochii celuilalt, pînă ce el merse la fereastră. Ce proprietate frumuşică aveţi aici.

- Oliver, zise Caroline, răbdarea mea a ajuns la capăt. Dacă ai ceva să-mi spui, spune. Altminteri, pleacă.

- Ar trebui să te omor, zise el întorcîndu-se brusc spre ea.

Ai putea, vorbi ea calm, dar ai ajunge la spînzurătoare şi nu cred că asta doreşti.

- Ai stricat totul. Totul!

- Dacă te referi la micul tău complot prin care voiai să devin doamna Prewitt, da aşa este. Ruşine, Oliver.

- Ţi-am dat de mîncare. Ţi-am oferit adăpost, iar tu m-ai răsplătit cu suprema trădare.

- Ai ordonat fiului tău să mă violeze!

El înaintă spre ea, ameninţînd-o cu degetul arătător.

- Nu ar fi fost nevoie de asta, dacă ai fi cooperat. Ai ştiut dintotdeauna că te vei mărita cu Percy.

- Habar n-am avut de asta. Percy nu dorea căsătoria asta cum nu o doream nici eu.

- Percy face tot ce-i spun eu.

- Ştiu, rosti ea dezgustată.

- Ai vreo idee cîte planuri mi-am făcut în legătură cu averea ta? Sunt dator mulţi bani, Caroline. Foarte mulţi.

Caroline habar nu avea că Oliver datora bani.

- Nu e problema mea şi nici vina mea. Ai trăit destul din banii mei, cît timp am fost pupila ta.

- Banii tăi erau ţinuţi sub cheie, mai protejaţi decît o centură de castitate. Primeam o mică rentă trimestrială, care să acopere cheltuielile cu întreţinerea ta, dar banii erau mereu insuficienţi.

Ea îl privea şocată. Oliver trăise întotdeauna foarte bine. Insista să cumpere tot ce era mai scump.

- Atunci de unde aveai bani să cumperi toate lucrurile acelea: candelabrele, trăsura elegantă? Cu ce le-ai plătit?

Erau de la...La un moment dat închise gura, părînd că se abţine să nu mai spună nimic. Nu e treaba ta.

Caroline făcu ochii mari. Oliver aproape mărturisise despre contrabandă – de asta era absolut sigură. Blake va fi foarte interesat.

Adevărata putere urma să vină după ce te căsătoreai cu Percy, continuă el. Atunci aş fi avut control asupra întregii averi.

Caroline îşi făcea nişte planuri despre cum putea să mai tragă de timp, ca să-l facă să spună ceva care să-l incrimineze.

- Nu m-aş fi măritat niciodată cu el, spuse ea răspicat.

- Ai fi făcut ce îţi spuneam eu! tună el. Dacă puneam eu mîna pe tine înaintea ticălosului pe care-l numeşti soţul tău, ţi-aş fi pus cizma pe grumaz pînă m-ai fi ascultat.

Caroline văzu roşu în faţa ochilor. Una era să o ameninţe cineva, dar cu totul altceva era să-i jignească soţul, numindu-l ticălos.

- Dacă nu pleci în clipa asta, te scot afară cu forţa. Acum nu-i mai păsa dacă se compromitea sau nu, dorea doar să-l vadă plecat din casă.

- Te scot afară cu forța, repetă el maimuțărind-o. Rînji amenințător. Hai că poți mai mult, Caroline. Sau să-ți spun doamnă Ravenscroft? Măi, măi, ce ne-am ajuns. În ziare scria că soțul tău este fiul vicontelui Darnsby.

- A existat un anunț în ziar? șopti ea șocată. Se întreba cum a știut Oliver unde să o găsească.

- Nu mai face pe surprinsa, tîrfulițo. Știu că tu ai dat anunțul, ca să-l citesc eu. Doar nu ai o grămadă de prieteni pe care ai vrut să-i anunți.

- Dar cine...Caroline își ținu răsuflarea. Penelope. Desigur. În lumea ei căsătoriile erau imediat anunțate în presă. Probabil a omis faptul că trebuia să rămînă un secret.

Încercă să-și păstreze cumpătul, ca să nu pară slabă. Oliver nu trebuia să afle de legătura ei cu Blake decît după ce era arestat, dar acum nu se mai putea face nimic.

- Te-am rugat o dată să pleci, zise ea. Nu mă face să repet.

- Nu plec nicăieri pînă nu voi fi pregătit. Îmi ești datoare, fetițo.

- Nu-ți datorez nimic, cu excepția unei palme peste față. Acum ieși.

El se apropie din trei pași, o strînse de mînă și spuse printre dinți:

- Vreau ce mi se cuvine.

Ea încercă să scape din mîna lui.

- Ce tot spui acolo?

- Vei pune jumătate din averea ta pe numele meu. Ca răsplată pentru grija purtată şi pentru că te-am crescut pînă ai devenit femeie. Ea îi rîse în nas. Tîrfă ce eşti, şuieră el. Apoi, fără ca ea să aibă timp să reacţioneze, îi trase o palmă peste faţă.

Ea se clătină şi era cît pe ce să cadă pe spate, dacă nu o ţinea el de o mînă. Nu spuse nimic; nu mai avea încredere să vorbească. O ustura obrazul. Oliver purta un inel, iar ea se temea ca nu cumva să o fi rănit cu inelul şi să sîngereze.

- Tu l-ai silit să te ia de soţie? o întrebă el. Te-ai culcat cu el?

Cu cîtă furie simţea acum, reuşi să se elibereze, apoi se prăvăli într-un fotoliu.

- Ieşi din casa mea.

- Nu ies pînă nu semnezi asta.

- Nici dacă aş vrea, nu aş putea, spuse ea zîmbind sfidător. Cînd m-am măritat cu domnul Ravenscroft, averea mea a devenit a lui. Ştii legile din Anglia la fel de bine ca mine.

Oliver începuse să tremure de furie, iar Caroline prinse curaj.

- Eşti binevenit să-l întrebi pe soţul meu de avere, dar te avertizez, are un temperament imprevizibil şi e cu mult mai masiv decît tine.

Oliver înţelese aluzia la statura lui măruntă, comparată cu a adversarului.

- Vei plăti pentru ce mi-ai făcut. Avansă iar spre ea, dar înainte să ajungă lîngă fotoliu, se auziră voci la uşă.

- Ce naiba se petrece aici?

Caroline privi spre uşă şi răsuflă uşurată. Blake.

Oliver nici nu mai ştia ce să spună şi practic îngheţă, cu braţul încă ridicat deasupra capului Carolinei, cu intenţia de a o lovi.

- Aveai de gînd să-mi loveşti soţia? se auzi glasul calm, periculos al lui Blake. Părea prea calm. Oliver nu spuse nimic. Privirea lui Blake căzu acum pe obrazul înroşit al Carolinei.

- Prewitt, ai lovit-o? Caroline, te-a lovit?

Ea dădu din cap, afirmativ, uluită de furia care părea că de-abia acum se va dezlănţui în el.

- Înţeleg, zise Blake, scoţîndu-şi mănuşile, pe care i le dădu Carolinei. I se adresă lui Oliver. Asta a fost o mare greşeală, spuse el.

Oliver făcu ochii cît cepele. Era clar îngrozit.

- Poftim?

- Nu-mi face plăcere să te ating, dar...

BANG! Pumnul lui Blake răsună la contactul cu orbita lui Oliver. Acesta căzu pe spate.

Caroline se uita cînd la unul, cînd la celălalt, apoi îi zise lui Blake:

- Păreai calm.

- Te-a lovit? o întrebă el privind-o cu atenţie. Te-a lovit?

- Dacă m-a lovit....Nu, mă rog, puţin...spuse ea ridicîndu-şi mîna spre obraz.

BANG! Răsuna şutul lui Blake în coastele lui Oliver. Îi spuse adversarului:

- Asta pentru ce i-ai făcut soţiei mele.

- Blake, am fost mai mult şocată, decît altceva, zise ea. Poate nu ar trebui să...

TROSC! Şutul lui Blake se opri în şoldul lui Oliver.

- Asta e pentru şocul pe care i l-ai provocat.

Caroline îşi acoperi gura cu mîna şi rîse nervos.

- Mai ai ceva să-mi spui?

Ea dădu din cap că nu, temîndu-se că, dacă mai deschide gura, l-ar putea omorî în bătaie pe Oliver. Asta însemna că lumea ar fi fost mai frumoasă, dar nu dorea ca Blake să ajungă la spînzurătoare.

- Sîngerezi, îi zise Blake privind-o cu atenţie.

Caroline luă mîna de la obraz şi văzu sînge pe degete. Nu era mult, dar suficient cît să o facă să acopere din nou locul vătămat. Blake scoase o batistă şi-i tamponă uşor obrazul.

- Lasă-mă pe mine.

Nimeni nu o îngrijise vreodată pe Caroline cînd suferise o rană mică sau majoră, iar gestul lui de acum i se păru extrem de afectuos.

- Mă temeam că rana este adîncă. L-aş fi omorît pentru asta.

Oliver scoase un geamăt, întins cum era pe podea.

- Dacă mi-o ceri, îi spuse Blake Carolinei, o să-l omor.

- Ah, nu, Blake. Nu, Nu aşa.

- Cum adică nu aşa? se amestecă Oliver.

Era clar că își revenise. Caroline îl privi. Sau, poate că nici nu fusese inconștient.

- Nu m-ar deranja dacă l-ai scoate din casă în șuturi.

- Bucuros, spuse Blake. Îl apucă pe Oliver cu o mînă de guler, iar cu cealaltă de pantaloni la spate și ieși trăgîndu-l după el. Caroline îi urmă.

- O să te reclam la judecătorul de pace! urla Oliver. Să fii sigur că o voi face. Vei plăti pentru asta!

- Dar eu sînt judecător de pace, zise Blake. Iar dacă mai calci pe proprietatea mea vreodată, te arestez. Astfel îl azvîrli pe trepte și trînti ușa în urma lui.

Se întoarse să-și privească atent soția, care se uita la el înmărmurită. Mai avea un strop de sînge pe obraz. Blake simțea că înnebunește. Deși rana era superficială, nu conta. Conta doar că el nu fusese acolo, ca să o apere.

- Îmi pare atît de rău, zise el aproape șoptit.

- Dar de ce?

- Ar fi trebuit să fiu aici. Nu trebuia să te las singură cu el.

- Dar nici nu ai știut că este aici.

- Nu contează. Ești soția mea. Am jurat să te protejez.

- Blake, îl domoli ea, nu poți să salvezi o lume întreagă.

- Știu asta, îi zise el apropiindu-se mai mult. Vreau să te salvez doar pe tine.

- Oh, Blake.

El o strînse la pieptul său.

- Nu te voi mai dezamăgi niciodată, jură el.

- Oricum nu poţi să mă dezamăgeşti.

- Pe Mirabelle am dezamăgit-o, spuse el mîhnit.

- Parcă ai spus că ai acceptat că nu a murit din vina ta, pînă la urmă.

- Aşa am spus şi aşa este. Închise ochii. Mă bîntuie şi acum. Dacă ai fi văzut-o numai...

- Oh, nu, tresări ea. Nu ştiam că ai fost de faţă cînd a fost ucisă.

- Nu am fost. Eram în pat, cu o infecţie în gît. Cînd am văzut că nu s-a întors cînd trebuia, am plecat împreună cu Riverdale să o căutăm.

- Ce rău îmi pare.

Vocea lui deveni din ce în ce mai gravă, odată ce l-au năpădit amintirile.

- Era foarte mult sînge. Fusese împuşcată de patru ori.

Caroline îşi aminti de sîngele ţîşnind din rana lui Percy. Nu-şi putea imagina ce dureros trebuie să fi fost pentru Blake să vadă persoana iubită rănită mortal.

- Blake, aş vrea să ştiu ce să spun. Aş vrea să poată fi ceva de spus.

El se întoarse brusc spre ea.

- O urăşti?

- Pe Marabelle? întrebă ea consternată. El dădu din cap că da. Sigur că nu!

- Mi-ai spus cîndva că nu vrei să concurezi cu o femeie moartă.

- Da, eram geloasă, explică ea timid. Nu o urăsc.

Ar fi un sentiment demn de o persoană obtuză, nu crezi?

- Mă întrebam pur şi simplu, zise el. Nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost aşa.

- Marabelle face parte din cine eşti tu, zise ea. Cum aş putea să o urăsc, dacă ea a fost importantă pentru omul care ai devenit tu astăzi?

Blake o privea şi căuta ceva la ea. Caroline simţea cum o dezbracă din priviri.

- Dacă nu era Marabelle, poate că nu ai fi fost bărbatul pe care eu îl...Caroline făcu o pauză, fiind foarte emoţionată, apoi îşi adună curajul şi încheie mărturisirea...Nu ai fi fost bărbatul pe care îl iubesc.

O privi timp îndelungat, apoi o luă de mînă.

- Este cel mai generos sentiment pe care mi l-a dăruit cineva vreodată.

Caroline se ruga ca şi el să-i răspundă cu acelaşi sentiment, întrebîndu-se, sperînd. Parcă Blake ar fi dorit să-i mai spună ceva important, dar preferă să-şi dreagă vocea şi să o întrebe:

- Lucrai în grădină?

Cu ochii plini de lacrimi ea dădu doar din cap, simţind un nod în gît. Văzu că întinde braţul spre ea şi o invită:

- Hai să te conduc în grădină. Aş vrea să văd ce ai mai făcut.

Răbdare, îşi spuse Caroline. Aminteşte-ţi să ai răbdare.

Era uşor de spus, mai ales în situaţia ei şi cu inima frîntă.

Seara, mai tîrziu, Blake stătea în biroul său pe întuneric şi privea pe fereastră. I-a spus că îl iubeşte. Era o responsabilitate uriaşă pentru el. Ştia foarte bine cît de mult ţine la el Caroline, dar de prea multă vreme ignorase conceptul de dragoste, aşadar nu-l putea recunoaşte atunci cînd se întîlnea cu el.

Totuşi, sentimentele Carolinei erau adevărate.

- Blake?

Ridică privirea şi o văzu pe Caroline în pragul uşii.

- De ce stai pe întuneric?

- Mă gîndeam.

- Oh. Ar fi dorit să pună şi alte întrebări, dar zîmbi sfioasă şi întrebă: vrei să aprind o lumînare?

El dădu din cap negativ şi se ridică în picioare. Avea poftă să o sărute. Nu era ceva straniu. Dintotdeauna îşi dorise să o sărute, dar acum stranie era intensitatea acestei dorinţe. Ştia că, dacă nu o va săruta acum, viaţa lui se va schimba ireversibil şi nu în bine.

Trebuia să o sărute şi gata. Se apropie de ea, păşind de parcă ar fi fost în transă. Ea îi spuse ceva, dar el nu auzi cuvintele. Continuă să avanseze încet, imperturbabil.

Caroline deschise uşor gura, parcă surprinsă. Blake se purta ciudat. Parcă era cu mintea altundeva, totuşi o privea insistent, intens.

Ea şopti numele lui a treia oară, dar el nu schiţă nici un răspuns, apoi se trezi în faţa ei.

- Blake? O mîngîie pe obraz atît de tandru încît o făcu să tremure. S-a întîmplat ceva?

- Nu, şopti el. Nu.

- Atunci ce...

Orice ar fi dorit să spună se pierdu într-o îmbrăţişare bruscă, urmată de un sărut pasional, disperat, feroce dar tandru. Îi simţi o mînă prin păr, apoi coborîndu-i pe spate şi oprindu-se pe curba coapsei. O lipi de trupul lui încordat, iar ea îi simţi erecţia puternică. Îşi lăsă capul pe spate şi-i murmură numele, iar buzele lui căutară linia gîtului, o sărută, apoi ajunse la decolteul ei aţîţător.

Ea scoase un scîncet cînd îi simţi palma cuprinzîndu-i o fesă, iar sunetul ascuţit parcă rupse vraja, fiindcă el îngheţă brusc, clătină din cap şi făcu un pas înapoi.

- Scuză-mă, zise Blake. Nu ştiu ce m-a apucat.

Caroline rămase stupefiată.

- Îţi ceri scuze? A sărutat-o cu pasiune arzătoare, aproape sufocînd-o cu buzele fierbinţi, apoi s-a oprit şi şi-a cerut *scuze*?

- A fost cel mai straniu lucru, zise el mai mult pentru sine, decît pentru ea.

- Nu mi s-a părut deloc straniu, se bîlbîi ea.

- A trebuit să te sărut.

- Şi atît? izbucni ea.

El surîse, parcă încurcat.

- Păi, la început, da, însă acum...

- Acum ce? întrebă ea.

- Eşti o fecioară nerăbdătoare.

- Blake, zise ea bătînd din picior, dacă nu...

- Dacă nu ce? o provocă el, zîmbind ca un diavol pervers.

- Nu mă face să spun, se bîlbîi ea din nou, roşind totodată.

- Cred că ne vom păstra pentru săptămîna viitoare, şopti el. Totuşi, ai rămas aproape neatinsă. Pentru moment cred că ar fi mai bine să fugi.

- Să fug?

- Repede, zise el.

- De ce?

- Pentru că s-ar putea să afli curînd.

- Şi ce-ai zice dacă vreau să fiu prinsă? îl tachină ea dînd fuga spre uşă.

- Oh, e clar că vrei să fii prinsă, replică el, avansînd periculos spre ea ca o panteră asupra antilopei.

- Atunci de ce să fug?

- Fiindcă e mai amuzant aşa.

- Oare?

- Crede-mă, zise el.

- Hmmm. Ce cuvinte mari foloseşti. Cum termină de spus replica, ajunsese deja în hol, mergînd cu spatele spre scară.

El începuse să-şi lingă buzele.

- Oh, cred că mai bine aş...ar trebui să...

Blake o rupse la fugă după ea.

- Vai de mine, exclamă ea, rîzînd în timp ce urca scările două cîte două.

La etaj Blake o ajunse, o ridică pe umăr şi o cără aşa, cu toate protestele şi ameninţările neconvingătoare,

ducînd-o spre dormitor.

Închise ușa cu piciorul după ce a intrat și continuă să-i arate de ce era mult mai amuzant să se lase prinsă, după o vînătoare pe cinste.

CAPITOLUL 22

În contumacie(adjectiv) *– refractar autorității, încăpățînat*

Există momente cînd trebuie să te porți în contumacie, chiar dacă soțului tău îi displace total.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

În cîteva zile luna de miere se încheie. Venise vreme să-l prindă pe Oliver. Niciodată Blake nu a detestat într-atît activitatea desfășurată în slujba Ministerului de Război. Nu dorea să vîneze criminali; voia să se poată plimba pe plajă cu soția lui. Nu voia să pregătească gloanțele, ci voia să rîdă în timp ce-și sărută soția pentru o partidă de amor.

Mai presus de toate, voia să schimbe teama înțepătoare cu senzația înălțătoare a bărbatului îndrăgostit. Era fericit că acum putea să și-o mărturisească. Se îndrăgostea de soția lui.

Rîdea din ce în ce mai des și se trezea uneori dezamăgit că nu știa unde se află soția lui. Parcă fusese

încoronat regele lumii, sau inventase un leac împotriva cancerului şi învăţase să zboare – toate într-o singură zi. Niciodată nu fusese atît de fascinat de o altă persoană. Îi plăcea să-i urmărească zîmbetul de pe buze, sau să o privească dormind, cu părul castaniu împrăştiat pe pernă. Privea cum i se ridică şi apoi coboară pieptul, în ritmul respiraţiei, cufundată într-o pace blîndă. Odată a întrebat-o chiar dacă demonii ei dispăreau cînd doarme.

Răspunsul ei i-a topit inima.

- Dar nu mai am demoni.

Blake a înţeles şi el că demonii ei dispăruseră cu totul. Rîsul i-a alungat. Caroline avea extraordinara capacitate să găsească subiecte nostime chiar şi cînd discuta despre lucruri firești. Era plină de entuziasm, îi plăcea să imite, iar Blake rîdea cu poftă la toate încercările ei.

Tocmai era în baie, se pregătea de culcare, fredonînd ceva. Deja obiectele ei personale le depăşeau numeric pe ale lui, fiindcă o ajutase şi Penelope să-şi completeze trusa.

Blake nu se supărase că trusa lui de bărbierit fusese pusă într-o margine. Îi plăcea fiecare mică intruziune în viaţa lui, de la rearanjarea mobilierului, pînă la parfumul ei plutind prin toată casa, deseori surprinzîndu-l şi făcîndu-l să o dorească intempestiv.

El se instalase în pat deja, rezemat pe perne şi o aştepta să iasă din baie. Era treisprezece iulie. A doua zi el şi James urmau să-l captureze pe Oliver Prewitt împreună cu acoliţii lui trădători. Plănuiseră această

misiune în cele mai mici detalii, însă Blake tot nu se simțea în largul lui. Și era nervos. Foarte nervos. Se simțea pregătit pentru treaba din ziua următoare, dar existau și foarte multe necunoscute, plus acțiuni care se puteau încheia prost.

Era pentru prima dată cînd Blake simțea că are atît de mult de pierdut.

Cînd Marabelle trăia, erau amîndoi tineri și se credeau nemuritori. Misiunile pentru Ministerul de Război fuseseră adevărate aventuri. Niciodată nu și-a imaginat că viețile lor pot fi altfel decît veșnice și fericite.

Cînd Marabelle a fost ucisă, lui Blake nu i-a mai păsat dacă este sau nu nemuritor, fiindcă viața lui nu a mai contat. Niciodată nu era nervos înaintea misiunilor fiindcă nu-i păsa de consecințe. Oh, voia să-i vadă pe trădătorii Angliei aduși în fața justiției, dar dacă dintr-un oarecare motiv nu ar fi apucat să-i vadă spînzurați...Nu era mare pierdere pentru el.

Acum însă era cu totul diferit. Îi păsa. Voia mai mult ca orice să izbîndească în această misiune și să-și clădească o căsnicie solidă cu Caroline. Voia să o mai poată urmări cum sapă prin grădina cu trandafiri și mai dorea să-i vadă chipul pe pernă, lîngă el, în fiecare dimineață. Dorea să facă dragoste cu ea sălbatic, pînă la epuizare și voia să-i mîngîie pîntecul rotunjindu-se lună de lună cu pruncii lor.

Dorea tot ce-i poate oferi viața. Fiecare minunăție și clipă de bucurie. Era îngrozit, fiindcă știa cît de ușor

putea pierde toate acestea.

Nu-i trebuia decît un singur glonte bine ţintit.

Blake nu o mai auzi fredonînd şi îşi îndreptă privirea spre uşa băii, uşor întredeschisă. Auzi apa clipocind, apoi urmă o linişte suspectă.

- Caroline? strigă el.

Ea scoase capul prin deschizătura uşii, avînd pe cap înfăşurată o eşarfă neagră, ca un turban.

- Ea nu este aici.

- Atunci tu cine eşti? întrebă Blake, intrînd în jocul ei. Şi ce ai făcut cu soţia mea?

Evident, eu sînt Carlotta De Leon, spuse ea zîmbind. Iar dacă nu mă săruţi acum, senor Ravenscroft, va trebui să apelez la tacticile mele cele mai dezagreabile.

- Mă cutremur doar la gîndul acesta.

Ea se aruncă pe pat şi-l privi languros.

- Nu te mai gîndi. Sărută doar, zise ea cu accent străin.

- Oh, dar nu aş putea. Eu sînt un bărbat cu simţ moral. Nu aş putea să încalc jurămintele cununiei.

- Sînt sigură că soţia dumitale te va ierta de data asta, zise Caroline îmbufnată.

- Caroline? Niciodată, zise el foarte serios. Are o fire de drăcoaică. Mă îngrozeşte.

- Nu trebuie să vorbeşti aşa despre ea.

- Eşti foarte îngăduitoare pentru o spioană.

- Sînt unică, zise ea ridicînd din umeri.

El făcu eforturi ca să nu rîdă.

- Dar nu eşti spaniolă?

- Viva Regina Isabella!

-Am înţeles. Atunci de ce vorbeşti engleza cu accent franţuzesc?

- Fiindcă nu am cunoscut nici un spaniol. De fapt, nu am cunoscut nici un francez,

spuse ea agăţîndu-se de gîtul lui.

- Nu se poate!

- Nu mă tachina. Vreau să te fac să rîzi.

- Caroline, vreau să ştii că mă faci foarte fericit, zise el luîndu-i mîna şi sărutîndu-i-o.

- De ce sună asta ca un preludiu la o veste proastă?

- Trebuie să vorbim serios acum.

- Are legătură cu prinderea lui Oliver, mîine?

- Nu te pot minţi, spunînd că nu va fi periculos.

- Ştiu.

- A trebuit să ne schimbăm planurile, cînd Prewitt a aflat de căsătoria noastră.

- Cum adică?

- Moreton, adică şeful de la Ministerul de Război, voia să ne trimită zece oameni

ca rezervă. Acum nu mai poate.

- De ce?

- Nu vrem ca Prewitt s devină bănuitor. Va fi cu ochii pe mine. Dacă zece oficiali

ai Ministerului de Război vor descinde la Seacrest Manor, îşi va da seama că se pune la cale ceva.

- Dar nu pot şi ei să vină clandestin? Doar nu asta se cere angajaţilor Ministerului

de Război? Să se strecoare noaptea, camuflați?

- Nu-ți face griji, draga mea. Oricum vor veni cîțiva oameni în sprijinul nostru.

- Patru bărbați nu sînt suficienți! Nici nu-ți dai seama cîți oameni lucrează pentru

Oliver.

Conform datelor din dosar, are doar patru. Raportul de forțe va fi unu la unu.

- Nu vreau să rișți cu unu la unu. Trebuie să-i depășiți numeric.

El întinse mîna să o mîngîie pe păr, dar ea se feri.

- Caroline, zise el, așa va trebui să meargă treaba.

- Nu, zise ea cu obstinație. Nu trebuie.

Blake simți un gol în stomac și un sentiment straniu îl copleși.

- Ce vrei să spui?

- Voi veni și eu cu tine.

- Pe naiba vii cu mine! sări el ca ars.

Caroline se dădu jos din pat repede și își puse mîinile în șolduri.

- Cum vei face asta fără mine? Eu îi pot identifica pe toți oamenii lui. Și mai cunosc și terenul. Tu nu.

- Nu vii și cu asta basta.

- Blake, nu gîndești limpede.

Sări și el din pat și veni lîngă ea.

- Cum îndrăznești să mă acuzi pe mine că nu gîndesc limpede? Crezi că te-aș pune în pericol cu bună știință? Chiar și pentru cîteva minute? Doamne, femeie, ai putea fi ucisă!

- Şi tu, adăugă ea blînd.

Chiar dacă o auzea, nu lăsa să se vadă asta.

- Nu voi mai trece printr-o experienţă cumplită, spuse el. Dacă va trebui să te leg de pat, o voi face, dar nu vii nicăieri mîine, pe plajă.

- Blake, refuz să te aştept aici, la Seacrest Manor, muşcîndu-mi unghiile şi întrebîndu-mă dacă mai am un soţ sau nu.

El îşi trecu degetele prin păr, cu un gest disperat.

- Mă gîndeam că urăşti genul acesta de viaţă periculoasă. Mi-ai spus că îţi venea să vomiţi cînd intrai la Prewitt Manor. De ce naiba acum vrei să vii cu noi?

- Aşa este, o urăsc atît de mult încît ura mă macină prin interior. Ştii ce înseamnă să fii îngrijorat pentru cineva? Cu adevărat îngrijorat? Sentimentul acela care-ţi sapă o groapă în stomac şi te face să ţipi?

El închise ochii şi răspunse blînd:

- Acum ştiu.

- Atunci vei înţelege de ce nu pot să stau aici fără să fac nimic. Nu contează că urăsc asta. Nu contează că sînt îngrozită. Chiar nu înţelegi asta?

- Caroline, dacă ai fi fost instruită de Minsterul de Război. Dacă ai şti cum să tragi cu arma şi...

- Ştiu să trag cu arma. L-am împuşcat pe Percy.

- Încerc să-ţi spun că, dacă vei veni şi tu, nu mă voi putea concentra pe misiune. Dacă-mi fac griji pentru tine, e posibil să alunec şi să fiu ucis.

- Ai dreptate, spuse ea.

- Bine, o întrerupse el. Atunci ne-am înţeles.

- Ba nu. Este foarte clar că pot să vă fiu de ajutor. Poate chiar tu vei avea nevoie de mine.

El îi cuprinse brațul și o privi foarte atent.

- Am nevoie de tine aici, Caroline. În deplină siguranță.

Cînd ridică și ea ochii, remarcă în privirea lui ceva la care nu se aștepta – disperarea. Atunci se decise.

- Bine, șopti ea. Voi rămîne aici. Dar nu mă bucur de asta.

Ultimele ei cuvinte erau camuflate, iar el o îmbrățișă pasional.

- Îți mulțumesc, murmură el, dar ea nu știa dacă vorbise cu ea sau cu Dumnezeu.

Seara următoare a fost extrem de proastă pentru Caroline. Blake și James plecaseră la scurt timp după cină, înainte să se întunece. Au spus că trebuie să evalueze starea terenului. Cînd Caroline a protestat, spunîndu-le că putea să-i observe cineva, ei i-au rîs în nas. Se știa că Blake are proprietăți în zonă, a fost răspunsul. Ce, el nu putea să iasă la o plimbare cu un amic? Cei doi plănuiau chiar să se oprească la un local din zonă, să bea o bere, ca să nu dea de bănuit că sînt nobili, ci oameni de rînd în trecere pe acolo.

Caroline recunoștea că planul lor era unul bine-gîndit, dar nu putea să ignore golul care i se formase în stomac. Știa că poate să aibă încredere în Blake și James; totuși, lucraseră atîția ani de zile pentru Ministerul de Război. Evident știau ce au de făcut.

Totuși, simțea că este ceva în neregulă. Avea un

sentiment straniu, insistent, care nu o părăsea. Caroline avea puține amintiri despre mama ei, cu excepția clipelor cînd se uitau la stele împreună, iar acum şi-o amintea cînd îi spunea tatălui ei ceva despre intuiția feminină care nu dă greş niciodată.

Acum Caroline stătea afară şi privea luna şi stelele, spunînd:

- Sper că habar nu aveai despre ce vorbeai, mamă. Aşteptă să o cuprindă acea senzație de pace pe care de obicei o resimțea cînd admira cerul nopții, dar pentru prima dată în viața ei nu simți nimic. La naiba, bombăni ea, închizînd ochii, apoi privi iar în sus. Tot nimic. Se simțea îngrozitor. Te bazezi prea mult pe cititul în astre, îşi zise ea. Niciodată nu ai avut un dram de intuiție feminină în viața ta. Nici măcar nu ştii dacă soțul tău te iubeşte. Nu crezi că o femeie cu intuiție ar şti măcar asta?

Mai mult ca orice, şi-ar fi dorit să sară pe un cal şi să plece spre Blake şi James, pentru a-i salva. Dar poate că ei nu aveau nevoie să fie salvați, iar ea ştia că Blake nu ar fi iertat-o niciodată. Încrederea este lucrul cel mai prețios, iar ea nu voia să o distrugă pe a lor, la numai cîteva zile de la căsătorie.

Poate ar fi bine să meargă pe plajă, în locul unde ea şi Blake au făcut dragoste prima dată. Poate acolo şi-ar fi găsit pacea acum.

Caroline se îndreptă spre locul unde valurile scăldau malul. Tocmai păşise pe cărarea pietruită, cînd auzi un zgomot. Inima îi îngheță.

- Cine-i acolo? strigă ea. Nimic. Ce prostuță ești, murmură ca pentru sine. Mergi odată pe....

Ca din senin, simți cum o lovește ceva din spate cu o forță de nedescris, punînd-o la pămînt.

- Să nu spui un cuvînt, auzi un glas masculin, mîrîindu-i la ureche.

- Oliver? se înecă ea de teamă.

- Am spus să nu scoți o vorbă! Mîna străinului îi acoperi gura. Apăsat.

Era Oliver. Mintea ei o luase razna. Ce naiba făcea el acolo?

- Îți voi pune cîteva întrebări, zise el amenințător. Și va trebui să-mi oferi cîteva răspunsuri.

Cum era foarte panicată, dădu din cap afirmativ.

- Pentru cine lucrează soțul tău?

Caroline făcu ochii mari și în puținele secunde cît își dezlipi palma de buzele ei, avu timp să inventeze un răspuns.

- Nu știu despre ce vorbești, spuse ea cu glas sugrumat, fiindcă acum el o strîngea de gît. Cînd strînse odată, smucind brațul, repetă întrebarea:

- Răspunde-mi!

Nu știu! Jur! Dacă îl trăda pe Blake acum, operațiunea ar fi fost ratată. Poate că el ar fi iertat-o cu timpul, însă ea nu s-ar fi iertat niciodată.

Acum Oliver își schimbă poziția, sucindu-i brațul la spate.

Nu te cred, scrîșni el. Ești insuportabilă și

enervantă mai tot timpul, dar nu eşti proastă. Pentru cine lucrează?

Realizînd că Oliver nu putea crede că tocmai ea era absentă la preocupările soţului său, Caroline inventă ceva.

- Nu ştiu. Cîteodată pleacă de acasă.

- Ah, acum ai început să ciripeşti. Unde se duce?

- Nu ştiu.

O smuci de braţ atît de rău, încît Caroline simţi că parcă i-a dizlocat umărul.

- Nu ştiu! ţipă ea de durere. Sincer, nu ştiu.

- Acum ştii unde este? întrebă el răsucind-o cu faţa la el.

- Ştiu.

- Da?

- Imaginează-ţi cît de surprins am fost cînd l-am zărit hoinărind pe cîmpuri ceva mai devreme.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Atunci Oliver începu să o tragă după el spre drumul principal.

Vei şti. O trăgea cu forţa în spatele lui spre o şaretă trasă de un cal. Animalul păştea liniştit iarbă de pe marginea drumului, pînă cînd Oliver îi trase un şut în picior.

- Oliver! strigă Caroline. Nu cred că era nevoie să faci asta.

Taci! O ajută să urce în şaretă şi o legă de marginea lemnoasă cu o sfoară grosolană. Caroline îşi privi mîinile strîns legate şi remarcă fără să vrea că nodul

era la fel de elaborat ca acela făcut de Blake. Avea noroc dacă scăpa fără să-i sîngereze încheieturile.

- Unde mă duci? întrebă ea cu teamă.

- Să-l vezi pe drăguțul tău soț.

- Ți-am spus că nu știu unde se află.

- Iar eu ți-am spus că știu.

Bine, atunci unde este? zise ea după cîteva secunde, cît i-a trebuit să-și revină.

După ce urcă și el în șaretă în spatele ei, mînă calul grăbit.

- Domnul Ravenscroft urmărește în clipa aceasta un bluf cu vedere spre Canalul Mînecii. Are cu el o lunetă și e însoțit de marchizul de Riverdale și alți doi bărbați pe care nu-i cunosc.

- Poate au plecat într-o expediție științifică. Soțul meu e mare iubitor de natură.

- Nu mă insulta. Are luneta îndreptată spre oamenii mei.

- Oamenii tăi? repetă ea.

- Credeai că sînt vreun dobitoc care stă la cheremul tău, ca să-ți vîneze banii, nu?

- Păi, da, recunoscu ea sincer.

- Aveam planuri cu moștenirea ta și nu te voi ierta vreodată pentru că m-ai trădat, doar că m-am ocupat puțin și de destinul meu.

- Ce vrei să spui?

- Ha! Nu vrei să știi.

- Se pare că voi ști curînd, Oliver, dacă tot m-ai răpit așa.

El o privi scrutător.

- Ai grijă la drum! strigă ea speriată, cînd mai era puţin şi se loveau de un copac lateral.

Oliver trase hăţurile, iar calul, deja iritat că primise un şut în picior, opri şi începu să sforăie.

Caroline suportase cu greu balansul în faţă şi în spate.

- Cred că-mi vine să vomit, şopti ea.

- Să nu crezi că o să curăţ eu mizeria, dacă vomiţi aici, urlă Oliver, apoi începu să lovească repetat calul cu biciul.

- Nu mai lovi atîta bietul cal!

El îi aruncă o privire ucigătoare, apoi îi spuse mai mult şuierînd printre dinţi:

- Să-ţi reamintesc că nu eu sînt legat de mîini, ci tu?

- Nu înţeleg unde vrei să ajungi.

- Eu dau ordine.

- Bine, atunci să nu fii surprins dacă bietul animal îţi trage o copită în cap cînd nu vei fi atent.

- Nu-mi spune tu cum să mă port cu calul meu! se răsti el, apoi reîncepu să lovească animalul. După ce porniseră şi ritmul călătoriei era unul relativ constant, Caroline îi spuse:

- Ai început să-mi povesteşti despre munca ta.

- Ba nu. Nu am povestit nimic. Să taci.

Atunci ea se supuse. Oliver nu mai avea de gînd să-i spună nimic, aşa că putea profita de timp, ca să-şi încropească un plan. Se deplasau paralel cu ţărmul,

apropiindu-se tot mai mult de Prewitt Hall şi de golful pe care-l menţionase Oliver în rapoartele lui de contrabandă. Exact golful unde aşteptau Blake şi James. Doamne, va avea loc o ambuscadă.

Ceva nu mergea bine. Blake simţea asta pînă-n măduva oaselor.

- Unde naiba e? urlă el.

James dădu din cap şi scoase ceasul din buzunar.

- Nu ştiu. Nava a sosit acum o oră. Prewitt ar fi trebuit să fie aici, ca să-i întîmpine.

- Caroline mi-a spus că Prewitt e mereu punctual, comentă Blake.

- Oare nu a aflat că Ministerul de Război e pe urmele lui?

Imposibil. Blake se uită prin lunetă, concentrîndu-se asupra plajei. O ambarcaţiune mică ancorase la o oarecare distanţă în larg. Nu erau prea mulţi oameni la bordul ei, mai exact erau doar doi. Unul dintre ei se tot uita la un ceas de buzunar.

James dori să privească şi el prin lunetă.

- Azi trebuie să se fi întîmplat ceva, zise Blake. E imposibil să fi ştiut cumva că l-am detectat.

- Doar dacă a murit nu va ajunge aici. Sînt prea mulţi bani la mijloc.

- Unde naiba sînt ceilalţi oameni ai lui? Ar trebui să fie patru.

- Poate că aşteaptă un semnal de la Prewitt, zise James, cu ochiul lipit de lunetă. Poate că a...Stai!

- Ce?

- Vine cineva pe drum.

- Cine? întrebă Blake, punînd mîna pe lunetă, dar James refuză să i-o dea. E Prewitt, vine cu o şaretă. Şi are o femeie lîngă el.

- Carlotta De Leon, prezise Blake.

James lăsă luneta jos îngîndurat. Se albise la faţă.

- Nu, şopti el. Este Caroline.

CAPITOLUL 23

Optimist(adj) *– sperînd sau încrezător în legătură cu o problemă*

Sangvinolent(adj)- *însoțit de vărsare de sînge; cu abundență de sînge*

După această noapte nu voi mai confunda niciodată termenii optimist și sangvinolent.

Din dicționarul personal al Carolinei Trent

Caroline urmărea linia orizontului, dar pe întuneric nu putea zări nimic. Nici nu era surprinsă. Blake și James nu erau atît de neinspirați încît să folosească o lumină. Probabil stăteau ascunși în spatele unei stînci, profitînd de strălucirea slabă a lunii, ca să urmărească activitățile de pe țărm.

- Nu văd nimic, îi zise lui Oliver. Cred că te înșeli.

- Tu chiar crezi că sînt un idiot, nu-i așa? zise el cu fața întoarsă spre ea.

- Nu, nu idiot, zise ea după cîteva clipe de gîndire. Ești multe alte lucruri, dar nu un idiot.

- Soţul tău se ascunde în spatele copacilor acelora, spuse el, arătînd spre arbori.

Poate ar fi bine să-l atenţionăm că sîntem prezenţi? întrebă ea optimistă.

- Oh, dar îl vom atenţiona. Nu te teme. Oliver opri şareta, smucind hăţurile brusc. O împinse să coboare. Caroline nu reuşi să aterizeze în picioare, ci se răsturnă pe o parte şi tuşi din cauza prafului. Văzu cum fostul ei tutore scoase o armă.

- Oliver...

El îi îndreptă pistolul spre tîmplă. Caroline nu mai spuse nimic. Făcu semn cu capul spre stînga.

- Mergi.

- Dar e marginea prăpastiei.

- Este şi o cărare. Mergi pe ea.

Caroline privi în jos. O potecă strîmtă fusese cioplită în stînci. Şerpuia în jos, pînă la plajă. Fiind acoperită cu pietriş, nu părea deloc sigură, doar că nici arma lui Oliver nu era o variantă preferabilă. Se hotărî să-l asculte.

- Vreau să-mi dezlegi mîinile, zise ea. Ca să-mi pot ţine echilibrul.

După ce bombăni ceva, o dezlegă.

- Moartă nu-mi eşti de nici un folos.

Caroline răsuflă uşurată.

- Încă, adăugă el, iar ei i se opri inima. După ce îi dezlegă mîinile, o împinse spre cărarea de la marginea stîncilor. De fapt, zise el, mi-ai fi de folos şi ca văduvă.

De data aceasta i se strînse stomacul şi simţi un

gust amar în gură, iar cînd înghiți saliva, se înecă și tuși scurt. Era îngrozită și inima îi bătea din ce în ce mai alert, dar trebuia să-și păstreze cumpătul pentru Blake. Avansă pe cărare și începu coborîrea.

Nu cumva să te gîndești la vreo manevră, o avertiză el. Dacă ai memorie bună, știi că pistolul meu e îndreptat spre capul tău.

- Nici nu pot să uit asta, comentă ea și pipăi poteca ușor cu talpa, după ce simți cum se rostogolesc pietricelele la vale. La naiba, ce drum periculos de străbătut noaptea. Ziua ar fi mers bine pe asemenea cărări, fiindcă soarele era un aliat de nădejde.

- Mai repede, spuse el nervos, înfigîndu-i în spate țeava pistolului.

Caroline mergea cu brațele depărtate în lateral, ca să-și poată menține echilibrul. Cînd văzu că merge mai bine astfel, se încumetă să-i spună:

- Nu cred că ar fi prea plăcut pentru tine să cad și să-mi rup gîtul. Crede-mă, dacă mă împiedic, primul obiect pe care voi pune mîna ca să mă țin va fi piciorul tău.

El nu mai spuse nimic de data aceasta, pînă ce ajunseră teferi pe plajă.

- O voi ucide, spuse Blake.

- Scuză-mă, dar mai întîi va trebui să o salvezi, îi aminti James. Și cred că e mai bine să economisești gloanțele pentru Prewitt.

Blake îl privi serios, fără să-i savureze umorul.

- O voi lega de piciorul patului.

- Ai mai făcut asta o dată.

- Cum naiba poţi să stai acolo şi să faci glume? zise Blake răsucindu-se brusc spre el. Nebunul acela o are pe soţia mea! Soţia mea!

- Atunci ce rost are catalogarea metodelor şi căilor prin care vrei să o pedepseşti? Cum crezi că o poate salva asta?

- I-am spus să stea în banca ei, mormăi Blake. A jurat că nu va ieşi de la Seacrest Manor.

- Poate că a ascultat ce i-ai spus, poate că nu. Oricum ar fi, în momentul acesta nu are nici o importanţă.

Pe chipul lui Blake se putea citi un amesec de teamă şi regret.

- Trebuie să o salvăm. Nu-mi pasă dacă-l pierdem pe Prewitt. Nu-mi pasă dacă toată misiunea se duce naibii.

- Ştiu, îl opri James.

Blake îi chemă pe ceilalţi doi angajaţi ai Ministerului de Război şi le explică pe scurt situaţia. Nu mai era timp pentru planuri. Deja Oliver o împingea pe Caroline spre plajă. Blake şi oamenii lui puseră la punct repede o strategie de eliberare.

Din păcate, exact în acel moment oamenii lui Oliver au decis să atace.

Caroline ajunse pe plajă, iar aici realiză că apele canalului nu erau nici pe departe atît de calme pe cît şi

le imaginase ea – şi nu vîntul provoca turbulenţele. Recunoscu o ambarcaţiune ancorată aproape de ţărm, aceasta fiind a lui Oliver, apoi auzi nişte paşi pe pietrişul zgomotos.

- Unde naiba ai fost?

Caroline se întoarse şi tresări speriată. Vocea părea ieşită din gura unui bărbat masiv, irascibil, doar că bărbatul care ieşi în faţa lor, la lumina slabă a lunii se dovedi a fi unul slab şi elegant îmbrăcat.

Oliver o prinse de braţ pe Caroline şi începu să o tragă după el prin apă, spre ambarcaţiune.

- Am fost reţinut, dar nu din vina mea.

Interlocutorul lui Oliver o studia impertinent pe Caroline.

- E seducătoare şi presupun greu de evitat.

- Nu e chiar atît de seducătoare, pe cît e măritată cu un agent de la Ministerul de Război, replică Oliver batjocoritor.

Caroline mergea în urma lui simţind că are deja rochia udă la poale. Se împiedică şi căzu în apă, iar Oliver o ironiză imediat:

- Deşi era doar o teorie a mea, dragă Caroline, iată că mi-ai confirmat-o, zise Oliver, apoi rîse triumfător.

Caroline se supărase pe sine pentru stîngăcie, iar acum bombănea şi se ridica destul de greoi. Ce proastă a fost cînd s-a trădat după ce a auzit comentariul lui Oliver.

- Eşti nebun? şuieră celălalt. Francezii ne plătesc pentru acest transport suficient cît să trăim bine toată viaţa. Dacă ne-ai compromis şansele să...

- Transport? întrebă Caroline. Ea credea că Oliver livrează mesaje şi documente secrete. Prin "transport„ se înţelegea că e vorba de ceva mai amplu. Oare făceau contrabandă cu arme? Nava nu părea suficient de mare ca să poată transporta aşa ceva.

- Soţia unui agent, mormăi unul dintre străini. Măi, să fie, dar prost mai eşti. Ultimul lucru care ne trebuie acum este să atragem atenţia Ministerului de Război.

- Deja am primit atenţie, replică Oliver, trăgînd-o pe Caroline spre locul unde apa era mai adîncă. Blake Ravenscroft şi marchizul de Riverdale sunt pe cai mari. V-au supravegheat toată noaptea. Dacă nu eram eu...

- Dacă nu erai tu, îl îngînă bărbatul, trăgînd-o pe Caroline spre el, nu am fi fost deconspiraţi de la bun început. Doar Ravenscroft şi Riverdale nu au aflat de afacerea noastră de la mine.

- Îl cunoaşteţi pe soţul meu? întrebă Caroline, prea surprinsă ca să li se opună.

- Ştiu multe despre el, răspunse omul. Iar pînă mîine va şti întreaga Franţă.

- Doamne, şopti ea. Oliver deţinea o listă întreagă cu agenţi. Agenţi care urmau să fie ţintele asasinărilor. Agenţi ca Blake şi James.

Se gîndi de-odată la zece planuri diferite, pe care le anulă imediat. Să strige i se păru inutil; dacă Blake era cu faţa spre plajă, cu siguranţă o văzuse deja, aşadar nu mai trebuia să-l alerteze în privinţa prezenţei ei. Singura posibilitate era să tragă de timp pînă la sosirea lui Blake şi James.

Şi atunci ce se va întîmpla? Nu ar mai exista elementul de surpriză. Oliver ştia că ei erau acolo. Îşi ţinu răsuflarea. Oliver nu părea preocupat de prezenţa Ministerului de Război. Pe negîndite aruncă o privire în sus, spre stîncile cele mai înalte, dar nu zări nimic.

Soţul tău nu te va salva, rosti Oliver cu o satisfacţie nedisimulată. Oamenii mei se ocupă de ei chiar cînd vorbim noi.

- Atunci de ce m-ai adus aici? şopti ea, simţindu-şi inima bătînd cu putere în piept. Nu aveai nevoie de mine.

- A fost o toană de-a mea, zise el nonşalant. Voiam ca el să ştie că eşti în mîinile mele. Voiam ca el să mă vadă cînd te dau lui Davenport.

Omul pe care-l numi Davenport rîse gutural şi o trase lîngă el.

- S-ar putea să mă distrez bine cu ea.

- Înainte să te las să pleci cu ea.... zise Oliver.

- Nu pot pleca nicăieri pînă nu soseşte transportul, îl întrerupse Davenport. Unde naiba este ea?

Ea? Caroline rămase surprinsă, dar încercă să nu trădeze nici o reacţie.

- Vine şi ea, zise răspicat Oliver. De cît timp ştii despre Ravenscroft?

De cîteva zile, o săptămînă, poate. Nu eşti singurul meu mijloc de transport.

- Ar fi trebuit să-mi spui, mîrîi Oliver.

- Nu mi-ai dat motive să am încredere în tine mai mult decît să-mi faci rost de o barcă.

Caroline profită de neînţelegerile dintre cei doi şi

studie mai atentă plaja, precum şi înălţimile, căutînd să detecteze vreo mişcare. Blake era precis acolo, sus, luptîndu-se pentru viaţa lui, iar ea nu-l putea ajuta cu nimic. În viaţa ei nu se simţise atît de neajutorată. Chiar şi cînd era sub tutela oribilelor personaje desemnate ca tutori a avut mereu speranţa că viaţa ei se va schimba în bine. Dar, dacă acum Blake era ucis...

Suspină şi aproape se sufocă. Îi era greu chiar şi să se gîndească. Apoi cu coada ochiului zări mişcare într-un tufiş, chiar la sfîrşitul cărării pe unde coborîseră mai devreme. Silueta se apropia tot mai mult, doar că părea o persoană mult prea scundă, ca să fie Blake sau James. De fapt se mişca precum o femeie.

Caroline rămase paralizată de şoc. Carlotta De Leon. Ea trebuia să fie. Ironia era uluitoare.

Carlotta se apropia, iar cînd ajunse foarte aproape de ei îşi drese glasul. Oliver şi Davenport şi-au încetat imediat disputa şi s-au întors cu faţa la ea.

- Ai adus-o? întrebă Davenport.

Carlotta dădu din cap, apoi începu să vorbească, trădînd un uşor accent străin.

- Era prea riscant să aduc lista, dar am memorat-o.

Caroline o privea cu atenţie pe femeia care era, într-un fel autoarea morală a căsătoriei ei cu Blake. Carlotta era minionă, cu pielea albă şi părul negru. Ochii păreau că aparţin unei persoane mult mai în vîrstă.

- Cine este femeia aceasta? întrebă Carlotta.

- Caroline Trent, răspunse Oliver.

- Caroline Ravenscroft, îl corectă ea.

- Ah, da, Ravenscroft. Ce uituc sînt că acum eşti măritată. Oliver scoase ceasul din buzunar şi-l deschise. Iartă-mă, deja văduvă.

- Să te mănînce iadul, zise ea.

- De asta nu mă îndoiesc, dar cred că tu vei vedea privelişti mult mai interesante în compania lui Davenport.

Caroline uitase complet că amintitul domn Davenport o ţinea de braţ. Chiar şi aşa, ea se forţă şi-l lovi puternic pe Oliver în stomac. Acesta se îndoi de durere, totuşi reuşi să nu scape arma din mînă.

- Complimentele mele, zise foarte încet Davenport. De două luni aştept faza asta.

Caroline se întoarse spre el şi-l întrebă:

- De partea cui eşti ?

- De partea mea, ca întotdeauna. Apoi ridică mîna şi lăsă să se vadă un pistol

negru, strălucitor, cu care-l împuşcă pe Oliver în cap.

Caroline ţipă. Se speriase mult de reculul armei, iar urechile îi bîzîiau şi acum de la împuşcătură.

- Of, Doamne, suspină ea. Oh, Doamne. Nu simţea nimic pentru Oliver; ba chiar se oferise să furnizeze guvernului informaţii care-l puteau trimite la închisoare, dar asta...asta era prea mult. Sînge pe rochia ei, iar trupul lui Oliver plutind pe apa nu prea adîncă...

Se smuci din mîna lui Davenport şi îi veni să vomite. Cînd se linişti, se ridică şi-l întrebă pe noul ei răpitor:

- De ce?

- Ştia prea multe, zise acesta ridicînd din umeri nepăsător.

Caroline o privea pe Caroline, apoi privirea i se concentră asupra lui Davenport.

- La fel şi ea, zise Carlotta cu suavul ei accent spaniol, făcînd semn cu capul spre Caroline.

Cînd Blake auzi prima detunătură, el se gîndi că viaţa a luat sfîrşit. Cel de-al doilea gînd a fost asemănător, deşi nu din aceleaşi motive. De cum realiză că trăieşte şi că James reuşise să-l doboare pe ticălosul care a încercat să-l împuşte în cap, s-a gîndit că s-a tras de sus, de pe stînci.

Răsunase ca fiind de pe plajă şi asta putea însemna că soţia lui, Caroline era moartă. Iar atunci şi viaţa lui ar fi luat sfîrşit.

Îi alunecă arma din mînă şi cîteva clipe nu reuşi să mişte de fel. Cu coada ochiului îl văzu pe unul dintre oamenii lui Prewitt îndreptînd arma spre el şi cu o neaşteptată prezenţă de spirit , în ultimul moment reuşi să se răsucească şi să-i tragă bărbatului un şut în stomac. Acesta căzu la pămînt, răpus de durerea neaşteptată, iar Blake sări asupra lui să-l anihileze. Mintea încă îi răsuna de puterea împuşcăturii.

Doamne, nici măcar nu i-a spus Carolinei că o iubeşte.

James veni în fugă spre el, cu o sfoară în mînă.

- Acesta e ultimul, zise el, apoi îngenunchie şi-l

legă pe bărbatul răpus.

Blake nu spunea nimic. James nu remarcase amărăciunea de pe chipul amicului său.

- Pe unul l-am aranjat, dar cred că va trăi. Are doar o rană la umăr. Nici nu sîngerează prea tare.

Blake parcă îi vedea chipul drag, ochii aceia veseli, albaştri, precum şi buzele frumos arcuite, aşteptînd mereu să fie sărutate. Îi auzea şi glasul, şoptindu-i la ureche cuvinte de dragoste, pe care el nu i le-a returnat niciodată.

- Blake?

Vocea puternică îl trezi dintr-un vis dureros.

- Trebuie să plecăm.

Blake continua să privească marea, absent.

- Blake? Blake? Te simţi bine? James se ridicase şi acum îl bătea pe umăr, pipăindu-l să vadă dacă nu era rănit.

- Nu, eu...Apoi, în cîteva secunde văzu totul. Un trup plutind pe apă. Şi Caroline în viaţă! Blake se trezi la viaţă. La fel se întîmplă şi cu trupul său.

- Cum putem ajunge mai repede jos? zise el. Nu avem mult timp.

James observă cum Caroline era ţinută ostatică de către cei doi, care se certau continuu.

- Da, nu avem.

Blake scoase şi el arma şi se apropie de James şi de William Chartwell, celălalt ofiţer al Ministerului de Război, care nu fusese rănit.

- Trebuie să coborîm încet, fără să fim auziţi.

Sînt două poteci, zise Chartwell. Ieri am supravegheat zona. Prima este aceea pe care Prewitt a coborît-o cu ea spre plajă, iar cealalată...

- Unde este? îl întrerupse Blake.

- Uite acolo, arătă Chartwell, dar...

Blake o luase deja spre potecă.

- Aşteaptă! strigă Chartwell. Este foarte abruptă. Noaptea e imposbil de coborît.

Blake se uită în jos şi norocul lui era lumina lunii care-l ghida puţin. Această cărare era la adăpostul tufişurilor şi al copacilor.

- Este singura noastră speranţă de a ajunge jos nevăzuţi.

- E sinucidere curată! exclamă Chartwell.

- Soţia mea poate să moară, zise enervat Blake. Spunînd asta se angajă în coborîrea periculoasă, lăsîndu-l pe celălalt în urma lui. I se părea un mare chin că nu poate zbura pînă la locul unde era Caroline. Fiecare secundă conta, dacă voia să o ducă teafără înapoi la Seacrest Manor. Cum terenul era riscant, avansa cu paşi mărunţi, căutînd mereu să-şi menţină cu greu echilibrul.

Auzi o pietricică rostogolindu-se în spatele său şi bănui că James îl urmează. Cît despre Chartwell, Blake habar nu avea ce putea face, dar avea încredere că nu va periclita salvarea Carolinei.

Vîntul bătea dinspre plajă, aşa că se auzeau discuţii de jos. Bărbatul care o ţinea ostatică pe Caroline şi femeia care-l însoţea se certau. Cum vocea lui Prewitt nu se auzea, Blake putea presupune că acel cadavru

plutitor era al lui.

Auzi un țipăt scut și recunoscu vocea Carolinei. Părea mai degrabă surprinsă, decît speriată. Blake făcu eforturi mari să ajungă jos întreg.

Reevaluă situația și își trase răsuflarea, apoi James i se alătură.

- Ce se întîmplă? întrebă James.

- Nu sînt sigur. Pare că e teafără, dar habar nu am cum o putem scoate din ghearele lor. Mai ales că toți sînt în apă.

- Ea știe să înoate?

- La naiba. Habar n-am.

- Păi, a crescut pe malul apei, așa că putem spera. Doamne!

- Ce?

James privi spre cei trei, apoi spre Blake:

- Aceea este Carlotta De Leon.

- Ești sigur?

- Absolut.

Blake simți că amicul său mai avea ceva de spus.

- Și...?

- Și înseamnă că sîntem într-un pericol neașteptat de mare. Miss De Leon este cît se poate de dură și e fanatică pentru cauză. Ar împușca-o pe Caroline în inimă cu o mînă, iar cu cealaltă ar răsfoi Biblia.

Caroline știa că nu mai are mult timp. Davenport nu avea nici un motiv să o rețină în viață. Nu intenționa decît să se distreze puțin cu ea, după mintea lui. Probabil

că i se părea palpitant să-şi facă mendrele cu soţia unui agent al coroanei.

Carlotta, pe de altă parte, era motivată de raţiuni politice, majoritatea lor presupunînd prăbuşirea Imperiului britanic. Era evident că femeia credea cu pasiune în cauza ei.

Cei doi răpitori ai Carolinei discutau despre soarta ei, iar ea îşi imagina că foarte curînd cearta va degenera într-o dispută îngrijorătoare. Era la fel de convinsă că învingătorul va fi Carlotta. Era uşor de prezis ce va urma. Davenport mai putea găsi o altă femeie pe care să o batjocorească. Carlotta era puţin probabil că va găsi o altă ţară pe care să o poată distruge.

Asta însemna că sfîrşitul Carolinei va fi foarte aproape, dacă nu făcea acum ceva.

Oricum sînt pe urmele tale, să ştii, îi zise Carlottei.

Aceasta îngheţă, dar reuşi să se întoarcă spre Caroline.

- Ce vrei să spui, mai exact?

- Se ştie că eşti în ţară. Vor să te vadă spînzurată.

- Ei nici măcar nu ştiu cine sînt, zise Carlotta rîzînd.

- Oh, ba ştiu foarte bine, răspunse Caroline, miss De Leon.

- Tu cine naiba eşti? întrebă Carlotta enervată.

Acum veni rîndul Carolinei să-i rîdă în nas.

Îţi vine să crezi că sînt femeia pe care au confundat-o cu tine? Nostim, dar adevărat.

- Un singur bărbat m-a văzut vreodată...

- Marchizul de Riverdale, se oferi Caroline. Oliver spusese deja numele său şi pe cel al lui Blake, aşa că nu mai era nevoie de nici un secret.

Dacă îmi permiteţi să întrerup...se auzi Davenport, extrem de sarcastic.

BANG!

Forţa detunăturii a fost atît de mare, încît Caroline a crezut că e împuşcată. Şi-a dat seama însă că nu o doare nimic şi că strînsoarea mîinii lui Davenport a slăbit considerabil.

Caroline se întoarse şi văzu două cadavre plutind pe apă.

- De ce ai făcut asta?

- Mă agasa.

Caroline simţi iar un puseu de vomă.

Niciodată nu i-am ştiut numele, mărturisi Carlotta.

- Al cui nume?

- Al marchizului.

- Mda, el îl ştie pe al tău.

- De ce-mi spui asta?

- Din instinct de auto-conservare.

- Şi cum crezi că te poate salva asta?

Caroline surîse enigmatic şi continuă:

- Dacă am ştiut asta, ia, gîndeşte-te cîte lucruri aş putea să-ţi mai spun.

Femeia se uita la ea cu ochi reci şi indescifrabili.

- Dacă ştii prea multe, atunci de ce să nu te omor

chiar acum?

Caroline se strădui să nu-şi trădeze emoţia. Îi tremurau genunchii, mîinile, dar spera că o va păcăli pe Carlotta că apa era prea rece pentru picioare. Nu ştia dacă Blake mai trăieşte sau nu, dar oricum, trebuia să fie puternică. Dacă, Doamne fereşte, el fusese ucis acolo, sus pe deal, ea nu va lăsa ca această brunetă pipernicită să distrugă afacerii vieţii lui; se va ocupa singură de ea. Nu-i păsa dacă putea chiar să moară făcînd asta, aşa că nu va lăsa să iasă din ţară acea listă cu agenţii Ministerului de Război.

- Nu am spus că ştiu prea multe, zise Caroline în cele din urmă. Doar că s-ar putea să ştiu exact ce ai tu nevoie.

Urmară cîteva clipe groaznice de tăcere, după care Carlotta ridică arma.

- Voi risca.

În clipa aceea Caroline înţelese că se minte pe sine. Chiar îi păsa dacă moare. Nu era încă pregătită să părăsească această lume. Nu voia să simtă durerea rănii provocată de o armă şi nici să ştie că glonţul i-a pătruns carnea, iar sîngele i se scurge în apele reci ale Canalului Mînecii.

Doamne, mai presus de orice, nu putea să moară fără să ştie nimic de soarta lui Blake.

- Nu poţi să mă omori! exclamă ea.

- Zău? zise adversara ei zîmbind.

- Nu mai ai gloanţe.

- Mai am o armă.

- Fără mine nu vei scăpa de aici.

- Nu mai spune.

Caroline dădu din cap, ca să întărească previziunea. Observă în larg ceva pentru care era profund recunoscătoare.

- Mă rog, de ce spui asta?

- Fiindcă ambarcațiunea pleacă.

Cînd Carlotta se răsuci și privi, văzu cum nava lui Oliver se depărtează, iar atunci scoase o înjurătură pe care Caroline nu a auzit-o niciodată ieșind din gura unei femei.

Cînd Blake puse piciorul pe nisipul plajei, cu greu se abținu să o ia la fugă spre soția lui, ca să o salveze. Știa că trebuie să fie foarte precaut, pregătind un plan care să o surprindă pe adversara Carolinei. James veni și el lîngă tovarășul său și amîndoi supravegheau scena.

Carlotta parcă înnebunise de-a binelea, strigînd injurii și ridicînd pumnii spre ambarcațiunea care se tot îndepărta de țărm, iar Caroline profita de ocazie ca să se retragă încetișor, pînă ajungea pe nisip uscat.

Tocmai cînd distanța parcursă o punea la adăpost și-i oferea șansa să o ia la fugă, Carlotta se întoarse rapid spre ea și-i puse arma în coaste.

- Tu nu pleci nicăieri, zise ea pe un ton periculos.

Am putea măcar să ieșim din apă? o rugă Caroline. Deja nu-mi mai simt picioarele.

- Avansează încet, o avertiză Carlotta. O mișcare greșită și te împușc. Jur că o fac.

Te cred, zise Caroline privind cadavrul lui Davenport.

Apoi lent, fără a-şi dezlipi ochii una de cealaltă, cele două femei au ieşit din apă, pe nisipul uscat.

Blake se ascundea în spatele unui copac şi urmărea mişcările. Îl auzi pe James şoptindu-i la ureche:

- Aşteaptă să se mai apropie puţin.

- Pentru ce? se întreba Blake.

Marchizul nu-i răspunse. Blake o urmărea pe Carlotta cu ochi de şoim, aşteptînd exact momentul potrivit pentru a trage în arma pe care ea o avea în mînă. În toată Anglia nu exista un trăgător mai bun ca el, aşa că avea încredere în forţele proprii, doar că nu voia să o aibă pe Caroline în bătaia focului.

La un moment dat James ieşi la loc deschis, cu mîinile ridicate în aer.

- Dă-i drumul ei, zise marchizul destul de încet. Pe mine mă vrei.

- Tu! zise Carlotta mirată.

- În carne şi oase.

- James? se miră Caroline.

Carlotta îndreptă acum arma în direcţia lui.

- De mult visez la ziua aceasta, spuse ea printre dinţi.

James făcu un semn cu capul spre Caroline, pentru ca ea să înţeleagă că trebuie să se îndepărteze.

- Doar la asta ai visat? o tachină el.

Caroline îngheță. Tonul lui James era nefiresc de senzual. Oare ce se întîmplase vreodată între cei doi? Și unde era Blake?

Caroline, o atenționă el hotărît. Retrage-te. Treaba asta este între miss De Leon și mine.

Caroline nu știa ce pune el la cale, dar nu voia să-l lase la cheremul unei femei care părea că așteaptă să-l jupoaie de viu.

- James....zise ea, poate că....

- MIȘCĂ! urlă el.

Caroline așa făcu, iar într-o secundă se auzi împușcătura. Carlotta era luată prin surprindere, iar James se năpusti asupra ei, imobilizînd-o. Deși se opunea și făcea tot posibilul să se elibereze, forța bărbatului învinse, iar micuța spaniolă nu avu nici o șansă.

Caroline se apropie să-l ajute, dar surprinse o altă persoană venind din lateral.

Blake? Oh, Blake! Se aruncă la pieptul lui. Credeam că nu te voi mai vedea niciodată.

El o strînse în brațe cu toată dragostea.

- Caroline, șopti el, cînd am văzut...cînd am auzit...

- Eu am crezut că ai murit. Oliver mi-a zis că ești mort.

Blake o strînse și mai tare, mulțumind cerului că era teafără. Știa că o strînge prea tare, că îi va lăsa semne pe pielea sensibilă, dar nu putea să-i dea drumul.

- Caroline....trebuie să-ți spun...

- Nu am plecat de la Seacrest Manor! îl întrerupse ea. Jur. Am vrut, dar nu am făcut-o fiindcă nu voiam să pierd încrederea ta. Dar Oliver a venit, m-a luat şi...

- Nu-mi pasă. Lacrimile i se prelingeau pe obraji, iar emoţiile îl copleşeau. Nu-mi pasă de asta. Credeam că vei muri şi eu...

Caroline îi şopti numele, îl mîngîie pe obraz, iar el se topi de tot.

- Te iubesc, Caroline. Te iubesc. Mă gîndeam că mori, iar eu nu am....

- Oh, Blake.

O strîngea atît de tare, încît îşi pierdu echilibrul.

- Mă gîndeam doar că nu am fost în stare să-ţi spun,că nu m-ai auzit niciodată spunîndu-ţi şi...

Caroline îl făcu să tacă.

- Te iubesc, Blake Ravenscroft.

- Şi eu te iubesc, Caroline Ravenscroft.

- Iar eu nu o iubesc deloc pe Carlotta De Leon, mormăi James. Aşa că, dacă vreunul din voi doi vrea să mă ajute, aş vrea să o leg şi să termin odată cu ea.

Blake se dezlipi de soţia lui.

- Scuze, Riverdale.

Caroline se apropie şi-i urmări cum o imobilizează, apoi o leagă bine pe spioana spaniolă, punîndu-i şi un căluş în gură.

- Cum ai de gînd să o urci pînă sus?

- La naiba, spuse James. Doar nu o voi căra în spate.

- Poate mîine vom trimite o barcă, zise Blake.

- Oh! exclamă Caroline. Mi-am amintit ceva! I-am văzut pe oamenii de pe ambarcaţiunea lui Oliver înainte să plece. Era unul, Miles Dudley, aşa cum am ştiut noi. Pe celălalt nu l-am recunoscut, dar sigur, dacă-l trageţi de limbă pe domnul Dudley, vă va duce singur la el.

Apăru şi Chartwell de pe cărarea care cobora pe plajă.

- Ce s-a întîmplat? întrebă el.

- Mă surprinde că nu ai văzut totul de la locul sigur de sus, unde ai rămas, îl admonestă Blake.

- Nu, Ravenscroft, nu-l certa pe tînăr. A ajuns la timp.

Chartwell păru că nu înţelege.

- La timp pentru ce?

- Păi, ca să o păzeşti pe miss De Leon. Mîine dimineaţă vom trimite o barcă să vă aducă pe amîndoi. Cît stai aici, ai putea să scoţi din apă şi celelalte două cadavre.

Chartwell dădu din cap, ştiind că nu avea de ales.

Blake privi în sus, spre stînci.

- Doamne, sînt foarte obosit.

- Oh, dar nu trebuie să urcăm pe cărare, spuse Caroline, arătînd spre răsărit. Dacă nu vă deranjează să mergeţi pe jos o jumătate de kilometru, putem ocoli pe plajă şi ajungem la drumul principal.

- Eu prefer poteca, zise James.

- Eşti sigur? întrebă ea încruntată. Cred că eşti epuizat.

- Cineva trebuie să aducă şi caii. Voi doi mergeţi

pe unde vreţi. Ne vedem la drumul acela. James se îndreptă spre cărarea abruptă şi începu urcuşul.

Blake o strînse de mînă.

- Riverdale este un bărbat foarte inteligent.

- Chiar aşa? întrebă ea curioasă, mergînd alături de soţul său. Chartwell rămase să păzească prizoniera.

- Dar ce te-a făcut să spui asta tocmai acum?

- Am senzaţia că nu i-ar fi fost prea comod dacă ne însoţea.

- Da? De ce ?

- Păi, după cum ştii, zise Blake sorbind-o din ochi, sînt cîteva aspecte ale căsătoriei, care necesită intimitate.

- Înţeleg, zise ea cu gravitate.

- S-ar putea să doresc să te sărut o dată sau de două ori pe drumul de întoarcere.

- Doar de două ori?

- Posibil şi de trei ori.

Ea se gîndi cîteva secunde.

- Cred că de trei ori nu va fi deloc suficient.

- Patru?

Caroline rîse, dădu din cap negativ, apoi începu să alerge pe plajă.

- De cinci ori? se oferi el, ajungînd-o din cîţiva paşi. Şase. Promit şase şi voi încerca şi a şaptea...

- Opta! strigă ea. Dar numai dacă mă vei prinde.

El o ajunse imediat din urmă şi o prinse de mijloc, apoi se rostogoliră amîndoi pe nisip.

- Te-am prins!

Caroline îl privea cu ochii plini de lacrimi.

- Da, m-ai prins. E foarte nostim.

Blake o mîngîie pe obraz şi zîmbetul lui îi mîngîia delicat tot trupul. Adunase în el toată dragostea din lume.

- Cum?

- Oliver şi-a pus în gînd să vîneze o moştenitoare, iar tu să prinzi o spioană. Caroline nu mai reuşi să continue fraza, fiindcă emoţiile o înecau acum.Iar la sfîrşit...

- La sfîrşit, eu te-am sedus pe tine.

Sărutul lui se lăsă blînd pe buzele ei delicate.

- Aşa este, dragostea mea. Aşa este.